DAMARIS KOFMEHL

Fii **tare,** Femeie!

Cinci destine zguduitoare

Damaris Kofmehl
Fii tare, femeie!

Cinci destine zguduitoare

Dedic această carte dragii mele surori, Mirjam.

Dacă există o femeie puternică, atunci ea este aceasta.

Jertfirea ei pentru familie şi pentru oamenii în necaz mă marchează profund.

Mirjam, tu eşti o femeie după inima Lui Dumnezeu.

De asemenea, dedic această carte bisericii mele din Gochsheim.

Dragostea şi prietenia voastră mi-au vindecat inima rănită.

Voi mi-aţi dăruit un cămin. Nu pot să cuprind în cuvinte ceea ce a însemnat pentru mine faptul că mi-aţi fost alături.

Vă iubesc pe toţi!

Majoritatea numelor, unele localităţi, precum şi alte detalii au fost schimbate pentru siguranţa şi protecţia personajelor.

Editura Little Lamb

Fii tare, femeie!
Titlul original: *Seid stark, Frauen!*
2008, Brunnen Verlag Basel
2010, Markus Wehner

Primul tipar în limba română – Iulie 2010

Autor: Damaris Kofmehl
Traducerea: Markus Wehner Editarea: prof. Ligia Cruţ
Coperta: Olaf Johannson, Spoon Design, Langgons, Germania

Cuprins

Prefaţă 7
Vreau să ies de aici 9
Totul pentru următorul kick 55
Când totul se destramă
Totuşi, cred că va fi bine 145
Copiii străzii – însărcinarea mea 193

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României KOFMEHL, DAMARIS

Fii tare, femeie! / Damaris Kofmehl; trad.: Markus Wehner; ed.: Ligia Cruţ.

— Suceava: Little Lamb, 2010

Index

ISBN 978 – 606 – 8111 – 45 – 2

I. Wehner, Markus (trad.)

II. Cruţ, Ligia (ed.)

821.112.2 – 31 = 135.1

DAMARIS KOFMEHL

Prefaţă

Fii tare, femeie! Aşa am numit această carte şi vreau să strig fiecărei femei care citeşte aceste rânduri: Fii tare!

Atunci când Moise a murit şi Iosua a trebuit să preia responsabilităţile lui, Dumnezeu i-a adresat lui Iosua aceste cuvinte: *întăreşte-te şi îmbărbătează-te!* Preluarea responsabilităţii de a conduce un popor era o sarcină foarte dificilă. Dar Dumnezeu l-a încurajat pe Iosua să fie tare. Şi el nu a spus aceasta doar o singură dată, ci de trei ori, pentru ca Iosua într-adevăr să înţeleagă:

„Nimeni nu va putea să stea împotriva ta, cât vei trăi. Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi. Întăreşte-te şi îmbărbătează-te… întăreşte-te numai, şi îmbărbătează-te… Nu ţi-am dat Eu oare porunca aceasta: „Întăreşte-te şi îmbărbătează-te? Nu te înspăimânta şi nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face". (Iosua 1: 5 – 7, 9)

Această carte am scris-o pentru a te încuraja. Am ales aceste patru femei şi povestea mea pentru ca tu să te poţi vedea în exemplul lor şi în al meu. Indiferent de ceea ce se întâmplă, indiferent ce furtună vuieşte în viaţa ta, din propria-ţi vină sau nemeritat, indiferent cât de întunecată arată situaţia în care te afli chiar acum, există speranţă. Iisus trece cu tine prin aceasta. De aceea fii tare, nu te teme, fii puternică şi curajoasă, şi nu te înspăimânta, căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine oriunde vei merge.

Damaris Kofmehl

Vreau să ies de aici

Totul sau nimic

Evadarea noastră era pregătită până în cel mai mic detaliu. Nu am încredinţat secretul nimănui, nici măcar părinţilor noştri. Probabil că tatăl meu şi-ar fi pierdut slujba pe care o avea ca şef de secţie. În loc de asta, am pornit împreună cu soţul meu şi fiul nostru de cinci ani, pe

data de 9 septembrie 1988 în direcţia graniţei. Voiam să părăsim R.D.G. (Republica Democrată Germană) prin Cehoslovacia şi de acolo să trecem în Vest. Acesta ne era planul.

În acea vineri, cu cât ne apropiam mai mult de graniţa cehă, cu atât simţeam mai puternic golul din stomac. Ce se va întâmpla dacă vameşii vor bănui ceva? Bagajele pe care le aveam cu noi erau doar un rucsac şi actele cele mai importante. Odată, poliţiştii de la frontiera cehă au demontat motocicleta fratelui meu pentru a se asigura că nu facem trafic de droguri. Nu voiam nici măcar să ne imaginăm ce se va întâmpla dacă şi astăzi se vor gândi să ne oprească. Totul ar fi sfârşit foarte prost dacă descopereau cleştele de tăiat bolţuri în portbagaj.

Singura mea speranţă era ca ei să fie atât de distraşi de drăgălaşul nostru David, încât să ne facă doar semn să trecem, aşa cum au făcut-o ultima dată când am mers în concediu în Cehia. Cehii iubesc copiii foarte mult. Acesta era încă un motiv pentru care eu şi soţul meu am decis să evadăm prin Cehia în Germania de Vest – şi nu direct din R.D.G. Cu toate că nu am vorbit cu nimeni până atunci atât de concret, ştiam de la cei din vest că graniţa dintre Germania de Est şi cea de Vest este foarte periculoasă. Era minată şi păzită de câini bine dresaţi şi vameşi care nu ezitau să-i împuşte pe transfugi. Despre graniţa ceho-germană nu ştiam să fie la fel. Deci, dacă voiam să ajungem în viaţă în Vest, atunci trebuia să încercăm printr-o zonă de graniţă dintre Cehia şi Germania.

Am ajuns cu maşina la graniţă. Soţul a dat geamul în jos şi un poliţist în uniformă ne-a luat actele. Inima îmi bătea cu putere.

— Cât de mult rămâneţi în Cehia?

— Două până la trei zile, spuse Paul calm.

Poliţistul îşi aruncă privirea peste mica noastră familie şi se opri asupra lui David, care stătea pe bancheta din spate. Cu părul lui blond, cârlionţat, şi cu jucăria din pluş în braţe era atât de drăguţ, că îţi venea să-l mănânci.

— Micuţul nu trebuie să meargă la şcoală? întrebă el.

— Este abia la grădiniţă, am spus eu, străduindu-mă din răsputeri să-mi stăpânesc starea de nervozitate.

Vameşul ceh răsfoi paşapoartele, apoi, fără niciun comentariu, îi întinse soţului meu actele şi ne spuse prietenos:

— Drum bun!

Am respirat uşurată, primul obstacol îl trecusem cu bine. Eram în Cehoslovacia. Acum nu mai era cale de întoarcere.

Numele meu este Sybille Cramer. La acea vreme aveam 26 de ani. Cu trei luni înainte de acest eveniment nici nu visam că voi îndrăzni vreodată să fac aşa ceva, dimpotrivă, duceam o viaţă liniştită şi modestă, aşa cum era de aşteptat de la un cetăţean devotat al R.D.G.-ului. La vârsta de douăzeci de ani m-am căsătorit şi am devenit o mamă fericită. Paul, soţul meu, lucra în afacerea tatălui său ca mecanic auto. Eu eram angajată în biroul unui hotel. Nimic deosebit. Viaţa noastră de fiecare zi era monotonă. Singurul lucru care dădea culoare vieţii noastre era hobby-ul comun. Această pasiune comună ne-a condus, în cele din urmă, înspre absurda evadare.

Împreună cu Paul echipam motociclete vechi şi participam la raliuri în tot R.D.G.-ul. Era fantastic. Motocicleta dichisită o transportam la fiecare concurs pe remorca trasă de Trabantul nostru. În timp ce soţul meu participa la cursele pentru motociclete, eu îmi găseam întotdeauna un locuşor într-una dintre maşinile vechi, bine întreţinute, care participau la concurs. Seara avea loc festivitatea de premiere, unde se dădea mâncare bună şi se dansa. Era plăcut şi aşa aveam oportunitatea de a cunoaşte mulţi oameni interesanţi.

Un om pe care l-am cunoscut la una dintre aceste întâlniri era Pierre Winterkorn. Pierre venea din partea de vest, din Essen. Cu ajutorul lui, am achiziţionat la licitaţie o motocicletă minunată, marca Ariei. Şi cu aceasta am devenit membri ai clubului Ariei din Anglia. Din acel moment, am început să primim regulat corespondenţă din Anglia, prin care eram informaţi despre toate activităţile clubului. De fiecare dată era ca o lovitură în inimă pentru că nu puteam să participăm şi noi.

Trăiam într-un stat unde eram ţinuţi sub control şi nu aveam nicio posibilitate să ieşim de acolo, să evadăm pentru a vedea lumea, să facem altceva decât să parcurgem mereu şi mereu aceeaşi pistă, să

întâlnim aceiaşi oameni, să dansăm pe aceeaşi muzică. Ne învârteam în cerc şi adesea eram prinsă de gândul: *Nu mai urmează nimic nou?* Statul R.D.G. mă sufoca din ce în ce mai mult.

În timpul săptămânii, lucram între patruzeci şi cinci şi patruzeci şi opt de ore. Şi dacă voiam odată să ieşim într-un weekend împreună, de cele mai multe ori ne întorceam acasă frustraţi. În discoteca ce se deschidea la ora douăzeci, în cel mai fericit caz aveai acces doar dacă stăteai la rând de la ora patru după-masă. În puţinele restaurante existente, ori nu aveai loc, ori, dacă puteai intra, după ce te aşezai şi alegeai un meniu, ţi se spunea: „Ne pare rău, se închide bucătăria".

Bucătăria se închidea la ora nouăsprezece. Da, aşa era. Era rău, cu adevărat rău. Puteam doar să organizăm petreceri acasă, dar aceasta era posibil numai atunci când aveai propria locuinţă. În rest, nu existau multe posibilităţi de petrecere a timpului liber. Pentru noi, cei tineri, situaţia era exasperantă.

Şi nici măcar nu puteam protesta, pentru că nu ştiam cine era în Securitate şi cine nu.

Singurul lucru pe care puteai să-l faci era să suporţi totul cu răbdare şi să te comporţi în aşa fel, încât să nu ieşi din tipare. Douăzeci şi şase de ani din viaţa mea i-am petrecut cu gândul de a nu ieşi din aceste tipare. Nu m-am făcut vinovată de ceva vreodată, am spus şi am făcut ceea ce se aştepta de la mine. Dar strigătul după libertate era din ce în ce mai puternic în mine. Şi în soţul meu, de asemenea. Voiam să ieşim din această obtuzitate. Voiam afară din această cămaşă de forţă, unde nu puteam să ne desfăşurăm. Voiam afară din acest stat unde totul era atât de controlat şi de limitat.

Voiam să ieşim. Dar, cum? O evadare nu putea fi pusă în discuţie. Prea mulţi factori de risc. De asemenea, a cere permisiunea de a părăsi ţara nu era o idee bună. Cine alegea modalitatea oficială pentru a ieşi din ţară era văzut ca o oaie neagră în societate şi viaţa îi era făcută iad. Oamenii care depuneau cerere pentru a părăsi ţara îşi pierdeau locul de muncă şi puteau cel mult să lucreze în cimitir sau ca zilieri. Am văzut acest lucru la vecinii care locuiau, chiar deasupra noastră. Ani întregi au stat cu valiza deja făcută. Şi aceasta pentru că aşteptau să primească răspunsul că aveau voie să plece. Atunci când

urma să vină această zi trebuiau să fie pregătiţi, pentru că permisiunea de a părăsi ţara era valabilă doar douăzeci şi patru de ore. Şi dacă nu reuşeau în timpul acelei singure zile să îşi anunţe plecarea la toate organele de instanţă şi apoi cu toate ştampilele necesare să ajungă în timp la graniţă, dacă expira acest termen, trebuia să fie depusă o altă cerere. Aşa stăteau lucrurile.

Eu şi Paul nu voiam în niciun caz să trecem prin ce au trecut vecinii noştri, care au stat tot timpul sub tensiunea aşteptării, nu puteau să meargă în vacanţă, nu puteau să se depărteze prea mult de domiciliu. Aveau foarte puţină mobilă şi nu mai aveau maşină, pentru ca să nu piardă timpul cu vânzarea lucrurilor, atunci când urma să fie timpul plecării. Femeia nu mai ieşea din casă pentru a nu scăpa anunţul oficial. Cel mult venea doar la noi, un etaj mai jos. În rest stătea doar acasă, printre valizele deja făcute, între speranţă şi incertitudine.

Cândva, după ani lungi de aşteptare, într-adevăr au plecat în Berlinul de vest. Am plâns când ne-au făcut cu mâna din taxiul care i-a luat. Ei reuşiseră, iar noi eram încă aici. Şi am fi rămas foarte bine pentru totdeauna, dacă Pierre Winterkorn nu ar fi pus roata în mişcare. Şi aşa a început:

Eram într-o tabără, în Cehoslovacia. În afară de Polonia, Cehoslovacia era singura ţară pentru care nu aveai nevoie de viză de intrare. De aceea, era locul unde ne petreceam de multe ori vacanţele. Pierre a auzit că suntem acolo în vacanţă şi a venit pe neaşteptate cu motocicleta, din R.F.G. (Republica Federală Germană), într-o vizită. Am discutat despre una-alta şi, dintr-odată, a spus un lucru care ne-a surprins:

— Deci, dacă vreţi să treceţi graniţa, eu aş putea să vă ajut. Cunosc graniţa. Pot să vă fac rost de informaţiile necesare pentru a ajunge din Cehoslovacia în Vest.

Eu şi soţul meu ne-am însufleţit brusc. Pierre ne-a luat până la un camping şi ne-a explicat cum vom putea ajunge foarte simplu, pe jos, direct până la graniţă.

— Vă ajut, spuse el, şi deja ştiu şi cum.

Ne-am întors în R.D.G. şi, într-o zi, într-adevăr, am primit

corespondenţa de la Pierre. Era un colet mic, în care se afla o cutie mai mare de bomboane. Bineînţeles că nu era o cutie adevărată de bomboane. Pierre a pregătit totul în aşa fel încât să nu dea nimănui ceva de bănuit. Cutia era sudată şi se putea deschide numai cu un deschizător de conservă. Atunci când, în cele din urmă, am reuşit să o deschidem am rămas miraţi. În cutie se afla o hartă. Dar, nu era orice fel de hartă. Era una topografică, pe care erau însemnate acele porţiuni de graniţă pe care Pierre ni le arătase din depărtare.

Harta era din 1965, dar corectă încă şi extrem de detaliată. Ea arăta nu doar toate formele de relief cu indicarea altitudinii, drumurile şi apele, ci chiar şi punctele exacte de graniţă, parcursul graniţei, cum era aranjat gardul graniţei, unde se aflau posturile de control ale frontierei şi locurile pe care le inspectau grănicerii cu maşina. Nu ştiu cum făcuse rost Pierre de această hartă, dar, în orice caz, nu putea să ne ofere ceva mai bun. Era incredibil. Biletul de intrare în lumea visată se afla chiar în faţa noastră. Oare era posibil să păşeşti dincolo de graniţă neobservat? Oare vom reuşi?

Şi aşa am început să ne pregătim pentru marea noastră evadare. Am păstrat o tăcere de mormânt. Ne-am pregătit în secret, fără ca cineva să poată observa ceva. Prima dată am început să aruncăm şi să ardem tot ce avea vreo legătură cu Vestul. Totul trebuia distrus pentru ca securitatea să nu găsească vreo urmă.

Apoi, ne-am gândit cum am putea să-l luăm pe micuţul nostru David. Pentru noi era limpede de la bun început că urma să vină cu noi. Era al nostru, formam o familie şi în niciun caz nu voiam să-l părăsim. Dar avea doar cinci ani. Şi, conform hărţii, trebuia să mergem o bună bucată de drum pe jos şi apoi să traversăm un pârâu mic. Asta cu siguranţă n-ar fi reuşit micuţul nostru. Deci, unul dintre noi trebuia să-l care.

Mi-am cumpărat de la magazinul cu articole de vânătoare un rucsac, căruia i-am decupat două găuri jos, prin care David să-şi poată scoate picioarele. Apoi ne-am cumpărat treninguri şi am acoperit cu scotch toate porţiunile din metal precum şi cele reflectorizante, pentru ca grănicerii să nu ne descopere cu binoclurile de noapte. Am făcut rost de un binoclu cu infraroşu. Pe lângă acestea, o foarfecă de tăiat

sârmă, două lanterne, un cleşte de tăiat bolţuri, o mulţime de vitamine şi piper pentru ca să ne ştergem urmele de câinii grănicerilor.

Următorul lucru pe care am început să-l facem a fost un program intensiv de fitness. Aproape zilnic mergeam în pădure pentru a ne antrena. Alergam ca disperaţii la deal şi la vale pentru a fi în formă pentru data de 9 septembrie. Aceasta era ziua pe care o stabilisem. Şi mai aveam doar trei luni pentru a ne pregăti s-o întâmpinăm.

Obstacole nebănuite

În cele din urmă a sosit momentul. Cu nimic mai mult decât cu echipamentul nostru, documentele şi micuţul bagaj pentru călătorie, am plecat în Cehoslovacia. Am traversat toată ţara până aproape de Austria. Acolo unde se întâlneau, conform hărţii topografice Cehoslovacia, Austria şi Germania de vest se afla o fâşie de pământ de aproximativ un kilometru şi jumătate, care nu aparţinea nimănui, o zonă de protecţie dintre ţări şi exact pe acolo trebuia să trecem.

Pe drum am înnoptat la un hotel, pentru că nu era posibil să parcurgem drumul într-o singură zi. Abia în acea seară i-am dezvăluit fiului planul nostru. Înadins nu i-am spus nimic înainte ca nu cumva, fără intenţie, să scape vreun cuvânt. Bineînţeles că nu am putut să închid niciun ochi în acea noapte, în dimineaţa următoare nu îmi era foame, aveam doar un mare gol în stomac. Dacă totul ar merge bine! Bineînţeles că am fi putut să ne întoarcem în orice moment în R.D.G., dar nu voiam aceasta. Voiam să evadăm!

La locul de unde trebuia să mergem mai departe pe jos, am ajuns după-amiază. Maşina am parcat-o la marginea străzii, am demontat o roată pentru a părea că avem pană. Cheile maşinii le-am pus în tobă. În momentul în care ajungeam în Vest, voiam să anunţăm pe cineva din familie să meargă să ia maşina. În atelierul lui Paul, am ascuns o schiţă în spatele unui tablou, cu ajutorul căreia cumnata mea putea să găsească maşina înainte să o confişte securitatea ca material doveditor. Am încercat, pe cât posibil, să ne gândim la toate detaliile.

Şi aşa am pornit cu paşi mari, cu rucsacurile în spate de parcă n-am fi fost altceva decât simpli drumeţi. Purtam o eşarfă neagră şi îmbrăcăminte de culoare neagră, încălţăminte negre şi mănuşi negre.

La fel şi soţul meu, era îmbrăcat complet în negru. Ţinutul era pustiu. Natura sălbatică era minunată. Dar noi nu aveam timp de admirat peisajul.

Un sentiment ciudat mă frământa tot timpul: *Oare vom reuşi?* Voiam să reuşim. Eu şi Paul voiam în Vest. Dar, dacă într-adevăr vom reuşi, nu ştiam. Şi ce urma exact să se întâmple cu noi dacă ne vor prinde, nici asta nu ştiam. Nu am discutat cu nimeni despre planurile noastre şi nu ştiam dacă mai încercaseră mulţi să evadeze, la fel ca noi, peste graniţă. Nu ştiam dacă locul pe care l-am ales era unul unde îşi încercaseră mulţi norocul. Ştiam doar că vrem să trecem dincolo, indiferent cât de multe obstacole ar exista pe drum.

Primul obstacol apăru după doar o sută de metri. Acolo unde harta arăta o cale care ar fi trebuit să ne conducă la râu, erau numai copaci doborâţi la pământ. Mirosea a scoarţă de copac proaspătă şi a pământ umed. Era limpede că o furtună se abătuse de curând pe acolo.

— Excelent, spuse Paul, cum ajungem acum la râu? Drumul era blocat de butuci uriaşi de copac şi aproape de nerecunoscut. Mi-am aruncat o privire pe ceasul meu de mână. Era ora şaptesprezece.

— Sper că vom reuşi înainte să se întunece.

În septembrie, la ora douăzeci, era deja întuneric. Şi în întuneric ar fi fost mult mai dificil să ne orientăm. Dar încă era lumină şi am pornit înainte spre ţintă. Ne-am căţărat peste copacii doborâţi, încercând să nu rătăcim cărarea îngustă pe câmpul de luptă cu copaci dezrădăcinaţi.

După un anumit timp, am ajuns la ceea ce pe hartă era marcat doar cu o linie subţire şi ne-am gândit că este un pârâu. Dar această linie subţire s-a dovedit a fi, în mod surprinzător, un „pârâu" sălbatic, năvalnic şi cu o lăţime de peste doi metri. Zona de aici era foarte renumită pentru caiac-canoe. Şi când am ajuns înaintea acestei ape, am ştiut şi de ce. Vuietul era aşa de puternic, încât a trebuit să strigăm unul la altul pentru a ne putea auzi. Cumva trebuia să ajungem în cealaltă parte, asta era sigur. În mod normal nu puteai să reuşeşti. Era imposibil. Pârâul era mult prea lat şi viteza apei mult prea mare pentru a înota dincolo.

Totuşi, în situaţii extreme, noi, oamenii, ne dovedim în stare de gesturi care ne surprind şi pe noi. Cu o săritură uriaşă, am ajuns pe partea cealaltă. Paul mi l-a aruncat pe David, de parcă ar fi fost uşor ca o pană, şi, în sfârşit, a sărit şi el ca o puma peste apa sălbatică. Obstacolul numărul doi era învins.

Eram conştienţi însă că partea cea mai grea ne stătea în faţă. Încă eram în Cehoslovacia. Nu ajunsesem la gardul graniţei. Încă nu eram în Vest.

Am mers mai departe cu paşi repezi, uitându-ne mereu în jur pentru a ne asigura că nu e nimeni prin preajmă, apoi am luat-o în grabă prin pădure, pe panta uşoară. Pentru a putea merge mai repede, l-am aşezat acum pe David în rucsacul pe care îl pregătisem special pentru el.

Începuse deja să amurgească când am ajuns la o şosea lată. După calculele noastre, ne aflam exact între două puncte de frontieră. Aceasta ne mărea şansele de a nu fi descoperiţi. Am auzit zgomotul unei maşini care se apropia din partea dreaptă. Ne-am pitit repede în spatele tufişurilor. O maşină de teren a armatei a trecut pe lângă noi, fără să ne observe.

Am aşteptat până n-a mai fost nicio primejdie, apoi am traversat grăbiţi şoseaua. Am deschis primul meu pachet de piper şi am început să împrăştii conţinutul în spatele nostru, astfel încât câinii grănicerilor să nu ne poată simţi mirosul. Nu departe după şoseaua de control se afla un şanţ umplut cu apă şi nămol. Era uşor de depăşit. Apoi în faţă ne-a apărut un gard din sârmă ghimpată, pe care aproape nu l-am observat. Părea aşa de bine mascat pentru ca intruşii să se încurce în el şi să poată fi prinşi.

Am sărit peste ultimul obstacol şi acum, în sfârşit, stăteam în faţa primului gard de frontieră. Cu toate acestea, genunchii au început să mi se înmoaie. Era înalt de trei metri, avea partea de sus îndoită înspre Cehia şi echipată cu sârmă ghimpată.

Pierre ne-a spus că gardul de graniţă ar fi din plasă de sârmă, care poate fi tăiat foarte uşor cu un cleşte. În timpul nostru de pregătire, am exersat în pădure cum se taie şi se derulează o plasă de

sârmă şi cât de repede poţi să te strecori prin gaură. Dar aici nu era un gard din plasă de sârmă. Nu, nu era. Era un gard, numai că era din cabluri groase şi subţiri pentru alarmă înşiruite unul lângă altul! Şi asta nu era totul: dincolo de acest gard, după o fâşie lată de aproximativ doi metri de nisip perfect nivelat se afla încă un gard asemănător. Mie îmi pierise curajul.

— Ce facem acum? i-am şoptit lui Paul şi l-am privit întrebător dintr-o parte. Dacă am tăia doar unul dintre aceste cabluri, s-ar declanşa alarma în mod automat.

Nu luasem în calcul acest lucru. Dacă am fi ştiut ce fel de gard ne aşteaptă, am fi luat o scară de funie pentru a ne căţăra pe deasupra.

Ne era frică. Nu eram departe de şoseaua de control şi ne era teamă că puteam fi descoperiţi în orice moment de grănicerii care patrulau.

— Aşteptăm până când trece următoarea patrulă, a propus soţul meu, asta ne mai dă ceva timp.

Ne-am strecurat fără zgomot înapoi, am sărit peste rola din sârmă ghimpată, peste şanţul cu apă, am fugit peste stradă şi ne-am ascuns din nou după acelaşi tufiş. Apoi am aşteptat un sfert de oră, o jumătate de oră. Începea să se întunece din ce în ce mai mult. După ce a trecut următoarea patrulă, am mai rămas un timp în ascunzătoarea noastră, apoi am fugit, am sărit pentru a treia oară peste şanţul cu apă, peste rola din sârmă ghimpată şi, când am ajuns la primul gard, era deja beznă. Paul a luat cleştele şi a început să taie repede cablurile, unul după altul. Am tras cu urechea dacă pot să aud alarma, dar totul era învăluit în tăcere. Soţul meu a tăiat trei, patru cabluri, şi a ridicat atât de mult gardul, încât eu şi David am putut să ne strecurăm.

— Haideţi! Plecaţi! Treceţi! şopti Paul.

Acum eram pe fâşia de nisip dintre gardurile înalte de graniţă şi priveam îngrijorată urmele pe care le lăsam în spatele nostru pe nisipul fin.

— Hai repede, am spus agitată, în timp ce săream de pe un picior pe altul.

Soţul meu, forţându-se, trecu prin golul din primul gard şi se

ocupă imediat de al doilea gard. Ne-am strecurat şi prin acesta. L-am luat pe David în mijlocul nostru şi apoi am început să alergăm. Am alergat cât am putut de repede. Din cauza agitaţiei înfrigurate, a fricii şi a emoţiei, am uitat să presor în spatele nostru piper pentru a ne şterge urmele. În acel moment, aveam doar un singur lucru în minte: Departe de aici! Cât mai departe! Dincolo, în Vest!

Acum pădurea era mai puţin deasă, în schimb solul era aşa de denivelat, încât ne împiedicam mai mult decât înaintam. Mă loveam mereu de rădăcini sau de tufişuri pline cu spini. Picioarele îmi erau pline de răni şi zgârieturi, dar nu mă mai gândeam la asta. Ţelul nostru era aproape atins şi de gleznele mele învineţite puteam să mă ocup când ajungeam în Vest. În Vest! Doar acest gând mi-a înnoit puterile. Am alergat peste un câmp deschis, apoi a urmat din nou o porţiune de pădure şi apoi am văzut primele lumini din Vest. Stăteam pe coasta unui deal cu multe tufişuri; ici şi colo câte un copac. Acolo, jos, în întunericul nopţii, străluceau luminile unui orăşel. Distanţa era greu de apreciat, cu siguranţă erau încă doi până la trei kilometri până la această localitate. Era un sentiment de nedescris. *Am reuşit! Suntem în Vesti Am ajuns!*

În acel moment, am auzit în spatele nostru lătrat de câini. Erau pe urmele noastre. Prin alarmă, grănicerii au fost informaţi şi au pornit urmărirea. Am auzit lătratul unui câine şi puteam să vedem lumina lanternelor printre copaci. Înlemniţi de frică, pur şi simplu am rămas pe loc, incapabili să gândim.

— Trebuie să ne ascundem, spuse soţul meu în cele din urmă.

Piperul! De ce oare nu am mai continuat să presar piper?! Piperul ar fi putut să ne salveze! Nu am mai avut timp să-mi reproşez greşeala. În acel moment, aveam cu totul altă grijă.

— Pe aici! şopti Paul şi se îndreptă spre stânga.

Poticnindu-ne, prin întuneric, am găsit o vâlcea suficient de mare în care să ne ascundem. Era plină de noroi şi pământ moale, dar bine protejată cu tot felul de tufişuri, rădăcini şi un copac căzut diagonal peste ea. Dacă avem noroc, grănicerii puteau trece pe lângă noi. Poate că, dacă vom sta liniştiţi nu ne vor găsi. Poate…

Tremurând, ne-am strâns unul în altul în timp ce auzeam lătratul câinilor tot mai aproape. Puteam distinge şi vocile, erau foarte aproape de noi. Ramurile trosneau, apoi câinele latră tare şi se opri direct deasupra noastră. Stăteam în capcană. Câinele ne descoperise. Ştiam că nu avea rost să ne împotrivim. Se terminase.

Prinşi

— Sus, ne-a ordonat o voce aspră de bărbat.

Am ieşit în patru labe din vâlcea şi ne-am arătat. Imediat ce a ieşit la iveală faţa lui David, plină de noroi, câinele a început să-l lingă plin de bucurie ca şi cum i-ar fi salvat micuţului viaţa. Incredibil. Dacă am fi trecut peste graniţa germană-germană, câinele lor mai degrabă ne-ar fi devorat.

De asemenea, şi grănicerii cehi au fost mai umani decât ne-am aşteptat. Erau patru bărbaţi cu pistoale mitraliere. Nu vorbeau germană, dar nu era nevoie de asta pentru a ne percheziţiona. Ne-au luat rucsacul şi soţul meu a trebuit să se poziţioneze cu picioarele depărtate şi cu mâinile la ceafă pentru ca ei să verifice dacă nu are arme la el. Atunci când au găsit cleştele de tăiat bolţuri, au început energic să discute unul cu altul şi i-au pus lui Paul câteva întrebări în cehă, pe care el nu le-a înţeles. Am observat cât de agitat era soţul meu. Spre mirarea mea, pe mine şi pe David ne-au lăsat în pace. Apoi ne-au făcut un semn cu pistoalele mitraliere, ne-au pus în mijlocul lor şi ne-au dus înapoi la postul lor de graniţă.

Nu aveam nicio idee în legătură cu ceea ce urma să se întâmple cu noi. Pur şi simplu mi-am strâns fiul în braţe şi am încercat să rămân calmă. Bărbaţii ne-au condus prin două porţi uriaşe, care erau suficient de mari pentru a intra un tanc. Am ajuns la aceeaşi stradă pe care am traversat-o deja de trei ori. Sub supraveghere, a trebuit să stau jos, cu David, la marginea străzii, în timp ce Paul a fost condus la o aruncătură de băţ mai departe pentru a nu mai avea posibilitatea să comunicăm.

Strada era luminată şi am văzut cum soţul meu a trebuit să stea cu capul plecat şi mâinile la spate, ca un adevărat prizonier.

După un timp, care mi s-a părut ca o veşnicie, şi-a făcut apariţia un funcţionar sever, care l-a luat la rost pe Paul într-o germană stâlcită.

Cu toate că erau la mulţi metri depărtare de noi, puteam să urmăresc discuţia.

— De unde veniţi? a întrebat funcţionarul.

— Din R.D.G., a răspuns soţul meu. Părea că funcţionarul nu crede.

— Vă bateţi joc de mine, sunteţi din Vest.

— Nu, suntem din Est, a repetat soţul zăpăcit.

Şi eu eram confuză. Cum se putea gândi că eram din Vest? Doar avea paşapoartele noastre.

— Aceste paşapoarte sunt false, spuse cehul şi îi flutură paşapoartele în faţă. Ştim sigur că sunt false. Recunoaşteţi, cei din Vest v-au trimis ca spioni.

— Nu suntem spioni, răspunse Paul energic. Noi voiam să ajungem în Vest.

— Şi ce este cu asta aici? întrebă funcţionarul scoţând din rucsac harta topografică. Era foarte şifonată şi foarte murdară. Cum de aţi ajuns în posesia unei asemenea hărţi? Puteţi să-mi divulgaţi secretul.

Soţul meu tăcu, iar cehul interpretă tăcerea lui drept mărturisire.

— Sunteţi spioni, repetă el teoria lui absurdă. Dacă aţi fi din Est, nu aţi avea aşa o hartă la voi. În afară de asta, este imposibil să avansezi atât de mult. Asta nu a reuşit niciodată nimeni. În momentul în care vă vom preda celor din R.D.G., nu va fi prea bine pentru dumneavoastră, credeţi-mă.

Soţul meu clătina doar din cap şi susţinea mereu cu tărie că suntem cetăţeni ai R.D.G.-ului şi am încercat să evadăm, prin Cehoslovacia, în Vest. Dar părea că funcţionarul îşi formase deja părerea.

— Spuneţi-ne oamenii de contact. Cine a planificat aceasta pentru dumneavoastră?

— Nimeni, îl asigură Paul.

Şi eu puteam să simt, de la distanţa la care mă aflam, că soţul meu va ceda nervos. Îi era teamă de ceea ce ne aştepta dacă eram învinovăţiţi de spionaj. Şi apoi a dezvăluit totul, a mărturisit totul. A

recunoscut fiecare detaliu al evadării noastre. A spus unde este maşina noastră şi unde sunt cheile. A spus de unde venim, unde am locuit.

Pur şi simplu a spus totul. Şi acum părea că ne cred. După ce au aflat tot ceea ce voiau să afle, l-au îndepărtat pe Paul şi acelaşi funcţionar care a scos de la soţul meu o mărturisire completă, a venit şi la mine şi m-a bombardat cu întrebări. Faţă de mine s-a comportat foarte corect şi nu a încercat să mă intimideze, aşa cum a făcut cu Paul. Chiar a luat jucăria de pluş din rucsac şi i-a dat-o lui David să se joace cu ea. M-am bucurat când a făcut asta. Dar ceea ce nu putea el să ştie era că ascunsesem ceva în jucăria de pluş. Aveam un bibelou mic, din porţelan, o siluetă gingaşă de grădinăriţă, pe care am vrut numaidecât să o iau în Vest. Era o moştenire, un porţelan foarte scump, şi însemna foarte mult pentru mine. Aşa că am cusut figura în crep, am tăiat Mickey-Mouse-ul din pluş şi am ascuns grădinăriţa fragilă înăuntru. După cum părea, tehnica mea a funcţionat. Figura din porţelan era pentru moment în siguranţă.

— Ştiţi ce se va întâmpla cu dumneavoastră, când vă vom preda dincolo, Securităţii? m-a întrebat funcţionarul după ce şi-a făcut o imagine a situaţiei noastre.

— Nu, am răspuns, nu ştim. Nu ştim pe nimeni care să fi trecut vreodată prin aşa ceva.

Funcţionarul clătină din cap şi mă privi foarte serios, nu răutăcios, ci cumva îngrijorat.

— Ştiţi că evadarea din Republică este considerată mai gravă decât crima?

Nu ştiam şi nu suna chiar încurajator.

— Nu va fi simplu, doamnă Cramer, trebuie să fiţi pregătită.

Am înghiţit în sec şi simţeam cum mă iau căldurile la cele spuse de el. *Cumva vom reuşi noi!* m-am gândit eu. *Vrea doar să îmi inspire frică.* Dar, înăuntrul meu, simţeam că spune adevărul.

Ne-au dus într-o cazarmă. Aici a avut loc o primă audiere şi un funcţionar ne-a luat declaraţiile la protocol, apoi am fost închişi. Soţul meu a trebuit să-şi petreacă noaptea într-o celulă murdară, pe un pat din fier. Eu şi David am primit o cameră dublă, păzită de doi soldaţi

înarmaţi. În comparaţie cu Paul, noi aveam un pat normal pe care să dormim. Dar, bineînţeles că nu puteam să dorm. Ce ne aştepta în R.D.G? Pe mine, pe Paul şi mai întâi de toate pe micuţul David? Vom mai fi noi vreodată împreună, ca o adevărată familie? Sau statul ne va despărţi brutal?

În următoarea dimineaţă, ni s-a dat un mic dejun detestabil: o oală cu lapte şi un fel de cocoloaşe din făină. Apoi am fost îmbarcaţi într-o maşină de teren şi conduşi în cel mai apropiat oraş. Eu şi fiul meu am avut voie să stăm în faţă, în timp ce soţul meu, încătuşat, stătea cu un câine în cabina deschisă.

Nu ne era permis să vorbim unul cu altul. Şi, atunci când ne-au despărţit în oraş, fără niciun cuvânt, şi ne-au condus în direcţii diferite, m-a cuprins un sentiment ciudat de singurătate. Nu am putut nici măcar să ne luăm la revedere unul de la altul. Încă nu ştiam dacă ne vom mai revedea vreodată. Situaţia în care ne aflam era destul de dură. La fel era şi pentru micul nostru David, care era încă mult prea mic pentru a înţelege ce se întâmplă cu adevărat. Eram surprinsă cât de tare era.

Împreună cu fiul meu am fost duşi la un post de poliţie, unde am fost din nou audiată ore întregi. Apoi, am fost duşi la un hotel. Pentru că mai aveam la noi ceva coroane cehoslovace, ni s-a permis să petrecem două nopţi într-un hotel. Era sfârşit de săptămână şi ne-au spus că ne vor preda Securităţii abia luni. În tot acest timp, a trebuit să aşteptăm în hotel sub supravegherea poliţiştilor şi nu am avut voie în niciun caz să ieşim. Un poliţist în civil era întotdeauna în apropiere şi nu ne scăpa din ochi.

— Dacă sunteţi cuminţi, m-a sfătuit, dumneavoastră şi copilul puteţi să rămâneţi în hotel. Dacă încercaţi să fugiţi, trebuie să vă punem în închisoare până la predare, la fel ca pe soţul dumneavoastră. Iar fiul dumneavoastră va merge în orfelinat pentru două zile. Deci, nu faceţi nimic care să ne pună în situaţia de a lua aceste măsuri.

Nu au fost două zile uşoare. Ce-i drept, am avut voie să ne mişcăm liber, am avut o cameră drăguţă, cu toaletă şi cu vedere înspre curtea interioară. De asemenea, bucătăria hotelului era nemaipomenită. Dar, bineînţeles că nu puteam să savurez tot acest lux.

Cum aş fi putut? în două zile urma să fiu predată Securităţii şi urma să merg la puşcărie. Îl voi pierde pe David şi nu-l voi mai vedea foarte mult timp. Mi se rupea inima când mă gândeam la aceasta. Nu puteam să suport acest gând. Ce i se va întâmpla cât timp eu voi fi în puşcărie? Cât de mult vom fi despărţiţi? Era destul că nu ştiam ce soartă ne aşteaptă pe soţul meu sau pe mine. Dar gândul că mai aveam doar două zile de petrecut cu propriul meu copil, înainte ca Securitatea să mi-l ia, era insuportabil.

Am încercat într-un fel să-l pregătesc pe micuţ pentru ceea ce îl aştepta, dar nu a înţeles prea mult. I-am tuns părul şi a avut voie să facă o baie adevărată. Sentimente de nedescris mă cuprindeau. Mi-ar fi plăcut mai bine să-l iau pe David sub braţ şi s-o iau la fugă. Era cu adevărat greu să îmi ignor instinctul matern, protector.

Odată, m-am aşezat pe treptele hotelului, de unde puteam să privesc pe stradă. Pe partea opusă a străzii, la nici treizeci de metri de mine, am văzut o cutie poştală. Ispita era mare, mă gândeam să mă plimb pur şi simplu până acolo, şi să arunc în ea o carte poştală. Să le scriu o scrisoare părinţilor mei, să le dau un semn de viaţă, să-i previn. M-am gândit mult dacă să o fac. Era mai înţelept să nu o fac. Pur şi simplu, riscul era prea mare şi nu voiam să intru în probleme şi mai mari.

Incertitudinea pentru ceea ce urma să vină mă frământa mereu. De ce oare am uitat să presar piper? Am fi putut reuşi. Puteam să fim deja în Vest, în siguranţă. În loc de asta, eram într-o ţară străină şi aşteptam să fiu dusă la închisoare.

Aveam o singură speranţă de care mă agăţăm: ştiam că, după un timp, deţinuţii politici sunt deportaţi în Vest. Şi asta mă întărea şi îmi dădea cel puţin o anumită perspectivă pentru viitor. *Totul va fi bine,* îmi spuneam, în timp ce stăteam acolo, pe trepte. *Poţi să treci cu bine şi prin asta.*

În ocna Securităţii

Apoi a sosit ziua de luni. Acea luni în care am fost predaţi Securităţii. Drumul până la graniţă a fost destul de neplăcut. Am călătorit într-o limuzină rusească, marca Volga şi funcţionarii erau toţi

în civil. Nu mă simţeam ca un deţinut. De asemenea, nu era nevoie să port cătuşe, chiar primisem şi alimente. Aveam chiar şi o traducătoare, care, plină de dragoste, se îngrijea de David. Pe tot timpul călătoriei, mi-am ţinut fiul strâns în braţe. După trei ore şi jumătate, am ajuns la graniţa germană.

Imediat ce am ajuns în R.D.G., era alt aer. Oamenii Securităţi ne aşteptau deja. Primul lucru pe care l-au făcut a fost să-l ia pe David din maşină. Mi l-au luat aşa de repede, încât nici nu am avut timp pentru o ultimă îmbrăţişare. A fost brutal. O asistentă socială, foarte bine informată cu privire la situaţia noastră familială, a venit la mine şi mi-a spus:

— Este bine dacă îl ducem pe David la socrii dumneavoastră?

Am fost surprinsă de atât de multă politeţe. Am crezut că îl vor pune într-un orfelinat.

— Da, este bine, am răspuns şi am respirat uşurată. La părinţii lui Paul, David va fi într-un loc bun. M-au condus într-un birou, unde m-au interogat mai mult de o oră. Într-un mod drăguţ, oferindu-mi cafea, întrebându-mă dacă vreau să fumez, au încercat să obţină de la mine mai multe informaţii. Cu toate acestea, nu le-am povestit mai mult decât ştiau deja şi am fost fericită când s-a încheiat conversaţia.

De la graniţă, am mers mai departe, în Dresden, în închisoarea de securitate a statului. Acolo erau duşi toţi cei condamnaţi din motive politice. Drumul înspre acolo a fost foarte neplăcut. M-au îmbarcat într-un microbuz mic, ca pe un animal. Am stat în spatele cabinei, într-un spaţiu extrem de mic, mai puţin de un metru lungime şi lăţime. Înăuntru nu era decât o bancă, o fereastră mică, glisantă, înspre cabina şoferului şi o găleată, în caz că îţi venea să vomiţi. La fiecare câteva minute, şoferii, curioşi, priveau prin fereastră să vadă dacă aveam senzaţia de vomă. Dar nu le-am făcut această plăcere.

Pentru a nu fi scuturată prea mult în cutia în care mă aflam, am împins cu genunchii în perete. Două ore a durat drumul până în Dresden şi două ore am rezistat în acea conservă, ca o sardea, fără să ating găleata.

Ajunsă în puşcărie, tratamentul a continuat în acelaşi mod. Două

gardiene m-au luat în primire într-un mod neprietenos şi m-au băgat direct în următoarea cutie. Această cameră avea probabil un metru lăţime şi doi metri lungime, doar cât să încapă două deţinute. Nu era toaletă. Şi aici, după două ore de drum, m-au lăsat încă o oră să mă înăbuş de căldură. Pur şi simplu pentru că aveau puterea să facă asta.

Gardienele erau într-adevăr rele. Le auzeam din spatele uşii încuiate cum mă batjocoreau şi râdeau de mine. Îmi răscoleau puţinele lucruri private, în timp ce făceau glume pe seama mea. La un moment dat, m-au scos afară şi mi-au pus în braţe un pachet cu haine. Era un trening mult prea mare. Pe lângă asta, o pereche de ciorapi groşi, chiloţi albi, pe care, în mod normal îi poartă doar bunicile, o periuţă de dinţi, pastă de dinţi, un prosopel, un cocoloş de săpun şi un fel de prosop de bucătărie aspru, destinat a fi prosop pentru corp.

— Deţinuta 413, veniţi cu mine, spuse una dintre gardiene.

Mi se părea că îşi dădea toată silinţa de a fi cât se poate de neprietenoasă. În ochii ei, un câine merita mai mult respect decât cineva ca mine. M-a băgat în celulă şi a încuiat zgomotos uşa în spatele meu. Acum, pentru un moment, eram singură. Singură cu gândurile şi sentimentele mele. Singură cu realitatea apăsătoare că mă aflam în închisoare. Nu mai eram Sybille Cramer. Decăzusem la un număr, eram deţinuta patru sute treisprezece. Era umilitor şi mă gândeam, oare cât de mult timp trebuie să ascult această denumire care mi s-a dat. Celula, spre surprinderea mea, era curată şi luminoasă. Avea un pat, o măsuţă cu un taburet, o toaletă şi o chiuvetă. Firește că nu m-am grăbit să mă spăl, deoarece în uşa masivă era un vizor prin care gardienii puteau oricând să privească. Cu siguranţă că le făcea plăcere să ne examineze.

Prima noapte în puşcărie a fost înfricoşătoare. La fiecare oră se aprindea lumina orbitoare pentru câteva secunde şi era verificată starea deţinuţilor. M-am gândit la soţul şi fiul meu şi m-am întrebat când oare îi voi revedea.

Am încercat să dorm, dar nu am reuşit. Îmi apăreau mereu în faţa ochilor luminile acelui oraş pe care l-am văzut de la distanţă. Eram aşa de aproape de libertate! Incredibil de aproape. Şi acum, stăteam în spatele gratiilor, iar libertatea mea se limita la aproape opt metri pătraţi. Tocmai eu, fetiţa cuminte, care nu a făcut nimic condamnabil

timp de douăzeci şi şase de ani, stătea în închisoarea securităţii din cauza tentativei de evadare din Republică.

Ultimele mele gânduri, înainte să cad într-un somn neliniştit, au fost la Paul şi la David. Şi cel din urmă la Pierre Winterkorn. M-am întrebat dacă va afla vreodată ce s-a întâmplat cu noi.

În ziua următoare, am fost mutată într-o celulă pentru patru persoane. Celelalte trei femei din celulă erau închise tot din motive politice. A fost o adevărată uşurare să văd că mai erau şi alţii care încercau să părăsească această ţară. Oricum nu eram sigură dacă puteam să am încredere în ele sau dacă vreuna dintre ele lucrau în secret pentru securitate. Pe de altă parte, la început, cele trei femei au fost foarte sceptice cu mine.

— Dacă povestea ta este adevărată, a spus una dintre femei, după ce le-am zugrăvit evadarea mea, atunci arată-ne vânătăile de la picioare.

M-am dezbrăcat de ciorapii groaznici şi le-am arătat genunchii şi gleznele pline de răni. Abia atunci au crezut că sunt una dintre ele şi au devenit puţin mai deschise cu mine.

Erau destul de impresionate cât de departe am ajuns. Niciuna dintre ele nu a reuşit să ajungă aşa de departe ca mine. Toate au fost trădate de cineva înainte să pună planul de evadare în practică.

— Doar mi-am împachetat lucrurile şi am pus în bagaj şi o scară din funie. Da, apoi totul s-a terminat, povesti cea mai în vârstă dintre cele trei. Nici până în ziua de azi nu ştiu cine m-a pârât. Într-o zi, au sunat cei de la Securitate la uşă. I-am asigurat că nu am avut de gând să evadez. Dar scara de funie din bagaj a fost o dovadă suficientă pentru ei. Am fost arestată pe loc.

Celelalte au păţit la fel. Niciuna dintre ele nu a reuşit măcar până la graniţă, să nu mai vorbim de trecut dincolo. De fapt, eram singura care nu a fost trădată de propria familie.

— A fost foarte înţelept din partea voastră că nu v-aţi dezvăluit nimănui planul, spuse una dintre ele. Dacă nu aş fi povestit nimic părinţilor mei, aş fi fost acum dincolo. Pur şi simplu nu poţi să ai încredere în nimeni.

— Şi aproximativ câte săptămâni va dura până când vom fi deportate? am întrebat.

La această întrebare, femeile au zâmbit doar, fără să-mi dea niciun răspuns.

Zilele s-au târât teribil de încet. De mai multe ori am fost luată din celulă pentru audieri. Întrebările erau întotdeauna aceleaşi.

— Doamna Cramer, noi am vorbit cu şeful dumneavoastră. Aţi fost o contabilă foarte bună, întotdeauna corectă, întotdeauna punctuală, întotdeauna ordonată. Ce s-a întâmplat de v-aţi angajat într-o aşa călătorie? V-a convins soţul să faceţi asta?

Audiatorul, un bărbat îndesat, cu ochelari şi nas mare, grosolan mi-a pus această întrebare de cel puţin o duzină de ori.

— Soţul meu nu m-a convins cu nimic, am răspuns. Am hotărât împreună.

— Şi de ce v-aţi luat fiul cu dumneavoastră? Ce aţi gândit, ca mamă, atunci când aţi expus un copil de cinci ani unui asemenea pericol?

— David aparţine familiei noastre. Niciodată nu l-aş părăsi. Niciodată.

Ştiam foarte bine ce urma să se întâmple dacă l-aş fi lăsat. Securitatea l-ar fi pus într-un orfelinat sau l-ar fi dat pentru adopţie oamenilor Securităţii. Şi aşa l-aş fi pierdut pentru totdeauna.

— Aţi acţionat iresponsabil, doamnă Cramer. Aceasta va fi o învinuire gravă în faţa instanţei. Pot să vă asigur de acest lucru.

Nu l-am contrazis cu nimic. Aş fi fost la fel de învinuită în faţa instanţei dacă nu l-aş fi luat pe David. Cu siguranţă, acelaşi securist mi-ar fi imputat iresponsabilitatea şi egoismul prin faptul că mi-am părăsit propriul copil. Evident, indiferent cum ar fi fost, în faţa statului tot nu mi-aş fi împlinit obligaţia părintească şi din acest moment ar fi urmat ca ei să se îngrijească de David. Asta le-ar fi convenit.

Mi-a fost clar că, indiferent de ceea ce am făcut sau nu, totul era împotriva mea. Chiar şi faptul că evadarea noastră nu a fost un act spontan, ci a fost planificată temeinic urma să atragă consecinţe negative în aplicarea pedepsei, aşa mi-a explicat funcţionarul. Şi-a dat

toată silinţa să mă pună, pe cât posibil, într-o lumină neagră, pentru a scoate pentru mine şi soţul meu pedeapsa maximă. Ăsta îi era scopul.

S-au ostenit să analizeze minuţios şi câteva timbre lipsite de valoare ale soţului meu, despre care Securitatea a crezut eronat că aveau o valoare imensă. Soţul meu avea o colecţie de timbre la care ţinea foarte mult. Şi, atunci când am fugit, a ascuns câteva timbre într-un ceas de buzunar al bunicului pentru a le lua în Vest. Acum Securitatea se străduia din răsputeri să dovedească faptul că timbrele sunt exemplare deosebit de valoroase, doar pentru a mări pedeapsa noastră. Nu le-a reuşit şi asta i-a necăjit.

Dar ceea ce i-a necăjit şi mai mult a fost faptul că nu se aflau în posesia hărţii topografice pe care am folosit-o pentru evadare. Tot ceea ce aveau era o schiţă pe care le-au înmânat-o grănicerii cehi. Harta au păstrat-o cehii pentru ei. Şi cu asta Securităţii i-a lipsit o dovadă importantă pentru aplicarea unei sentinţe deosebit de dure. Mă bucuram de tot insuccesul lor, deoarece puţinele dovezi palpabile împotriva noastră erau urmate de o pedeapsă mai uşoară.

O întrebare pe care mi-a pus-o bărbatul cu nas grosolan la fiecare audiere era dacă mai aveam de gând să plec în Vest.

— Doamnă Cramer, ştiţi că veţi avea mai multe probleme dacă veţi continua să insistaţi să fiţi deportaţi în Vest. Puteţi să evitaţi aceste neplăceri. Tot ceea ce trebuie să faceţi este să ne cereţi iertare. În felul acesta, doar în câteva zile vă primiţi înapoi viaţa de dinainte. Puteţi să vă revedeţi fiul şi noi vă lăsăm în pace. Aşa ar fi mult mai simplu pentru dumneavoastră şi pentru întreaga familie.

— Probabil, am răspuns eu, dar totuşi eu vreau în Vest. Securistul se aplecă peste masă, înspre mine, pentru a da mai multă greutate cuvintelor.

— Doamnă Cramer, sunteţi hotărâtă să ţineţi la părerea dumneavoastră, chiar dacă soţul decide să rămână aici?

Spre surprinderea lui, nu am ezitat niciun moment cu răspunsul.

— Da, am răspuns, vreau în Vest. Sunt hotărâtă.

În fiecare zi, o jumătate de oră până la trei sferturi de oră ne plimbam în curtea închisorii. Nu ieşeam toate odată, ci pe celule,

deoarece curtea în care trebuia să mergem în cerc era mică, avea cel mult patru metri pătraţi. Peretele din beton era foarte înalt şi se vedea doar o mică bucată din cer şi bărbaţii cu pistoale mitraliere, care patrulau sus pe zid. Eram forţate să mergem. Ni se interzicea să stăm pe loc. La fel, era interzis să discutăm una cu alta. Trebuia doar să mergem în cerc, în liniște, una în spatele celeilalte până când trecea jumătatea de oră. Era greu.

Singurul lucru bun în închisoare era mâncarea. Da, de necrezut, mâncarea era nemaipomenită. Se dădea supă, un fel principal, chiar şi desert. Evident că eram hrănite bine, pentru ca mai târziu, dacă ajungeam în Vest să nu putem reclama lipsa hranei.

Dresden

Exact după o săptămână, o femeie-gardian a deschis uşa celulei noastre şi a anunţat îmbufnată:

— Deţinuta numărul patru sute treisprezece, strânge-ţi lucrurile! Adunarea!

Perfect, m-am gândit eu surprinsă, *mă lasă acum în libertate. Le-am povestit tot ceea ce au vrut să ştie. Este extraordinar!* M-am simţit nemaipomenit. Nici nu visasem la aşa ceva. Doar o săptămână în închisoare? A fost mult mai puţin decât m-am gândit.

Încrezătoare, am urmat-o pe gardiană cu convingerea că acum voi fi eliberată. Era fals. Nu am fost eliberată. Am fost transferată într-o altă închisoare din Dresden pentru detenție preventivă. Am fost dusă într-o clădire foarte veche, care se afla în mijlocul oraşului, un fel de castel cu o curte interioară. A fost groaznic. Închisoarea Securităţii a fost un hotel de lux în comparaţie cu locul unde eram. Totul era foarte vechi, mizerabil, pereţii erau galbeni de la fumul de ţigară, duşumeaua era denivelată.

Câte trei femei trebuiau să împartă celula, care nu era mai mare de doi pe trei metri. Cu alte cuvinte, fiecărei femei îi reveneau doi metri pătraţi. În lungimea încăperii erau trei paturi suprapuse. Mai existau o măsuţă din lemn, zgâriată, cu trei taburete, un dulap vechi suspendat, o chiuvetă şi o toaletă. Toaleta nu era despărţită printr-un perete sau cel puţin cu o perdea. Pur şi simplu era deschisă, în aşa fel

încât fiecare să audă, să vadă şi să miroase atunci când îţi făceai nevoile. Nicio intimitate.

În mod intenţionat, celulele erau păstrate într-un mod inuman, pentru ca deţinuţii să nu se acomodeze. Într-adevăr, se părea că existau câţiva care se întorceau în închisoare deoarece în libertate nu reuşeau să se descurce. Câteva femei recidiviste, cliente permanente, erau salutate cu drag atunci când erau aduse.

— Ce, tu eşti din nou aici?

Erau întâmpinate într-o manieră primitoare, de care deţinutele politice nu aveau parte.

Noi eram deţinutele cele mai nesuferite şi vrednice de dispreţ. Gardienele aveau foarte mare grijă să ne dea de înţeles că le erau mai simpatice trei criminale decât o singură deţinută politică. În timpul şederii mele în Dresden, deveneam tot mai palidă la faţă, pentru că în celulă nu intra lumina de afară. Era doar o singură fereastră, cu sticlă mată, care se putea deschide doar puţin, şi prin ea nu se putea privi afară. Singurul lucru pe care puteam să-l facem era să tragem cu urechea când erau aduse deţinute noi.

Zilele erau îngrozitor de monotone. Nu ne era permis să lucrăm. De aceea ne umpleam timpul inventând tot felul de idei. De exemplu, făceam gimnastică şi ne ridicam cu braţele de paturi. Câteodată împrumutam o carte de la bibliotecă. Biblioteca nu avea mai de mult de un raft transportabil, care era împins în hol. Şi, fiecare dintre noi, care se evidenţia prin purtare bună, avea voie să aleagă o carte.

Dar, ceea ce ne plăcea cel mai mult era să jucăm şah. Jucam şah până cădeam frânte de oboseală şi întotdeauna ne supăram atunci când jocul ne era întrerupt de schimbarea de tură a gardienelor. Atunci era deschis oblonul uşii, trebuia să stăm în rând, iar cea care era veterana celulei trebuia să raporteze dacă toate deţinutele erau prezente. În ceea ce privea igiena personală, nu aveam prea multă libertate. Nu exista duş. Deci, ne făceam baie, ne spălam părul şi hainele cu săpun, în chiuvetă. Hainele le întindeam la uscat, pe diagonală, în celulă. În comparaţie cu închisoarea securităţii, aici ne erau permise hainele personale. Cel puţin am avut dreptul la

individualitate.

O dată pe săptămână primeam puţini bani de buzunar cu care puteam să ne cumpărăm biscuiţi. Şi în această închisoare era obligatoriu să ieşim zilnic trei sferturi de oră. Aici trebuia să mergem în grupuri de câte patru şi, bineînţeles, nu aveam voie să comunicăm între noi în timp ce ne făceam turele.

Aici nu eram deţinute doar din motive politice. Cu toate acestea, a fost surprinzător pentru mine să descopăr cât de: multe cetăţene ale R.D.G.-ului se aflau în închisoare din motive politice. Pentru mine era bine să văd că nu eram singura care strigam după libertate. Nemulţumirea populaţiei începea încetul cu încetul să se extindă. Din ce în ce mai mulţi oameni încercau să evadeze, cu toate că riscul de a fi prinşi era mare. Voiau afară. Nu mai suportau îngustimea acestei ţări.

Şi protestele erau din ce în ce mai puternice. La început au fost în biserică, apoi în locurile publice. O femeie, care stătea cu mine în aceeaşi celulă, fusese arestată doar pentru că avea pe antena maşinii o banderolă ce fusese împărţită la o demonstraţie. Ea studiase matematică şi era o femeie foarte inteligentă.

În puşcărie, de cele mai multe ori, am întâlnit femei intelectuale. Toate foarte de treabă, care absolviseră multe şcoli superioare, iar acum stăteau în spatele gratiilor, pentru că îndrăzniseră să-şi spună părerea sau pentru că încercaseră, la fel ca mine, să treacă graniţa. Nu toate se descurcau cu viaţa grea din închisoare. Nu toate erau puternice. A treia femeie din celulă era o tânără, care abia împlinise optsprezece ani şi plângea foarte des.

— Să vezi, în câteva săptămâni vei fi deportată în Vest, încercam întotdeauna să o mângâi. Nu te vor mai ţine prea mult aici, în curând vei fi dincolo. Mai ai puţină răbdare.

Bineînţeles că fiecare dintre noi avea speranţa că în curând va fi eliberată. În timp ce jucam şah, discutam adesea despre aceasta. Şi uneori deveneam foarte visătoare gândindu-ne la Vest şi la toate lucrurile pe care urma să le facem atunci când vom ajunge acolo. Bucuria anticipată pentru noua viaţă ne dădea oarecum puterea necesară de a rezista în acea celulă inumană.

După două luni a avut loc procesul meu. Şi, atunci când am auzit decizia judecătorească, m-am simţit ca lovită de trăsnet. Doi ani şi nouă luni. Am auzit de alte femei care au primit mult mai puţin: opt luni, cel mult un an. Dar, doi ani şi nouă luni? Cum aş putea să supravieţuiesc aproape trei ani aici? Nu putea fi adevărat!

Avocatul meu – noi, ca deținuți politici, aveam dreptul la un avocat – m-a sfătuit ca să atac prin apel hotărârea judecătorească. Asta am şi făcut. Şi, cât timp a avut loc procesul, a trebuit să rămân în arest. Atitudinea mea optimistă era aproape la pământ. În trei ani voi avea douăzeci şi nouă de ani, iar fiul meu opt ani. Voi pierde trei ani din viaţa lui. Voi pierde încă două aniversări ale lui. Deja am pierdut ultima lui zi de naştere din octombrie. Am stat la masă şi am plâns, am plâns.

Ziua de naştere a lui David a fost una din cele mai grele zile din arest. Altfel, eram puternică. Dar când era vorba de copilul meu, pur şi simplu nu puteam să fiu tare. Şi acum vom fi doi ani şi nouă luni despărţiţi unul de altul! Nici măcar nu-i voi fi alături în prima zi de şcoală! Şi Crăciunul… mi se rupea inima la gândul că de Crăciun nu voi fi cu el. Cum poate să înţeleagă un copil de şase ani de ce părinţii nu sărbătoresc împreună cu el Crăciunul.

Mi se făcea rău când mă gândeam cât de trist şi de dezamăgit va fi. Şi eu? Voi sta aici, în această celulă puturoasă, fără familie, fără soţul şi fiul meu. Cu siguranţă, va fi îngrozitor! Şi aşa a şi fost. Să petreci Crăciunul în puşcărie era o experienţă ciudată. Mâncarea era puţin mai bună decât de obicei. Ni se dădea câte o bucată bună de carne pentru fiecare. Aveam voie să decorăm celula cu câteva stele făcute de noi, dar mai mult nu. Îmi era dor de fiul meu. Era groaznic. Pentru toate era groaznic. Fiecăreia îi era dor de cei dragi. Cel puţin nu eram singure şi aşa ne-am mângâiat una pe alta. Am stat pe paturi şi am cântat toate colindele care ne-au venit în minte. Aşa mi-am petrecut primul meu Crăciun în puşcărie. A fost îngrozitor!

Soţul meu se afla în aceeaşi puşcărie, doar cu două etaje mai sus. Noi, femeile, eram închise în partea de jos a puşcăriei, iar bărbaţii în partea de sus. Câteodată, atunci când cântam seara – şi aceasta nu o făceam doar la Crăciun – bărbaţii cântau înapoi. Cântam atât de mult, până când gardienele strigau din hol: „Linişte!” într-o clipită eram

liniştite. Dacă am fi continuat să cântăm, am fi fost scoase afară şi puse la zid. Sau ar fi trebuit să ne facem turele. Aşa că tăceam. Dar bărbaţii continuau să cânte. Gardienii lor aveau mai multă răbdare decât femeile care ne păzeau pe noi.

În afară de cântat, împreună cu soţul meu am descoperit o altă metodă de comunicare. Din curtea în care ne făceam turele, se putea vedea direct înspre celulele bărbaţilor. Ce-i drept, Paul nu putea să vadă din celula lui jos, în curte, deoarece fereastra cu gratii era mult prea sus. Dar, pentru că zidul era foarte vechi, a reuşit să disloce o cărămidă din peretele celulei. De fiecare dată când ştia că îmi fac turele în curte, scotea cărămida din zid şi încerca pe ascuns să ia legătura cu mine. Bineînţeles că trebuia să fim foarte atenţi pentru că eram în permanenţă supravegheaţi de camere video. Dar, din când în când, Paul îmi transmitea din celula lui un salut. Nu îndrăznea să strige mai mult decât: „Huhu" sau „Hei". Dar, de fiecare dată, mă bucuram enorm. Mi-a fost frică să-i răspund. Totuşi, o singură dată i-am răspuns ceva şi, în acelaşi moment, am regretat cu amar. Eram închisă deja de aproape patru luni şi era Anul Nou. Ca în fiecare zi, în acea dimineaţă monotonă ne făceam turele în curtea închisorii, atunci când soţul meu a strigat: „Bună dragă!" Femeia care mergea lângă mine m-a lovit în coastă.

— Este soţul tău, mi-a şoptit ea. Strigă sus la el, este totuşi Revelionul.

Din cauza camerelor video, intenţionat am ţinut capul aplecat şi nu am privit în direcţia de unde venea vocea soţului meu. Încet, dar suficient de tare încât el să audă, i-am strigat:

— Paul, la mulţi ani pentru Anul Nou!

Aproape în aceeaşi clipă, a răsunat în curte vocea aspră a unui paznic.

— Deţinuta numărul patru sute treisprezece, ieşi din rând! Drepţi!

Am fost luată înăuntru şi a trebuit să scriu o declaraţie prin care să ne recunoaştem vina. Aşa trebuia să facem întotdeauna când încălcăm regulile. Dacă ne împotriveam, mergeam în detenţie izolată.

După acea dimineaţă de Revelion, s-a terminat cu strigătul.

Chiar în acea săptămână, soţul meu a fost mutat în altă închisoare. Eu am mai rămas încă o lună în Dresden până când am primit hotărârea definitivă. Am fost condamnată la doi ani şi patru luni de închisoare. În februarie 1989, mi-a fost impusă executarea pedepsei în închisoarea din Halle.

Halle

Am fost uşurată că nu m-au dus într-o închisoare pentru criminali, în Stollberg. Mulţumesc lui Dumnezeu că în Halle erau doar femei cu delicte uşoare şi, pe lângă acestea, multe dintre ele erau din motive politice. Fără îndoială, condiţiile de cazare erau catastrofale. Eram patruzeci şi opt de femei împărţite pe două holuri lungi. În fiecare încăpere erau douăsprezece paturi suprapuse şi un dulap lipit de peretele din spate, unde fiecare dintre noi avea câte un spaţiu. Acolo trebuia ca întotdeauna totul să fie perfect, deoarece era zilnic controlat cu amănuntul. De asemenea, şi patul trebuia să fie frumos întins şi nu avea voie să aibă dungi.

Totul era îngrozitor de strict şi dur. Odată am avut – habar n-am de unde – un şerveţel de masă şi am vrut să dau puţină culoare celulei gri. Aşa că am pus acest şerveţel pe pervazul geamului, care era destul de sus deasupra patului meu. Fiindcă în geanta cu care am evadat şi care a fost purtată de la o închisoare la alta aveam câteva cosmetice, le-am aşezat cu mare drag pe şerveţel. Pur şi simplu voiam să îmi amenajez puţin spaţiul, pentru că totul era atât de impersonal şi rece în închisoare. Dar şerveţelul nu a rămas prea mult pe pervaz. Chiar în următoarea dimineaţă a trebuit să îl iau jos. Individualitatea nu era permisă, nici măcar cu un şerveţel.

Între cele două camere se afla o baie micuţă, cu acces din ambele camere. Existau patru chiuvete şi trei toalete deschise pentru patruzeci şi opt de femei. Bineînţeles că mereu era o adevărată încăierare din cauza chiuvetelor: cine avea voie prima dată să se spele şi să-şi spele dinţii. Noi, ca deţinute politice, în fiecare seară trebuia să le întrebăm politicos pe celelalte deţinute dacă ne permiteau să folosim noi mai întâi chiuvetele. Apoi ne spălam repede şi ne culcam, în timp ce celelalte deţinute fumau şi îşi beau ceaiul tare până târziu, într-adevăr, erau câteva diferenţe între noi, deţinutele politice şi

celelalte. Deţinutele obişnuite făceau întotdeauna datorii şi trăiau din împrumut. Imediat ce primeau banii de buzunar îi cheltuiau pe ţigări şi pe ceai şi din nou erau falite. Noi, cele politice, de cele mai multe ori aveam destui bani. O dată pe săptămână ne cumpăram prăjitură şi ceva fructe pentru a ne întreţine. Mai mult nu. Între celelalte deţinute se iscau deseori conflicte şi certuri, din care unele femei ieşeau rănite. Noi nu ne implicam în acestea, relaţia dintre noi era bună şi ne respectam una pe alta. Noi aveam un scop comun, şi anume, să ajungem în Vest. Acest ţel ne-a legat cumva.

Mâncarea era searbădă şi nu avea gust. Cu toate acestea, am constatat că, în foarte scurt timp, am luat mult în greutate. Când am venit în Halle aveam cincizeci şi patru de kilograme. Dar, după numai câteva luni în închisoare, eram ca umflată. Nu ştiu ce ne puneau în mâncare. Bănuiesc că nu voiau să arătăm uscăţive la eliberare.

Cel mai dur moment în închisoare era atunci când se spunea: „Duş!"

Citisem deja multe cărţi despre prizonierii de război şi despre acele camere de gazare, în care au fost gazaţi evreii. Atunci când noi, cele patruzeci şi opt de femei, eram duse la subsol pentru duşul săptămânal, mă simţeam de parcă am fi fost duse la camera de gazare. Era groaznic.

Atunci când am fost duse pentru prima dată jos, în acea cameră uriaşă, mi-a fost cu adevărat frică. Sincer, am crezut că vor să ne gazeze. Camera era fără gresie şi faianţă. Pereţii erau din cărămidă veche. Era întunecat şi murdar. Îngrozitor. Duşurile erau montate direct în tavan, iar apa curgea pur şi simplu încontinuu. Nu era niciun robinet de unde să reglezi temperatura apei. Era doar apă rece ca gheaţa sau clocotită. Trebuia să ne îmbrăcăm într-o cameră alăturată, care era mult prea mică pentru noi toate. Şi, după duş, trebuia să aşteptăm acolo, cu răbdare, ca sardelele, până când gardienele se îndurau de noi să ne ia din subsol. Da, să faci duş era groaznic. Făceau tot posibilul ca niciodată să nu te simţi bine.

Ceva care mi-a plăcut totuşi în închisoare era munca în croitorie. Eram fericită că aveam voie să lucrăm. În felul acesta aveam cel puţin ceva de făcut şi nu trebuia să stau toată ziua în celulă să-mi

storc creierul. Sarcina noastră era să coasem încălţăminte pentru balet. Fusesem instruite să coasem pe maşini vechi, din Germania de vest şi trebuia să fixăm talpa din piele la pantofii pentru balet. Bineînţeles că ştiam că nu eram decât mână ieftină de muncă. Indiferent de ceea ce era, mie mi-a plăcut. Am prins repede experienţă, dar intenţionat nu am produs mai mult decât norma cerută. Făceam în fiecare zi cantitatea cerută, nici mai mult şi nici mai puţin.

Timpul în închisoare trecea încet, dar trecea. Eram deja de un an în spatele gratiilor, când, într-o zi, mi s-a spus că, pentru bună purtare, am voie să-mi vizitez soţul. Întotdeauna am făcut cu supunere tot ceea ce mi s-a cerut pentru a nu-mi îngreuna fără rost şederea în închisoare. Şi, ca recompensă pentru purtarea mea exemplară, îmi era permis să merg la Potsdam pentru a-l vedea pe Paul. O surpriză minunată şi osteneala de o săptămână.

Prima dată am călătorit cu trenul la Berlin. Era un tren normal cu un vagon ataşat pentru deţinuţi. În acest vagon, exista un hol îngust, iar în stânga şi în dreapta mai multe celule, unde eram înghesuite câte patru. Erau deţinuţi din diferite închisori, bărbaţi şi femei, care erau deportaţi în alte închisori. Nu s-a vorbit prea mult. Aveam cătuşe şi fiecare femeie tăcea privind în gol, în timp ce trenul duduia pe şine. Mă simţeam ca o vită îmbarcată într-un vagon pentru animale.

În Berlin m-au luat din celulă şi am traversat gara pentru a ajunge la un microbuz pentru deţinuţi. A fost foarte jenant să merg pe peron cu cătuşe la mâini şi să suport toate acele priviri suspicioase ale călătorilor. Un băieţel, nu mult mai mare decât David, a arătat cu degetul lui murdar înspre mine, şi a întrebat-o pe mama lui:

— Uite mama, ce a făcut femeia aia?

Mama l-a luat pe micuţ de mână şi l-a tras după ea mai departe ca şi cum aş fi fost o leproasă. N-am mai putut să aud ce i-a răspuns băiatului.

Cu microbuzul am fost dusă într-o închisoare unde a trebuit să petrec o noapte înainte de a călători mai departe înspre Potsdam. Am fost băgată singură într-o celulă pentru două persoane. Acea închisoare arăta exact ca închisorile din filme: cu o curte interioară

mare, pe mai multe etaje, iar în dreapta şi în stânga erau celule ale căror uşi cu gratii dădeau înspre curtea interioară.

În ziua următoare, m-au condus la Potsdam, într-o închisoare pentru femei. Şi apoi, în sfârşit, după trei zile, am avut voie să mă întâlnesc cu soţul meu. Am fost singuri într-o cameră mare cu două scaune şi o masă. Am primit o cană cu cafea şi – fapt pe care l-am apreciat foarte mult – un ziar actual pe care am avut voie să-l citim. Ni s-au acordat două ore. Nu este mult, atunci când nu te-ai văzut timp de un an de zile. În timpul acestor două ore toată convorbirea noastră era ascultată aşa că nu puteam să discutăm liber unul cu altul. Dar, cu toate acestea, bucuria revederii a fost mare.

— Paul! am strigat atunci când ne-am îmbrăţişat. Mă bucur atât de mult să te văd! Cum eşti? Cum ţi-a mers?

Paul mi-a povestit în câteva cuvinte ce s-a întâmplat de când am evadat.

— Prima noapte, în Cehoslovacia, a trebuit s-o petrec într-un buncăr. Ca pat era doar o tablă, nicio pătură, nimic. După un timp, unuia dintre grăniceri i s-a făcut milă de mine şi mi-a adus o pătură. În următoarea zi, când am mers cu maşina de teren în oraş m-au pus într-o închisoare cehă. Asta a fost destul de tare, aşa că în filme. Mi s-a dat doar apă şi pâine. A trebuit să dorm pe un pat de scânduri şi toaleta era doar o gaură în podea. După o săptămână, m-au dus cu avionul, împreună cu alţi deţinuţi în Dresden. Şi, de acolo, tu ştii deja cum a fost mai departe. Abia aştept să terminăm odată cu toate astea, Sybille.

— Şi eu. Ard de nerăbdare să ajung în Vest. Şi tu?

— Ard de nerăbdare să ies dintre aceste ziduri, a răspuns Paul cu un oftat adânc.

Nu este uşor aici, înăuntru.

— Ştiu. M-am aplecat peste masă şi mi-am pus mâna peste a lui. Dar vom reuşi, o să vezi.

Am văzut o umbră de deznădejde în ochii lui. *Oare prin ce a trecut?*

Cele două ore au trecut mult prea repede. Mai erau aşa de multe

lucruri de povestit, dar timpul nu a fost suficient. Cu sentimente confuze am pornit înapoi înspre Halle. Pur şi simplu speram ca Paul să se ţină tare. Totuşi mai erau în faţa noastră încă un an şi patru luni de arest.

Eu eram plină de încredere. Aşa eram de cele mai multe ori. Dar existau şi momente când nervii îmi erau la pământ. Şi asta se întâmpla mai ales atunci când vreuna dintre noi, deţinutele politice, era deportată. Una după alta erau eliberate pe cauţiune de către cei din Vest. Doar eu stăteam încă închisă pentru că aveam cea mai aspră pedeapsă dintre toate.

Odată, m-am împrietenit cu o femeie care avea aceeaşi vârstă cu mine. Anja, aşa o chema.

Ea era vecina mea de pat şi ne înţelegeam foarte bine. Şi apoi, în mijlocul nopţii, au venit două gardiene tropăind în camera noastră. S-au oprit în dreptul patului Anjei şi au vorbit aşa de tare, încât să le auzim:

— Deţinuta numărul cinci sute patru, imediat drepţi, faceţi bagajul şi veniţi cu noi.

Atunci am ştiut că ea a reuşit. Urma să fie deportată în Vest. A fost greu. Noi, celelalte, a trebuit să stăm liniştite în paturile noastre şi nu am avut voie nici măcar să ne luăm la revedere de la ea.

Am experimentat asemenea situaţii de mai multe ori. Şi, de fiecare dată, m-a rănit în inimă faptul că nu eram eu cea care aveam voie să ies. Libertatea mea era încă foarte departe. Zi de zi era tot mai greu să-mi păstrez optimismul.

Într-o zi, atunci când eram din nou destul de dărâmată, m-a abordat o femeie cu care nu am avut prea mult de-a face. Numele ei era Hedwig.

— Sybille, nu eşti într-o dispoziţie prea bună, nu-i aşa? Ştiu ceva care îţi va schimba gândurile.

— A, am spus, ce este?

— Vino cu mine, îţi arăt.

M-a luat de mână şi m-a condus în baia mică. S-a oprit în faţa uneia din cele trei oglinzi şi mi-a spus pătrunzător:

— Dar trebuie să-mi promiţi că nu spui nimănui nimic. Este secretul nostru, înţelegi?

Nu mă simţeam prea bine în această situaţie.

— Nu îmi plac secretele. Ce vrei să-mi arăţi?

Ea ciocăni cu degetul arătător în oglindă şi ochii îi străluciră atunci când îmi spuse:

— Am puteri supranaturale. Pot să chem spiritele. Apoi poţi să le vezi feţele în oglindă.

— Feţele? am întrebat eu şi m-am dat un pas înapoi. Nu vreau să văd feţe ciudate.

— Ţi-e frică?

— Nu, eu… tu poţi să faci cu plăcere, dar eu nu vreau.

— De ce nu? Nu crezi în lucrurile supranaturale, satan şi Dumnezeu, îngeri şi demoni?

Atunci când ea mi-a pus aceste întrebări, am meditat înăuntrul meu. Nu ştiam prea multe despre Dumnezeu. Nu am avut absolut deloc de-a face cu religia în R.D.G. Atunci când eram copil, deseori mergeam împreună cu părinţii în Cehoslovacia, în tabere. Acolo părinţii voiau să viziteze acele biserici minunate, dar pentru mine era o experienţă comică. De fiecare dată când intram într-o asemenea biserică, părinţii începeau să vorbească în şoaptă şi îmi spuneau să păstrez liniştea. Pentru mine nu erau aşa de deosebite toate acele sculpturi, picturi şi ornamente aurii. Odată, m-am uitat curioasă la imaginea unui bărbat, care avea doar o bucată de pânză în jurul mijlocului şi, cu faţa îndurerată, stătea atârnat pe o cruce.

— Ce face bărbatul aici pe cruce? am întrebat-o pe mama.

— Oh, este un fel de mit, mi-a răspuns mama, nici eu nu ştiu exact.

Aceasta era singura informaţie pe care o aveam în ceea ce privea religia creştină. Noi nu discutam despre aşa ceva. Pentru noi, cei din Est, lucrurile spirituale erau excluse în totalitate. Doar bunica mea era evlavioasă, sau aşa ceva. Oricum, avea câteva cruci agăţate pe perete şi o biblie foarte veche, o carte groasă care era în scrierea veche. Ea nu a scăpat niciun cuvânt despre aceasta şi nici eu nu am

întrebat-o. Verişorul meu spunea că biblia bunicii ar fi o carte deosebită şi foarte valoroasă. Credeam că este ceva plin de mister, un fel de carte magică de basme.

Într-un fel, eram curioasă să aflu ce este cu Dumnezeu, în clasa noastră era o fetiţă care mergea la ora de religie. Asta m-a interesat foarte mult. Mai întâi de toate am observat că în viaţa oamenilor care se numeau credincioşi exista o atitudine prietenească. Cu mare bucurie aş fi participat şi eu la ora de religie, dar nu am avut curaj să spun că vreau să merg acolo. Şi asta pentru că, dacă mergeai acolo, erai respins de toţi ceilalţi colegi. Iar eu nu voiam asta. Cu toate acestea, nu am avut linişte şi, într-o zi, m-am furişat la biserica mică, unde era ţinută ora de religie şi am tras cu urechea la uşă să aud ce făceau ei acolo.

Mai exista o altă experienţă din copilărie, care era foarte importantă pentru mine. La vârsta de şase ani, aproape că am fost călcată de o maşină. Abia intrasem în clasa întâi. Eram un copil foarte visător, jucăuş şi întotdeauna cu gândurile în altă parte. În drumul meu spre şcoală, exista o stradă principală. În mod normal maşinile mergeau întotdeauna foarte încet. Dar, într-o dimineaţă, atunci când am vrut, ca întotdeauna, să traversez strada, a ţâşnit de după colţ o maşină cu o viteză ucigătoare. Nu am văzut-o că vine şi eram deja în mijlocul străzii. Maşina era acum la nici trei metri distanţă de mine. Şoferul a încercat să frâneze cu putere, dar distanţa era aşa de mică şi viteza aşa de mare, încât ar fi fost inevitabil să nu mă prindă din plin. Înlemnită de spaimă, am privit fix maşina şi nu am putut să mă mişc.

Şi atunci s-a întâmplat ceva ciudat: dintr-odată am fost împinsă ca de o vijelie şi proiectată într-un gard, pe partea cealaltă a străzii. Stăteam acolo uimită de ceea ce mi s-a întâmplat. Ghiozdanul presa gardul şi eu nu ştiam ce s-a întâmplat cu mine în acel moment. *Ce a fost asta? A produs maşina un vânt aşa de puternic?* m-am întrebat. *Aşa ceva nu se poate.*

O vecină, care a văzut totul, a povestit mai târziu întâmplarea părinţilor mei. Nimeni nu putea să explice cum a fost posibil aşa ceva. Fără îndoială că am fost ocrotită de un accident foarte grav. Dar de cine?

Această întâmplare mi-a revenit în minte atunci când Hedwig m-a întrebat dacă cred în Dumnezeu. Cred eu în Dumnezeu? Nu ştiam exact ce cred de fapt. Ştiam doar că nu voiam în niciun caz să văd spirite în oglindă. Cumva am simţit că mă băgăm într-un joc periculos. Şi i-am spus-o şi ei. Ea a luat-o ca o glumă şi m-a numit iepure fricos. Dar, în acel moment, îmi era indiferent ceea ce spunea ea. Chiar dacă ar fi fost posibil să văd feţe în oglindă, eu nu voiam să le văd. Asta îmi era clar.

Libertate în faţa celulelor se afla un hol lung şi lat cu mese şi scaune, unde puteam să mai stăm după muncă, înainte să intrăm în celula noastră. Aici era un televizor şi, uneori, atunci când ne comportam bine, aveam voie să vizionăm un film. Dar ceea ce trebuia să vizionăm în fiecare seară, chiar dacă ne convenea sau nu, era programul de ştiri „Camera actuală". Bineînţeles că totul era aranjat, cosmetizat, pentru a pune într-o lumină frumoasă R.D.G.-ul.

Doar o singură dată s-a dat la ştiri ceva ce nu luaseră în calcul supraveghetorii. Era sfârşitul lui septembrie 1989. Se spunea despre un val de refugiaţi înspre Ungaria. Mii de oameni, cei mai mulţi tineri, au mers în Ungaria cu scopul de a ajunge în Republica Germană prin Austria. Toţi refugiaţii din R.D.G., care se aflau în ambasadele Germaniei din Praga şi Varşovia primeau permisiunea oficială de a emigra în Vest. Nu ne venea să credem ceea ce văzusem, iar supraveghetoarele erau la fel de surprinse ca noi. Imediat au oprit televizorul pentru a nu prinde mai mult din acea incredibilă expunere. Dar era deja prea târziu. Noi văzuserăm deja mai mult decât le plăcea lor să ne ofere. Ştiam că afară ceva era în mişcare. Chiar şi avocatul meu mi-a spus la una dintre ultimele lui vizite:

— În curând nu vor mai exista deţinuţi politici.

Nu am înţeles exact ce voia să spună cu asta. *Acum ei vor să ne execute pe toţi,* am gândit l-am crezut în stare de aşa ceva.

Între timp, tulburările din R.D.G. deveneau din ce în ce mai mari. Mii de persoane demonstrau împotriva guvernului. Chiar şi noi, cei din închisoare, simţeam tensiunea. Ceva se va întâmpla. Dar ce oare?

Apoi ni s-a spus că ar exista o amnistie pentru deţinuţii politici,

o grațiere totală pentru toți cei care erau în închisoare din motive politice. Aproape că nu-mi venea să cred. Oare ne vor elibera pe toți?

Într-adevăr, pe data de 8 noiembrie 1989, exact la paisprezece luni de la evadarea noastră, am fost eliberată din Halle. Soțul meu fusese eliberat cu câteva zile înainte și mă aștepta, împreună cu tatăl lui, în fața porții.

Pe de-o parte m-am bucurat enorm să pot umbla liberă, pe de altă parte, aveam un sentiment foarte ciudat. De fapt voiam în Vest, iar acum eram din nou în R.D.G.

Cel mai mult m-am bucurat să-mi văd din nou fiul. El a stat cu mama soacră și mi-au dat lacrimile atunci când, în sfârșit, am putut să-l strâng în brațe. Crescuse așa de mult. Și eu eram extrem de mulțumitoare să-l am înapoi. Nu am putut să mă abțin, pur și simplu a trebuit să plâng. Am îngenuncheat, mi-am ținut băiatul în brațe și am plâns de bucurie. Din nou familia noastră era întregită. Încă eram în Est, dar eram din nou împreună și aceasta era tot ce conta.

La o zi după eliberarea mea, a căzut zidul Berlinului. Am văzut aceasta la televizor și pur și simplu nu puteam să ne credem ochilor – mulțimile jubilând, oameni plângând și râzând, îmbrățișându-se. Era incredibil. Cine ar fi putut să viseze așa ceva vreodată? Granițele erau deschise.

Eram purtată de sentimente dintr-o parte într-alta. Pe de o parte mă bucuram, dar pe de altă parte simțeam o mare nedreptate. De fapt pentru ce am fost închiși? Bineînțeles că acum am profitat și noi de șansa de a ajunge în Vest. Acum vom merge. În sfârșit, se va materializa visul nostru. Am fost trimiși de la Ana la Caiafa. Tot ceea ce ni se spunea în birouri era:

— Trebuie să veniți mâine din nou.

Abia acum am realizat că era un lucru imposibil să poți rezolva într-o singură zi tot muntele de hârțoage. Oricum nu am reușit, iar când am mers în următoarea zi la Dresden pentru a obține ștampila de trecere a frontierei, nu mai exista biroul respectiv. Peste tot domnea un haos total. Nimeni nu știa nimic. Mai exista doar o cameră mică cu câțiva angajați, care nu mai știau de fapt pentru ce erau autorizați. Așa

că am primit o ştampilă în paşaportul nostru pe care era scris: „Viză provizorie”. Funcţionarii discutau unul cu altul şi se putea vedea cât de confuzi erau în toată această răsturnare de situaţie, în cele din urmă, un alt angajat ne-a luat paşapoartele, a anulat prima ştampilă printr-o linie cu pixul şi a scris de mână lângă ea: „Viză permanentă”.

Da, şi apoi am plecat. Am plecat în Vest! Soţul, fiul meu micuţ şi eu. Ce bucurie era! Ce sentiment triumfător! Am reuşit! Ni s-a dat voie să mergem dincolo. În sfârşit! Atunci când am trecut graniţa, într-un microbuz, mi-am amintit din nou cum stăteam pe atunci în beznă, în ţara nimănui, având în faţa ochilor luminile unui oraş din Germania de Vest şi în spatele nostru grănicerii cu câinii lor. Cât de aproape eram de visul nostru şi totuşi a trebuit să răbdăm până când s-a împlinit cu adevărat.

Cincisprezece luni a trebuit să fiu tare şi să încerc să nu-mi pierd speranţa şi acum eram în sfârşit liberă. Nimeni nu mai putea să-mi impună ce trebuie să fac, să gândesc sau să spun. Puteam să decid singură unde voiam să merg. Şi aşa am părăsit R.D.G.-ul. Mă simţeam liberă. Liberă ca un fluture care iese din gogoaşa lui îngustă şi, pentru prima oară în viaţa lui, îşi foloseşte aripile. Am simţit în fiecare fibră a existenţei mele că am ajuns la ţintă.

Cine caută, găseşte

Deci, acum eram în Vest. Visul meu mare s-a împlinit. Am ajuns acolo unde mi-am dorit întotdeauna să fiu. Bineînţeles, prima dată, atunci când am ajuns, l-am vizitat imediat pe Pierre Winterkorn, bărbatul care ne-a dat harta topografică. I-am povestit cum s-au petrecut lucrurile şi i-am mulţumit că s-a străduit atât de mult pentru noi. Din păcate, mai târziu am pierdut legătura. Dar nu voi uita niciodată ceea ce a făcut acest om pentru noi.

Abia după ce a trecut prima euforie a libertăţii şi s-a reinstalat ritmul zilnic, am simţit cât de mult ne-a schimbat timpul petrecut în închisoare pe mine şi pe Paul. Relaţia noastră nu mai era aceeaşi. Eram total străini unul de altul.

După câţiva ani, Paul a decis să se întoarcă în Est pentru a prelua autoservice-ul tatălui. Eram înspăimântată. Cum putea el, după

toate prin câte am trecut, să ia posibilitatea aceasta în calcul? Nici zece cai n-ar fi putut să mă mişte să merg împreună cu Paul. Nu, în Est nu mă voi întoarce nici în ruptul capului. Asta era sigur. Şi, oricum, căsnicia noastră exista acum doar pe hârtie, aşa că am divorţat. Paul a mers înapoi în Est, iar eu am rămas cu David în Vest.

M-am reabilitat destul de repede. M-am recăsătorit, iar după un timp am rămas însărcinată cu al doilea şi apoi cu al treilea copil. De asemenea, am găsit un loc bun de muncă şi puteam să fiu cu adevărat mulţumită cu viaţa mea. Eram în Vest, unde îmi stabilisem domiciliul, aveam o căsnicie fericită şi eram mămică a trei copiii. David s-a dezvoltat minunat şi nu a vărsat nicio lacrimă după experienţele dramatice. Nu îmi lipsea nimic. Cu adevărat nimic?

Cu toate că nu puteam să numesc concret, simţeam profund înăuntrul meu că mai lipsea ceva pentru ca viaţa mea să fie cu adevărat împlinită. Probabil Dumnezeu? încă din copilărie am simţit că trebuie să existe un Dumnezeu. Biblia plină de mister a bunicii mele, imaginea acelui bărbat care stătea pe cruce, felul în care am fost protejată de accidentul de maşină, fetiţa care mergea la ora de religie – toate aceste lucruri s-au imprimat adânc în sufletul meu de copil. Adevărul e că toată viaţa mea am fost, într-un fel sau altul, în căutarea acestui Dumnezeu. Dar habar n-aveam unde puteam să-L găsesc.

Rahel, o prietenă, mi-a dat o carte despre îngeri. Am citit-o şi am fost aşa de impresionată, încât am făcut rost de mai multe cărţi despre îngeri. Am început să ne ocupăm în detaliu de această temă şi citeam tone de cărţi despre care discutam la cafea şi prăjitură.

Într-o zi, Rahel mi-a spus că în Heidelberg va avea loc un program de biserică cu tema: „Vindecarea".

— Vindecare? am întrebat eu interesată. Noi nu suntem bolnave, dar vindecarea poate să fie ceva bun. Mergem?

Şi asta am şi făcut.

Atunci când am intrat, sala era arhiplină. Ne-am aşezat pe unul din ultimele rânduri şi am aşteptat nerăbdătoare. Programul a început, iar predicatorul, un francez, s-a rugat pentru diferite persoane şi bolile lor. A vorbit şi despre Iisus şi i-a rugat pe cei care voiau să-l primească

pe Iisus în inimă să ridice mâna.

Nu am ezitat nicio clipă. Da, pe acest Dumnezeu voiam să-L am. Simţeam tot timpul prezenţa Lui în sală. Era aşa de puternică, încât inima îmi bătea din ce în ce mai tare. Prietena mea se simţea la fel. Şi atunci când predicatorul ne-a invitat să rostim o rugăciune simplă ne-am deschis inimile lui Iisus şi, dintr-odată, ne-am simţit nemaipomenit de bine. Nu puteam să înţelegem totul, dar, într-un fel, ceva s-a schimbat în inimile noastre. Nu aveam nicio îndoială în această privinţă.

După programul de biserică, am mers împreună să mâncăm într-un restaurant chinezesc şi am discutat pline de entuziasm despre cele întâmplate. Niciuna dintre cărţile noastre despre îngeri nu a declanşat aşa sentimente în noi. Ne-am simţit pur şi simplu grozav. Şi ne-am hotărât să continuăm din acel moment să participăm în mod regulat la programul bisericii pentru a afla mai multe despre acest Iisus.

Din acel moment, am mers în fiecare duminică la acea biserică. Am absorbit totul şi am învăţat tot mai mult despre Iisus şi despre ceea ce a făcut El la cruce pentru noi.

Într-o duminică, prezenţa Lui Dumnezeu a fost aşa de puternică, încât am început să plâng ca un copilaş în timp ce stăteam pe scaun. Plângeam şi nu mă puteam opri. Am fost copleşită brusc de dragostea Lui Dumnezeu şi în acelaşi timp am recunoscut că trebuie să-mi schimb viaţa. Aveam nevoie de acest Iisus, aveam nevoie de iertarea Lui, aveam nevoie de tot ce-mi putea da!

Era ca şi cum, exact în acel moment, şi-ar fi întins braţele lui pline de dragoste şi m-ar fi îmbrăţişat. Dragostea Lui era aşa de puternică, încât aproape nu puteam s-o suport. Câteva persoane au venit lângă mine şi s-au rugat pentru mine. Dar i-am rugat să se oprească pentru că puterea Lui Dumnezeu era atât de intensă, încât aproape că explodam stând aşa, pe scaun. Aşa ceva nu mai trăisem până atunci. Dintr-odată mi-au căzut ca nişte solzi de pe ochi şi am descoperit aşa de multe lucruri în viaţa mea. Era Iisus, cel pe care L-am căutat în tot acest timp. El era cel care mi-a protejat toată viaţa. El era cel care m-a luat cu grijă şi m-a dus la marginea străzii, atunci când

aproape era să fiu călcată de o maşină la vârsta de şase ani. El a fost cel care a avut grijă ca nimeni să nu mă necăjească atunci când am fost închisă. Nu a fost o întâmplare faptul că am stat într-o închisoare doar pentru cazuri uşoare şi nu într-o închisoare pentru criminali – şi că nu am vrut să văd în oglindă spiritele rele. El a fost prezent tot timpul, cu toate că pur şi simplu nu îl cunoşteam.

Ce Dumnezeu minunat era El!

Atunci când stăteam acolo cu faţa inundată de lacrimi şi îmi treceau toate aceste lucruri prin minte am văzut o lumânare aproape stinsă şi apoi am văzut cum din depărtare a venit o luminiţă şi a aprins cu mare grijă lumânarea. Am început să plâng mai mult atunci când am înţeles că, exact în acel moment, Iisus a aprins o lumină în mine; o lumină care nu se va mai stinge niciodată şi va arde pentru totdeauna. A fost o experienţă nemaipomenită.

Au trecut mulţi ani de la acea zi şi pot doar să spun: mucul de lumânare încă mai arde. M-am gândit că vreau doar să fiu în libertate, dar eu eram în căutare. În căutarea Lui. Şi sunt aşa de fericită că El s-a lăsat găsit de mine. Acum, realmente am ajuns la ţintă. Şi pentru aceasta îi voi mulţumi toată viaţa mea.

Mă veţi căuta, şi Mă veţi găsi, dacă Mă veţi căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul". (Ieremia 29: 13 – 14)

aura

Totul pentru următorul kick

Fără o doagă

Eram confuză. De această dată nu din cauza heroinei, ci de la rohypnol – un somnifer foarte puternic pe care mi-l prescrise medicul. Atunci când nu mai aveam droguri, luam cu nemiluita aceste tablete pentru a obţine senzaţia unui flash1.

---

[1] Flash – declanşarea stării de transă în urma consumului de narcotice.

Numele meu este Laura Christiansen, iar la acea vreme aveam douăzeci de ani şi de trei ani eram dependentă de droguri. Viitorul meu era de mult timp distrus. Trecutul nu mai avea nicio importanţă. Tot ceea ce conta era următorul kick2, următoarea doză. Pentru asta trăiam şi din această cauză urma să mor odată. Eram conştientă de situaţia în care mă aflam. Dar nu puteam să mă opresc, indiferent cât de mult îmi doream.

Nu puteam să scap de narcotice: haşiş, heroină, cocaină, LSD, Ecstasy, rohypnol şi alte droguri pe care obişnuiam să le combin. Nu-mi puteam imagina o viaţă fără droguri, aveam nevoie de ele la fel ca de aerul pe care îl respiram. Ele îmi erau siguranţa. Toată viaţa mea se învârtea doar în jurul acestei dorinţe: cum să fac rost de următoarea doză?

Într-o sâmbătă după-masă, planificasem o întâlnire cu Dirk şi Kevin. Voiam să mergem în Zürich pentru a face rost de droguri. În Zürich, drogurile erau la jumătate de preţ faţă de cele din Bern. Camarazii mei făceau contrabandă cu droguri în stil mare şi de aceea călătoreau adesea în Zürich, cumpărau droguri şi le vindeau în Bern – bineînţeles la un preţ mult mai mare şi de cele mai multe ori „diluate". În felul acesta urmăreau să obţină profit pentru a-şi putea finanţa propriul consum de droguri. Oricum, de fiecare dată, atunci când mergeam cu Dirk şi Kevin îmi ieşea şi mie ceva. De această dată, mi-au promis că îmi vor da ceva din droguri. Mi-a căzut bine, deoarece – ca de obicei – eram la limită cu finanţele.

Mama mea a bănuit că ceva nu este în ordine. De multe ori nu putea să doarmă din cauza mea şi îşi făcea griji pentru mine.

— Laura, mi-a spus ea în ziua în care am vrut să plec, presimt că ceva nu este bine.

Te rog, nu pleca. Rămâi acasă.

Bineînţeles că nu am ascultat-o.

— Manii, am răspuns eu, pilită de la somnifere, trebuie să plec în

---

[2] kick – senzaţie puternică de euforie, instalată brusc, la scurt timp după administrarea drogului

Zürich, am nevoie de ceva.

Apoi, pur şi simplu am lăsat-o stând acolo şi am plecat.

Am mers cu trenul şi, ca întotdeauna, nu mi-am scos bilet şi am fost din nou prinsă. Nu-i bai, o amendă în plus sau în minus, chiar nu mai contează. Oricum plătea mama, pentru că toţi banii mei mergeau pe droguri. La un moment dat, după ce controlorul a ieşit din compartimentul în care ne aflam, am adormit. Ajunşi în Zürich, Dirk şi Kevin m-au cărat într-un apartament, unde erau nişte tipi. Erau cei care vindeau droguri. Unde mă aflam exact, nu ştiam. De asemenea nu ştiam de cât timp mă aflam în acel apartament. Nu prea mai puteam să realizez ce se întâmpla, am dormit tot timpul. Pot să spun că nu eram într-o dispoziţie prea bună.

La un moment dat, m-am trezit şi am realizat că eram deja în tren, în direcţia Bern, pe drum spre casă. Nu puteam să spun ce s-a întâmplat exact în Zürich. Probabil că mi-au dat ceva, sau nu. Habar n-aveam. Cu toate că nu eram ameţită, totuşi, mă simţeam mizerabil.

Era deja trecut de miezul nopţii când am sosit în Bern. Am coborât şi am mers prin gara goală. Ca din senin a apărut în faţa noastră un tip beat, ce avea în jur de patruzeci de ani, umeri laţi, părul blond zburlit şi barbă neîngrijită. Nu ştiu ce mi-a venit dintr-odată, dar am început fără niciun motiv să-l insult şi să-l înjur foarte murdar.

— Beţivule! Porc beat!

Pur şi simplu eram obraznică şi l-am provocat, cu toate că el nu mi-a dat niciun motiv pentru aceasta. Kevin şi Dirk stăteau înmărmuriţi lângă şi probabil credeau că mi-am ieşit cu totul din minţi. Omul m-a privit, faţa i s-a întunecat şi apoi s-a năpustit asupra mea ca o gorilă înfuriată. Înainte să fac vreun gest, m-a prins, mi-a strâns capul sub braţ şi m-a izbit de vitrina unui magazin pentru tutun. Sticla a vibrat din cauza impactului, iar eu am căzut pe duşumea şi mi-am spart genunchiul. Atunci când m-am ridicat cu greu, am văzut cum sângele picura pe jos. Prietenii mei mă priveau fix, cu gura căscată.

— O, Dumnezeule, murmură Dirk.

Îmi pipăi fruntea şi abia atunci îmi dădui seama că aveam o rană deschisă, care sângera îngrozitor. Toată faţa îmi era plină de sânge.

— Idiotule, am ţipat eu cât am putut de tare. Puţinii oameni care mai erau la acea oră în incinta gării se uitau curioşi la noi.

— Ce vă holbaţi aşa? Netrebnicul ăsta m-a făcut varză, am strigat, întorcându-mă spre bărbat şi scuipându-l plină de dispreţ.

Bărbatul beat se pregătea să se arunce din nou asupra mea, dar Dirk s-a băgat între noi pentru a ne despărţi.

— Ia-ţi mâna de pe ea! spuse el, cu degetul arătător îndreptat înspre bărbat în timp ce stătea între noi ca un poliţist care dirijează circulaţia. Şi tu, Laura, calmează-te!

— Maimuţă tâmpită, am murmurat, plină de furie.

Kevin era alb ca varul şi îşi rodea nervos unghiile. Totul era plin de sânge: haina mea, mâinile, capul. Arătam destul de rău. Am început să ameţesc, dar, cu toate acestea, am continuat să ţip şi să-l împroşc pe bărbat cu toate înjurăturile care îmi veneau în minte. În zadar a încercat Dirk să mă liniştească. Ca o nebună m-am împleticit prin gară, iar rana de la frunte nu se oprea din sângerare.

Nu ştiu cât de mult timp a durat până când a apărut poliția, pentru a aplana cearta. Nu aveam nicio idee cine îi anunţase. În timp ce unul dintre poliţişti se ocupa de bărbatul beat, celălalt mă sfătuia să merg imediat la spital. Dar acolo nu aveam niciun chef să ajung.

— Vreau acasă, am spus.

— Ar trebui să mergeţi la un spital, domnişoară. Rana trebuie să fie cusută, apoi puteţi să depuneţi plângere împotriva bărbatului.

— Dar eu vreau să-l arestaţi chiar acum. Acest nebun m-a făcut varză. Nu puteţi să-l lăsaţi pur şi simplu să plece.

— Doriţi să chemăm o salvare?

— Nu, am răspuns supărată. Vreau să-l arestaţi chiar acum.

— Laura, spuse Dirk îngrijorat, poliţistul are dreptate, ai nevoie de un medic.

— Ah, mai lăsaţi-mă în pace, mă obosiţi, plec!

Apoi, pur şi simplu i-am lăsat pe poliţişti, pe prietenii mei şi pe beţiv acolo şi am plecat spre casă împleticindu-mă, cu sângele curgându-mi şuvoi.

Sven

Acesta a fost unul din multele episoade dramatice din viaţa mea, încă destul de tânără. Cum am spus, mă numesc Laura Christiansen şi, de fapt, viaţa mea a început într-un mod paşnic. Dar nu întotdeauna începe aşa? Bineînţeles că nu m-am gândit niciodată că într-o zi voi ajunge dependentă de droguri. Nimeni nu îşi doreşte să ajungă în mocirlă. Şi, cu toate acestea, s-a întâmplat cu mine şi nimeni nu a fost în stare să mă împiedice. Nimeni.

Dar vreau să povestesc totul de la început.

Am crescut în apropierea oraşului Bern şi am avut o copilărie foarte frumoasă. Am trăit cu mama, tatăl şi fratele meu vitreg, care era cu şaisprezece ani mai mare decât mine. Fratele meu mai mare era mândria mea. Mă simţeam extraordinar atunci când mă plimbam duminica împreună cu el. Aveam un frate mai mare, care mă proteja de toate pericolele acestei lumi. Nimic şi nimeni nu putea să-mi facă vreun rău. Împreună cu fratele meu eram în siguranţă.

Dar apoi s-a întâmplat ceva, de care nici măcar fratele meu nu a putut să mă protejeze: părinţii noştri s-au despărţit. Eu aveam zece ani, iar pentru mine lumea s-a prăbuşit. Tatăl meu a plecat şi noi am rămas la mama noastră. A fost o schimbare uriaşă în viaţa mea, pe care n-am putut s-o înţeleg şi cu care nu m-am obişnuit niciodată. Îl iubeam pe tata, dar, dintr-odată, acesta a dispărut. Îmi lipsea aşa de mult. Bineînţeles că am avut voie să-l vizitez în mod regulat, dar nu mai era la fel.

Nu mai exista unitatea familiei. Mă simţeam de parcă cineva mi-ar fi făcut o gaură în piept. Fratele meu, care pe atunci avea douăzeci şi şase de ani, era pentru mine un substitut al tatălui. Se juca cu mine şi îşi dădea toată silinţa să mă ajute să depăşesc acele momente grele. Dar sufletul meu gingaş de copil era rănit, la fel ca aripa ruptă a unui fluturaş a cărui rană nu vrea să se vindece.

Când aveam paisprezece ani a început să se întâmple în mine ceva: am devenit rebelă. Până la acea vârstă, am fost o fetiţă foarte timidă. Eram atât de timidă, încât, înainte să trec într-o clasă obişnuită pentru vârsta mea, am fost dusă într-o clasă mai mică pentru a nu avea aşa de mulţi copii în jurul meu. Dar, dintr-odată, fetiţa reţinută s-a transformat într-o obraznică, care se băga peste tot.

Eu şi prietena mea Anja eram cele care dădeam tonul în clasă. Eram destul de apreciate şi întotdeauna ne băgăm în faţă. De noi ascultau toţi. Organizam şi petreceri unde invitam colegii şi prietenii. Râdeam mult şi eram fericiţi.

Atitudinea mea s-a schimbat complet. Eram altfel.

Protestam împotriva tuturor legilor acestei lumi, deoarece aveam impresia că multe erau nedrepte. De asemenea, s-au schimbat şi preferinţele mele muzicale. Ascultam doar muzică punkrock, Nina Hagen, Sex Pistols şi Toten Hosen. Bineînţeles că, foarte repede, m-am îndrăgostit de un punkist, fratele Anjei. Mă fascina foarte mult. Pur şi simplu era drăguţ, iar pentru vârsta lui era destul de matur.

Împreună cu Anja ne făceam multe fotografii. Ne cumpăram haine ciudate şi ne vopseam şuviţe de păr în roz strident. Eram puţin ieşite din comun, dar nouă ne plăcea. Cu toată exuberanţa şi atitudinea sigură de sine, nu voiam să recunosc ceva care exista înăuntrul meu. Dacă aş fi fost sinceră cu mine însămi, ar fi trebuit să recunosc că eram singură şi pustiită. Undeva, în adâncul inimii mele, era o durere pe care nu puteam să o acopăr nici cu cea mai puternică muzică sau cu pălăvrăgeala mea. Dar, bineînţeles că nu aş fi recunoscut asta niciodată.

Apoi l-am cunoscut pe Sven. Iar cu Sven viaţa mea a luat o întorsătură periculoasă, mai periculoasă şi mai urâtă decât orice coşmar. Nu am bănuit nimic atunci când mi s-a adresat în acea sâmbătă după-masă în discotecă.

La vremea aceea aveam şaisprezece ani, absolvisem liceul şi începusem o şcoală de studii farmaceutice. Adesea, în weekend-uri, împreună cu prietenii, mergeam la petreceri în Bern. Pur şi simplu trăiam doar pentru weekend-uri şi stăteam ore întregi în faţa oglinzii să mă pregătesc şi să îmi aranjez părul. Aproape în fiecare vineri mergeam în oraş într-o discotecă, unde se întâlneau homosexualii de pe scena hip-hop din Bern. Erau o gaşcă mare şi aveau întotdeauna grijă să facă atmosferă. Uneori formau un cerc în mijlocul căruia câţiva băieţi îşi etalau talentul pentru dans break. Într-adevăr erau foarte talentaţi. Eram foarte impresionaţi, dar niciodată nu am fi îndrăznit să ne adresăm lor. Până la urmă, ei proveneau din oraş, iar noi eram doar

nişte ţărani. Ce puteam să discutăm cu ei? Aşa că ne mulţumeam să stăm pe margine şi să-i admirăm pe aceşti ţipi tari.

Eram îndrăgostită lulea de unul dintre băieţi. Îl chema Sven, după cum descoperisem, arăta grozav şi putea să danseze extraordinar. Numai dacă trecea pe lângă mine, mi se înmuiau genunchii. Aş fi putut să-l privesc ore întregi dansând break. Pur şi simplu era încântător.

Şi acolo unde locuiam exista o discotecă pentru tineri. Era localul pe care îl frecventam în mod regulat. Mergeam acolo în fiecare sâmbătă. Bineînţeles că nu se compara cu discoteca din Bern. Aici se întâlneau tinerii din împrejurimi, ţărani la fel ca mine. Aşa că am fost surprinsă atunci când, într-o sâmbătă, a venit la noi toată gaşca hip-hop. Cu adevărat, vedetele noastre s-au înjosit prin faptul că au venit în discoteca noastră de ţărani. Şi Sven era cu ei! Uau!

Băieţii au început cu dansul lor break. Au fost aplaudaţi, fluieraţi, era o atmosferă incendiară. Eu am aplaudat cu zel şi pe ascuns urmăream fiecare mişcare a lui Sven. Apoi s-a întâmplat ceva absolut incredibil: la un moment dat, a venit un tip din gaşca hip-hop spre mine şi mi-a spus:

— Ieşi afară, Sven vrea să vorbească cu tine.

Sven, să vorbească cu mine?! Cu mine! Inima a început să-mi bată aşa de tare, încât mi se părea că e gata să plesnească. Nu puteam să cuprind totul. Am ieşit afară şi acolo stătea Sven, marea mea pasiune, şi pur şi simplu a început să pălăvrăgească cu mine. Eram oarbă de dragoste şi bineînţeles că n-am reuşit să leg nici măcar o propoziţie. Doar zâmbeam şi mă străduiam să-mi ascund emoţiile. Dar acest lucru era aproape imposibil, apoi a urmat ceva şi mai tare:

— Hei, mi-ar plăcea să ies odată cu tine, spuse el. Săptămâna viitoare am putea să bem ceva împreună, te invit.

Aproape am leşinat. Sven voia să iasă cu mine! îl interesam! Dintre multele fete din gaşca lui m-a ales pe mine!

Putea să existe ceva mai frumos decât aceasta? îmi venea să chiui de fericire.

— Da, cu plăcere, am răspuns şi m-am înroşit aşa de tare, încât

mi-a fost ruşine.

Şi aşa am început o relaţie cu Sven. Femeile roiau în jurul lui. Avea un şarm la care nu rezistai. Avusese deja multe prietene şi multe îşi doreau în secret să fie în locul meu. Eram de la ţară, nu mă îmbrăcam ca vreun membru al găştii lui Sven, dar eram parte, eram prietena lui Sven. Şi de aceea celelalte fete m-au lăsat în pace, pentru că Sven era unul dintre şefii găştii.

De altfel, Sven nu era primul meu prieten. La vârsta de paisprezece ani aveam deja un prieten, care doar s-a folosit de mine, iar după jumătate de an m-a părăsit. Sven era însă altfel, iar eu eram foarte mândră să fiu prietena lui.

Şi cele două prietene ale mele, Clarissa şi Nina, aveau prieteni de pe scena hip-hop. În felul acesta ne cufundam împreună în această lume fascinantă şi credeam că este extraordinar să fim parte din ea. Scena hip-hop din Bern era pe atunci destul de dură. De multe ori erau încăierări între cei din Bern şi cei din Basel. Şi, din când în când, şi între femei se iscau controverse urâte. Aceşti hipioţi aveau un potenţial incredibil. Erau foarte creativi, puteau foarte bine să deseneze graffiti şi să danseze break. Unii din grup au participat chiar la concursul naţional de dans break. Cu adevărat, erau tari de tot.

Din acel moment, weekend-urile mele au fost ocupate cu petreceri şi cu relaţia cu Sven. El însemna totul pentru mine. Nu-mi puteam imagina cum ar fi să trăiesc fără el, el era viaţa mea. Lângă el, eram dispusă să fac orice şi exact asta mi-a fost fatal…

Drogurile

Era un secret, care de fapt se ştia: mulţi din gaşcă fumau haşiş. La petreceri circulau multe jointuri[3]. Întotdeauna mă abţineam.

Ce-i drept, şi eu fumam, dar numai ţigări normale. Eu nu voiam să mă droghez. Aceasta îmi era limpede chiar de la început şi era acceptat de toţi. Nimeni nu mi-a oferit vreun joint şi nici nu s-au gândit să facă presiune asupra mea să mă droghez pentru a-mi marca în felul acesta apartenenţa la grup. Dimpotrivă, prietenul meu şi ceilalţi îmi

---

[3] Joint – ţigară cu marijuana sau haşiş.

spuneau întotdeauna: *să nu pui mâna, Laura!*

Sven locuia în mansarda casei părinţilor lui. Acolo era singur şi putea să facă ceea ce voia. Mergeam foarte des pe acolo şi el se droga destul de mult. Cu toate acestea, mi-am spus: *eu rămân la ţigările mele.*

Bineînţeles că eram curioasă ce era aşa de deosebit la haşiş. Cum este oare asta? Ce simte prietenul meu atunci când fumează un joint? Oare trebuie să încerc şi eu o dată? Doar vreau să ştiu cum se simte el. Vreau să-l înţeleg. Şi aşa cum se întâmplă de multe ori, curiozitatea a devenit din ce în ce mai puternică şi, la una dintre petreceri, atunci când un joint a făcut din nou ocolul, a ajuns şi la mine.

Bine, m-am gândit, *o să încerc o dată. Doar o singură dată. Ce poate să se întâmple? Un fum nu poate să dăuneze.* Am tras un fum şi am dat jointul mai departe. Nu era ceva special. N-am simţit ceva deosebit. Dar, din acel moment nu am putut să mă mai opresc. Aşa am început să mă droghez. La început era câte un joint în weekend. Dar, la unele petreceri, nu făceau turul unul sau două jointuri, ci zece, douăzeci, şi aşa am început să ne drogăm din ce în ce mai mult.

La un moment dat, prietenul meu a acceptat faptul că şi eu am început cu aceasta. Acum ne drogăm amândoi. Weekend-urile le petreceam întotdeauna după acelaşi şablon. Mergeam la o petrecere în oraş, apoi, ne întorceam la Sven acasă, vizionam un film, ne drogam şi făceam sex. Făcusem deja sex cu primul meu prieten, dar Sven era primul cu care am mers într-adevăr în pat. Am început să iau şi anticoncepţionale şi am simţit cum deveneam dependentă de prietenul meu nu doar trupeşte, ci şi sufleteşte. Prin faptul că i-am dăruit trupul, i-am dat tot ceea ce aveam şi s-a format o legătură greu de descris. Eram ca două frunze lipite cu o picătură de lipici, care nu mai puteau uşor să fie despărţite. Dacă voiai să le desparţi, se rupeau.

Întotdeauna când ne certam, ceva mă măcina înăuntrul meu şi mă simţeam bine abia atunci când făceam tot ceea ce îmi stătea în putere pentru a aduce din nou armonie în relaţia noastră.

După un timp, nu a mai fost suficient jointul din weekend, ci am început şi în timpul săptămânii să fumez haşiş. Dimineaţa aveam nevoie de jointul meu pentru a putea să mă ridic din pat. Aşa că

dimineaţa nu mai era în scrumieră prima ţigară, ci primul joint.

În timpul pauzei de prânz mă întâlneam cu prietena mea Nina, care urma o şcoală de meserii tot în Bern, mergeam împreună pe terasa clădirii Parlamentului elveţian pentru a cumpăra şi a fuma haşiş. Apoi cheltuiam restul banilor într-un bar. La fiecare prânz era acelaşi ritual şi seara simţeam că fără joint nu mai puteam să adorm. Psihic devenisem dependentă de acest narcotic. Nu mai fumam ţigări, ci doar jointuri. Jointul devenise siguranţa mea. Nu mai puteam să scap de el. Aveam şi prietene care nu fumau nici ţigări, nici marijuana, nici haşiş. Dar cei mai mulţi oameni cu care aveam legături se drogau.

Tot salariul meu de practicantă, care era în jur de trei sute de franci, se ducea pe haşiş. Ştiam exact de unde puteam să primesc droguri. Prietenul meu avea întotdeauna substanţe halucinogene pe care puteam să le fumez. Pe lângă acestea încă mai cumpăram direct de la cunoştinţe sau de pe stradă.

Cunoşteam piaţa, ştiam dacă cineva îmi vinde droguri bune sau nu. Există diferite feluri de haşiş, din diferite ţări, care au diferite culori – de la toate nuanţele de maro până la negru. Ştiam care era mai puternic şi ce influenţă avea. În principiu, haşiş nu este altceva decât răşină concentrată de canabis. Răşina este uscată şi distribuită sub formă presată de cocoloaşe. Este o masă compactă, tare, care arată ca ciocolata. O plăcuţă de cinci până la zece grame costa pe atunci între cincizeci şi o sută de franci. Se încălzea până devenea fină, apoi se amesteca cu tabac şi din aceasta se făcea un joint.

Câteodată îmi cumpăram marijuana, care este floarea uscată şi măcinată a canabisului. Dar eu preferam haşiş, pentru că avea un efect mai puternic.

Umblam din ce în ce mai des pe scena drogaţilor din Bern. Ea se afla în apropierea clădirii Parlamentului elveţian, pe Kleinen Schanze, un parc mic cu o alee circulară. Din 1885 până în 1990 se adunau acolo cei mai mari traficanţi şi drogaţi. Aici se găsea cocaină, heroină şi alte droguri puternice, în 1990, de Crăciun, acest loc de întâlnire al drogaţilor a fost distrus şi, înainte să se mute în parcul Kocher, s-au întâlnit pentru un timp scurt pe frumoasa terasă a Parlamentului. Destul de extrem, când te gândeşti că guvernul Elveţiei privea lumea

drogurilor direct de la fereastră. Altfel spus, conducerea avea un loc în lojă şi puteau să urmărească pe viu spectacolul în care piereau atâţia tineri elveţieni.

Pentru noi acest loc era tabu. Ne permiteam haşiş până când cădeam pe jos, dar nu voiam să avem de-a face cu droguri mai tari. Nu voiam nici în ruptul capului să ne băgăm în astea. Noi rămânem la jointurile noastre. Altceva nu încăpea în discuţie…

Consumul de haşiş începea încetul cu încetul să aibă influenţe negative asupra rezultatelor de la şcoală. Aveam mari probleme de concentrare. Devenisem labilă şi nimic nu mai era important pentru mine. Totul îmi era indiferent. Practica în farmacie o făceam fără probleme, dar nu mai reuşeam să ţin pasul cu şcoala pe care trebuia să o frecventez de două ori pe săptămână. Notele mele erau din ce în ce mai rele şi până la urmă a trebuit să renunţ la meserie. Am căzut într-o prăpastie. *Omule, acum îmi pierd locul în şcoală. Ceilalţi au intrat în al doilea sau în al treilea an, iar eu pur şi simplu am dat-o în bară.* Bineînţeles, ştiam că totul a fost din cauza drogurilor. Aş fi putut să ţin ritmul, nu eram proastă, dar din cauza stilului meu de viaţă nu mai puteam fi în rând cu ceilalţi.

Spre uimirea mea, am găsit destul de repede un alt loc într-un magazin naturist, în Bern. Aveam o şefă extraordinară şi locul îmi plăcea foarte mult. Cu toate acestea, nu voiam să mă opresc din a mă droga. Mama mea se îngrijora foarte mult din cauza mea şi am avut câteva discuţii aprinse. Ea descoperise totul şi îi era teamă pentru mine. Voia să mă ajute, dar nu ştia cum. Iar eu nu aveam chef să îmi impună cineva cum să trăiesc.

Pentru a evita confruntarea mi-am fumat jointul pe ascuns. Nu aveam niciun chef să-mi schimb stilul de viaţă. De ce ar trebui? *Am totul sub control,* mă gândeam eu.

Cu timpul însă, barca n-a mai ascultat de cârmaci. După un timp, efectul haşişului n-a mai fost suficient. Voiam să încercăm altceva şi probam diferite droguri, cel mai mult LSD. Acesta este o substanţă chimică fără culoare, fără miros şi fără gust, care se aplică pe o hârtiuţă

pătrată – mucava[4] – şi apoi se inhalează prin nas. Am auzit că prin drogarea cu LSD se pot experimenta lucruri anormale. Capacitatea de percepţie este schimbată – sunetele pot să fie simţite şi culorile gustate, obiectele lasă urme şi tot felul de lucruri ciudate. Se poate întâmpla ca cineva, care este sub influenţa acestui drog să creadă că ar putea să zboare şi se arunce de la fereastră. Sau există oameni care se agaţă de starea de transă în care sunt şi nu mai pot să iasă de acolo – aşa numitele flashbacks.

Nu este nepericulos să lingi o mucava de LSD. Am vrut şi noi să probăm acest drog odată. Şi pentru că nu se ştia care va fi efectul, am experimentat prima mucava la Sven acasă.

Efectul s-a instalat după aproximativ o oră şi a fost altfel decât ne-am aşteptat: a fost un efect ilariant. Pentru orice lucru micuţ râdeam. Culorile erau foarte intense, lucrurile erau deformate şi totul se mişca nemaipomenit de încetişor. Era de parcă aş fi stat lângă mine şi m-aş fi uitat la tot ceea ce făceam fără să pot reacţiona. Efectul a durat aproximativ 12 ore şi în tot acest timp a fost imposibil să dormim măcar o oră. Mi-a plăcut această experienţă şi am vrut să o am din nou. La fel şi prietenul meu.

Fără îndoială că următoarea dată efectul drogului a fost invers – eram într-o călătorie de groază. Am mers la toaletă şi dintr-odată duşumeaua a început să se mişte, făcea valuri. Apoi m-am uitat în oglindă, lucru pe care nu trebuie să-l facă cineva aflat în timpul unui flash, şi ceea ce am văzut m-a îngrozit. Nu era faţa mea. Nu, era o mutră urâtă, înfricoşătoare, care îmi rânjea. Mă simţeam ca într-un film de groază. Mai rău era că nu puteam să-l opresc. Nu puteam să ieşim din acest coşmar. Trebuia să aştept până se termina efectul şi asta putea să dureze ore. Mă treceau valuri de sudoare şi panica mă cuprinse atunci când, împleticindu-mă, m-am întors de la toaletă.

Sven nu era într-o călătorie de groază şi a putut oarecum să mă liniştească. Apoi a venit următorul şoc: nu-mi mai puteam simţi trupul.

---

[4] Mucava – carton gros întrebuinţat la legatul cărţilor, la confecţionarea cutiilor, ambalajelor.

M-am pişcat de braţe şi nu am simţit nicio durere. Tot trupul îmi era amorţit. Aş fi putut să îmi înfig un cuţit în burtă şi nu aş fi simţit nimic. Era îngrozitor. Habar nu am cât de mult a durat transa. Oricum, după această experienţă ciudată, nu m-am lăsat speriată de droguri. Eram de ceva vreme într-o spirală periculoasă care m-a atras din ce în ce mai mult în dependenţă.

Heroina într-o zi am găsit în camera lui Sven folie de aluminiu pe care erau urme aparte, negre. *Ce este asta?* m-am întrebat. *Ce face el cu asta?* Nu mi-am bătut însă capul până când am văzut din nou folie de aluminiu înnegrită. *Ce este asta?* m-am mirat. *Pentru ce îi trebuie tot timpul folie de aluminiu?* Simţisem că toată fiinţa lui se schimbase. Avea momente când devenea extrem de confuz şi apoi foarte agresiv. De asemenea, şi câţiva oameni din gaşca noastră au început să se schimbe, nu mai erau aşa de creativi, pur şi simplu au devenit pasivi.

La început nu am înţeles ce se întâmplă. Am adunat informaţii de la cei din jur şi am aflat că câţiva din gaşca noastră au început să se drogheze cu heroină, la fel şi Sven. Prima dată am avut şoc total. Să fumezi haşiş este un lucru, dar să consumi heroină? Nu poate să fie adevărat. Mi-am ieşit din minţi şi l-am provocat pe Sven la o discuţie.

— Este adevărat? Consumi heroină? Eram înspăimântată şi îngrijorată. Nu mai gândeşti? Realizezi ceea ce faci? Să fumezi haşiş, treacă-meargă, dar cu heroina nu este de glumit.

Sven a încercat să minimalizeze lucrurile.

— Stai liniştită Laura, nu este aşa de grav cum crezi tu. Am totul sub control.

— Drogul ăsta te face foarte dependent, am ţipat. Trebuie să te opreşti înainte să fie prea târziu! Mi-e frică pentru tine.

Am insistat atât de mult până când mi-a promis că se va opri. Eram uşurată şi am crezut că acest capitol a fost închis. Dar, în realitate, nu a fost aşa. Nu a durat mult şi am găsit din nou folie de aluminiu în camera lui. Consumase din nou heroină. Din nou l-am implorat să se oprească.

— Nu mai pune mâna pe aşa ceva, Sven. Nu vezi cum te-ai schimbat de când consumi această otravă blestemată?

— Ah, Laura va fi totul bine, spuse prietenul meu. Mă opresc, promit!

— La fel ai spus şi data trecută.

— De data asta chiar mă opresc, mă asigură Sven.

— Îmi promiţi ferm?

El mă luă plin de dragoste în braţe şi îmi şopti la ureche:

— Nu-ţi face griji pentru mine. N-o să se mai întâmple. Pe cuvântul meu de onoare. Doar ştii că te iubesc.

— Şi eu te iubesc, i-am şoptit şi l-am strâns cât am putut de tare.

Ştiam că de această dată vorbea serios. Voia să se oprească. Nu mai trebuia să mă îngrijorez. Totul va fi bine. Dar m-am înşelat. Sven nu mai putea să scape de acest drog. Devenise dependent de heroină.

Am făcut tot ce am putut pentru a-l ajuta. Mi-a promis de mii de ori că se va opri şi de fiecare dată l-am crezut şi am avut noi speranţe. Dar, de fiecare dată, speranţa mea plesnea ca un balon de săpun, atunci când găseam din nou folie de aluminiu înnegrită în camera lui şi pe el terminat, cu pupilele micşorate.

Am realizat că heroina avea o putere incredibilă, iar eu nu am putut să mă împotrivesc. Am încercat cu toată puterea mea, cu toată dragostea şi devotamentul să îl scot din asta, dar fără succes. I-am repetat de multe ori:

— Te rog, termină cu acest drog, te va ucide!

Dar el mă ducea cu vorba, cu promisiuni goale pe care nu le ţinea niciodată. Am suferit foarte mult. Neajutorată, trebuia să-l privesc cum se autodistrugea. Îl iubeam mai mult decât orice şi mă termina faptul că nu eram în stare să-l ajut.

La un moment dat, am ajuns cu nervii atât de jos, încât am vrut să-mi pun capăt zilelor. Situaţia prietenului meu era pur şi simplu prea mult pentru mine. Nu mai puteam. Nu mai voiam. Nu mai aveam puterea de a lupta. Nu mai aveam puterea să mă cert tot timpul cu el. Şi ne certam destul de des din cauza acestui drog blestemat. Pur şi simplu nu mai vedeam nicio ieşire. Eram ruinată. Aşa că am sunat-o pe mama la locul de muncă şi i-am spus:

— Mami, eu nu mai pot. Mă sinucid.

Nu i-am dat nicio posibilitate să spună ceva, ci pur şi simplu i-am închis telefonul. Apoi, am mers în bucătărie, am luat din sertar un cuţit pentru carne, am stat un timp cu cuţitul în mâna tremurândă, atât de deznădăjduită, încât nu ştiam ce să mai fac.

Totul este din vina mea, am gândit *Eu sunt de vină pentru tot. Sven nu ar fi început niciodată cu heroină, dacă noi ne-am fi certat mai puţin. Am greşit. Totul s-a întâmplat din cauza mea.*

Câteodată, când eram la pământ cu nervii, mă băteam singură sau mă trânteam de pereţi. Am luat de mai multe ori un cuţit şi mi-am zgâriat braţele. De fiecare dată când erau tensiuni între mine şi prietenul meu sau când situaţiile mă depăşeau îmi veneau în minte gânduri de autodistrugere. Mi-am luat toată vina şi singura supapă pentru a scăpa de această îngrozitoare durere interioară era să îmi produc dureri trupeşti.

În momentul în care stăteam cu cuţitul în bucătărie în mână, a sunat cineva la uşă. Am ignorat soneria. În loc să răspund, am pus lama cuţitului pe venele de la mână şi fără să stau prea mult pe gânduri, am tăiat.

— Laura? am auzit de afară vocea îngrijorată a unei vecine. Te rog, deschide uşa. Ştiu că eşti aici. Mama ta m-a sunat. Laura, mă auzi?

A sunat de mai multe ori şi a lovit în uşă până când, în cele din urmă, a trebuit să deschid.

— O, Dumnezeule, Laura, spuse ea îngrozită, atunci când m-a văzut cu cuţitul în mână şi braţul plin de sânge. Copilă, ce-ai făcut?

Nu i-am dat niciun răspuns. Pur şi simplu priveam în gol şi nu mai eram în stare nici măcar să plâng sau să fac orice altceva. Pur şi simplu eram terminată. Vecina a sunat imediat la un doctor care a instruit-o cum să bandajeze provizoriu rana şi apoi cât de repede posibil să vină cu mine la cabinet. Ea m-a bandajat şi nici bine nu a terminat că mama a venit acasă şi m-au dus la medicul nostru de familie.

— Laura, acum este gata, îmi spuse el direct după ce m-a îngrijit. Nu se poate să continui în felul acesta. Te internăm la psihiatrie pentru două săptămâni în clinica din Bern.

Mama m-a dus acolo. Dar, pe drum, am convins-o să facă o oprire la terasa Parlamentului.

Ea bănuia care era motivul, iar eu nu am ţinut secret dorinţa mea.

— Mami, tu ştii că nu rezist două săptămâni fără să fumez haşiş. Trebuie să merg la traficantul meu şi să cumpăr haşiş. Altfel nu rezist să stau tot timpul în clinică. Îmi dai cincizeci de franci ca să-mi fac rost de droguri?

Un oftat adânc trecu prin pieptul mamei mele. Totuşi ea nu putea să-i dea fiicei ei bani pentru droguri! Pe de altă parte, ştia că fără haşiş nu voi rezista două săptămâni într-o clinică. Era trasă dintr-o parte într-alta. În cele din urmă, cu inimă îndurerată, mi-a dat banii. Şi eu am mers pe terasa Parlamentului şi mi-am cumpărat haşiş. Bineînţeles că am bănuit că la intrarea în clinică voi fi controlată. Aşa că am dat ceva din haşişul meu infirmierelor care se ocupau cu percheziţionarea pacienţilor, iar restul am putut să-l iau cu mine.

În următoarele două săptămâni am fost dădăcită. I-am scris prietenului meu scrisori, iar el mi-a scris înapoi şi m-a asigurat că, după cele întâmplate cu mine, s-a oprit din a se droga cu heroină. Cuvintele lui sunau atât de convingător, încât am crezut şi am prins din nou curaj. Dar, deja în primul weekend, după ieşirea mea din clinică a început din nou acelaşi teatru. L-am prins pe Sven cu heroină şi toate speranţele mi-au fost spulberate. M-am simţit mizerabil. Eram aproape să fac din nou o cădere nervoasă. Cât va mai dura oare? De ce nu putea să scape prietenul meu din asta? Ce îl împinge să consume la nesfârşit heroină?

Puterea otrăvii albe

Pe durată mai lungă nu poate să reziste o relaţie între o persoană care consumă droguri şi o alta care nu consumă. Ori prietenia se rupe sau presiunea devine prea mare şi atunci amândoi devin dependenţi. Da, şi aşa s-au schimbat lucrurile, încât am luat decizia fatală vieţii mele: am hotărât să mă cufund în lumea prietenului meu.

Timp de un an am încercat să-l ajut pe Sven să scape. Acum

voiam să ştiu şi eu ce era de fapt această heroină. În cele din urmă voiam să ştiu cum se simte prietenul meu atunci când consumă heroină. Voiam să-l înţeleg mai bine pe el şi pe cei din gaşca noastră. Şi asta era posibil doar atunci când încercam singură. Niciodată nu m-a ispitit cineva din grupul nostru sau prietenul meu să trec la droguri mai tari. A fost propria-mi hotărâre. Pur şi simplu trebuia să ştiu cum era.

Le-am dezvăluit prietenelor mele, Clarissa şi Nina, planul meu şi ne-am hotărât să o facem împreună. Ştiam că intrăm pe un teren periculos, eram conştiente că nu putea să iasă bine dacă ne băgăm în aşa ceva. Dar curiozitatea era aşa de mare, încât am ignorat toate semnalele conştiinţei. Cu cincizeci de franci în buzunar, ne-am îndreptat spre terasa Parlamentului. Aici se afla zona specială pe care am jurat că nu o vom călca niciodată, însă tocmai asta făceam. Am trecut dincolo de acea linie invizibilă între teritoriul celor care se drogau doar prin fumat şi zona celor care consumau droguri mai tari. Linia, care fusese un tabu absolut până în acea zi, era traversată. Aşa că am păşit pe terasa Parlamentului. Tensiunea din noi era aproape insuportabilă. În sfârşit vom vedea cum e.

Am mers la un traficant şi ne-am cumpărat un pliculeţ, care era umplut cu o pulbere de culoare maro deschis. Inimile noastre băteau cu putere. Întâi am mers acasă, apoi într-o discotecă, şi acolo am pregătit heroina într-o toaletă. Prima dată am luat o bucată de folie de aluminiu şi am încălzit-o cu bricheta până s-au evaporat toxinele din folie. Ni s-a spus că ele ar fi otrăvitoare. Apoi am presărat cu grijă pulberea pe folie şi am încălzit-o din partea de jos până când s-a transformat într-un lichid de culoarea scorţişoarei. Mirosul de zahăr caramel s-a răspândit în toaletă. Heroina în stare lichidă mirosea de fapt ca zahărul caramel pentru că era lungită cu zahăr pudră. Am inhalat vaporii şi am aşteptat o oarecare reacţie spectaculoasă. Dar nu s-a întâmplat nimic. Eram destul de dezamăgită. Nu a avut niciun efect. *Ce-o fi aşa de grozav la acest drog?* m-am mirat eu.

Cu toate că efectul nu m-a încântat, în interiorul meu am simţit impulsul de a mai încerca o dată. *De la două, trei ori, cu siguranţă nu voi deveni dependentă,* m-am gândit. Şi cu aceasta a început un cerc

vicios nebănuit. Drogurile m-au împins în timp scurt într-o stare fizică ce îmi era necunoscută – frumuseţe şi coşmar…

Atunci când Sven a descoperit că am consumat heroină, şi aceasta fără să-i spun lui, şi-a ieşit din minţi.

— Nu şi tu, Laura, a ţipat el. De ce ai atins acest drog? Nu ţi-am spus mereu să nu pui mâna?

— Voiam să ştiu cum te simţi, i-am explicat.

— Cum mă simt? răcni Sven. Mă simt un ticălos şi cu atât mai mult acum când ai început şi tu cu asta. Ce-ai gândit, Laura?

Dar era deja prea târziu. Făcusem un pas pe care nu mai puteam să-l anulez. Numărătoarea inversă a căderii mele prinsese viteză.

La început consumam heroină doar în weekend-uri. Dar apoi am adăugat joi şi vineri. Şi oricum, luni nu mai aveam chef de muncă şi şcoală. De cele mai multe ori în weekend-uri mă certam cu prietenul meu. Aşa că, luni dimineaţă nu mai era primul joint în scrumieră, ci prima folie înnegrită.

După un timp, tot corpul meu striga după această otravă. Trebuia să-i dau ceea ce voia, devenisem dependentă fizic şi psihic. Totul se învârtea doar în jurul drogurilor – gândirea mea, comportamentul meu, tot ritmul zilnic erau conduse de un singur lucru: heroina. Dimineaţa inhalam drogul pentru a fi în stare să-mi încep ziua. Apoi mergeam la muncă şi aşteptam până la prânz pentru a merge repede în parcul Kocher ca să fac rost de droguri. După muncă, mai rămâneam în oraş şi alergam din nou după otravă.

Era un stres emoţional imens, ca să nu mai spun de stresul financiar, inevitabil din cauza dependenţei mele. Cu cât consumam mai multă heroină, cu atât efectul era mai slab şi aveam nevoie de mai multe droguri pentru a ajunge la aceeaşi reacţie sau la una mai puternică. Atunci când mi-am luat salariul de patru sute de franci în ultima vineri din lună, în aceeaşi zi, seara, i-am cheltuit pe toţi.

Trebuia în permanenţă să împrumut bani de la prieteni şi cunoştinţe. Aveam peste tot datorii, chiar şi la propria-mi familie. Am spus că iau şi luna de pe cer pentru a scoate bani din buzunarul oamenilor. Într-adevăr, la capitolul minciună ajunsesem expertă.

Oamenii îmi credeau născocirile şi mereu se lăsau îmbrobodiţi de mine. Era strategia mea pentru supravieţuire. Fără bani nu aveam heroină şi fără heroină nu rezistam.

Odată mi-am vândut chiar cartea de identitate, pentru patru sute de franci, ca să-mi cumpăr droguri. Prietenului meu îi mergea la fel. El începuse să o terorizeze pe mama lui, să o înjure, să o ameninţe şi chiar să o bată doar ca să scoată bani de la ea. Şi atunci când nu îi dădea de bunăvoie, o fura pe la spate. Da, şi-a furat propria mamă, pentru a-şi finanţa dependenţa. Aşa de departe l-au dus aceste droguri blestemate.

Relaţia noastră se limita doar la droguri, sex şi video. Weekend-urile noastre erau întotdeauna la fel. Vineri seara mergeam la el, prizam heroină, apoi vizionam un film în timp ce consumam heroină, după care făceam sex. Sâmbăta dimineaţă dormeam. Putea să fie afară cea mai frumoasă vreme, noi aveam jaluzele pe geamuri şi dormeam până după-masă. După aceea mergeam în oraş pentru a ne cumpăra altă doză de heroină. Mergeam la el şi o consumam. Duminică seara mă întorceam acasă.

Cu timpul, prietenul meu a devenit extrem de gelos. Nu mai puteam să merg cu prietenele la cinema sau să beau ceva în oraş. Imediat lua poziţie, mă întreba unde am fost şi dacă cineva s-a uitat după mine. Gândul că mă va pierde era insuportabil pentru el şi la fel simţeam şi eu. Aproape nu suportam atunci când ne certam. Întotdeauna, în acele momente, aveam sentimentul că el mă va părăsi. Şi acest gând aproape mă făcea să-mi ies din minţi.

Sven era tot ceea ce conta în viaţa mea. Fără el, viaţa mea nu avea niciun rost. Era o dependenţă nesănătoasă din ambele părţi, un sentiment contradictoriu puternic care ne lega, care oscila între ură şi iubire. Pur şi simplu nu mai puteam să ne desprindem unul de altul trupeşte şi emoţional. Nu reuşeam împreună, dar nu reuşeam nici separaţi.

Câteodată tensiunea cu Sven se intensifica şi ne luam la bătaie. Bineînţeles că nici eu nu eram o fetiţă aşa de cuminte. Şi eu puteam să fiu la fel de agresivă. Dar agresivitatea mea se îndrepta mai mult împotriva mea. Odată, când eu şi Sven ne-am încăierat, prinzându-ne

de păr, cearta a degenerat. Am luat un tablou de pe perete şi, cu un ţipăt sălbatic, l-am aruncat în cameră. Era un portret de-al meu pe care i-l dăruisem lui Sven la ziua lui de naştere şi însemna foarte mult pentru el. Tabloul a căzut pe podea, iar rama s-a sfărâmat în mii de bucăţi. În acel moment, Sven s-a înfuriat cu adevărat. Plin de mânie s-a aruncat asupra mea, m-a lovit cu pumnii în burtă, încât aproape mi s-a tăiat respiraţia şi m-a lovit atât de tare în faţă, încât ochiul mi s-a învineţit.

A fost o ceartă foarte urâtă. Am fugit răcnind din cameră, am mers în oraş şi m-am întâlnit cu Nina şi prietenul ei, care traficau în stil mare droguri. Ei mi-au dat heroină pentru a mă linişti.

— Ascultă, Laura, trebuie să o termini cu acest Sven, m-a sfătuit Nina după ce le-am povestit ce mi s-a întâmplat. Voi vă distrugeţi unul pe altul. Ar fi mai bine pentru amândoi dacă v-aţi despărţi.

Dar nu m-a lăsat inima să fac aşa ceva. Sentimentele mele pentru Sven erau prea puternice. Nu puteam să trăiesc fără el.

Luni, după încăierarea noastră, cu toată silinţa, nu am putut să mă ridic din pat. Capul îmi bubuia, ochiul îmi era foarte umflat şi moralul îmi era la pământ. *În această stare, ar fi mai bine să rămân acasă,* m-am gândit. Am sunat-o pe şefa mea şi am anunţat-o, pentru a nu ştiu câta oară, că sunt bolnavă. Aşa făceam întotdeauna când nu aveam chef să merg la muncă. Şi în şcoală chiuleam des şi mergeam să fumez haşiş.

Până la urmă, cum era normal, a ieşit totul la lumină, într-o sâmbătă dimineaţă, am fost chemată în biroul şefei împreună cu mama, şi acolo mi-a spus că răbdarea pe care a avut-o cu mine s-a terminat.

— Îmi pare rău, Laura, dar nu am ce să fac cu drogaţi în magazinul meu. Eşti concediată fără preaviz.

Cu aceasta, am pierdut şi al doilea loc unde îmi făceam practica. Toţi cei de vârsta mea terminaseră deja şcoala şi timpul de practică. Chiar şi Sven a trecut examenul. Doar eu nu puteam să ţin ritmul. Pur şi simplu ratasem totul. Pentru a scăpa de sentimentele de vină, le-am acoperit cu şi mai multe droguri.

Din acea zi stăteam acasă uitându-mă la televizor sau dormind, iar seara mergeam pe stradă pentru a face rost de alte droguri. În interior şi în exterior eram cu totul distrusă. Heroina îşi cerea tributul. Corpul meu era deshidratat şi slăbit. Faţa îmi era trasă şi osoasă. Aveam cearcăne la ochi şi arătam cu cel puţin douăzeci de ani mai în vârstă. Eram un candidat la sinucidere. Îmi pierdusem orice dorinţă de a mai trăi, orice bucurie şi orice sentiment de valoare de sine.

Familia mea nu mă mai înţelegea. Pentru toţi era prea mult, o povară uriaşă. Nu îmi distrusesem doar viaţa mea, ci şi pe ale celor din jur. Tatăl meu, fratele meu şi mama mea îşi făceau în secret mari griji pentru mine. Voiau să mă ajute, dar nu ştiau cum. Şi mie îmi era limpede că ceva trebuia să se întâmple. Situaţia nu putea continua aşa. Voiam să mă opresc. Dar pur şi simplu nu aveam putere pentru asta.

Prietenul meu a fost cel care a îndrăznit să facă primul acest pas. El s-a hotărât pentru o cură de dezintoxicare într-un centru creştin. Mama lui l-a dus acolo. Bineînţeles că am mers şi eu cu ei. Ne-am despărţit cu lacrimi şi aproape nu puteam să ne desprindem.

— Vom reuşi să ieşim din mocirla drogului, nu Sven? am spus în timp ce l-am îmbrăţişat atât de tare de parcă n-aş fi vrut să-l mai las niciodată.

— Da, vom reuşi, Laura, a spus el plin de încredere. Vei vedea, vom ieşi. Şi într-o zi ne vom căsători şi vom avea copii.

— Crezi că într-adevăr mai avem vreo şansă? l-am întrebat zâmbind.

— Da, eu cred. Te iubesc, Laura.

— Şi eu te iubesc, am şoptit.

Am stat aşa mult timp, cu adevărat îndrăgostiţi. Şi abia atunci când mama lui Sven m-a atins pe umăr, m-am desprins de prietenul meu şi am rămas plângând în faţa porţii.

— Să nu mă uiţi, i-am strigat încă o dată.

El s-a întors pentru o ultimă oară, mi-a zâmbit, apoi a dispărut prin uşa automată din sticlă a clinicii. Până la următoarea revedere probabil vor trece ani…

Zürich – iadul din Lettensteg

Acum trebuie să vă povestesc despre mama mea, o femeie, care în ciuda tuturor problemelor, a avut încredere în mine. Atunci când am venit pe lume doctorul i-a spus mamei că este o minune faptul că la vârsta ei înaintată a putut să mai rămână însărcinată. Deci, în ochii ei, eram un copil minune. Ea m-a numit raza soarelui ei. Cu îngrijorare privea cum drogurile au început să-i distrugă copilul minune. Câteodată se ascundea sub masa din sufragerie atunci când deveneam prea isterică. Uneori îngenunchea lângă patul meu ca să vadă dacă mai respiram. Întotdeauna, înainte de a merge la muncă punea un bileţel cu cuvinte drăguţe pe masa din bucătărie. Iar eu, de fiecare dată, scriam cu mâna tremurândă: *Te iubesc, mami, îmi pare rău pentru tot.*

Cu toate că i-am făcut atât de multe necazuri, niciodată nu şi-a pierdut speranţa. Avea mii de motive pentru a mă arunca din apartament, dar nu a făcut-o niciodată. Cu toate că din cauza mea – din cauza consumului meu de droguri şi a amenzilor care veneau acasă – s-a băgat în datorii, nu a renunţat la mine.

De nenumărate ori eram cu nervii la pământ. Ţipam în apartament, mă loveam cu capul de dulap şi strigam: *Nu am nicio valoare! Nu pot nimic! Vreau să mor!*

Mama mea stătea calmă, îmi lua mâinile între ale ei, privea în ochii mei stinşi şi îmi spunea: „Tu vei fi din nou sănătoasă. Tu eşti raza soarelui meu. Te iubesc. Am încredere în tine. Şi nu voi renunţa la tine niciodată!"

Nu ştiu cum a reuşit. Credinţa ei trebuie să fi fost cea care i-a dat putere să treacă prin tot. Atunci când am alunecat în lumea drogurilor, ea a început să frecventeze o biserică creştină din Bern. Din acel moment a devenit altfel – mai calmă şi mai echilibrată. Simţeam că era ceva care o susţinea. Atunci când eram copil mama mea se ruga în fiecare seară cu mine. Mai târziu nu am mai vrut să am de-a face cu Dumnezeu sau biserica. Aveam impresia că totul e un basm evlavios, care nu are nimic de-a face cu viaţa reală. La vârsta de cincisprezece ani, am închis uşa bisericii în spatele meu pentru totdeauna. Aşa ceva nu era pentru mine. Puteam foarte bine să mă descurc şi singură.

Din moment ce prietenul meu era în clinica de dezintoxicare, adeseori m-am întâlnit cu Nina, prietenul ei, Kevin, şi colegul lui, Dirk.

Dirk era deja de mult timp îndrăgostit de mine. Şi nu a durat mult până când am devenit o pereche. Dirk era un tip foarte inimos şi, în comparaţie cu Sven, nu era deloc agresiv. Aceasta am apreciat foarte mult. Îl plăceam. Dar simţeam că nu era o dragoste adevărată. Era mai mult o afacere de schimb: îi dădeam sex şi el îmi dădea droguri. Cu toate acestea, îi eram foarte mulţumitoare. Dacă nu l-aş fi avut pe el, m-aş fi prostituat pentru droguri. Mi-aş fi vândut trupul pentru a-mi finanţa dependenţa de heroină. Da, aşa de departe aş fi fost în stare să merg, aşa de adânc eram căzută, aşa de puternică era dorinţa pentru următoarea doză. Pentru asta aş fi dat totul, chiar pe mine însămi.

Am început să ies mult cu Nina, Kevin şi Dirk. Adeseori doar cu Dirk. Scena drogurilor de pe terasa Parlamentului a fost închisă de către primărie. Totul se mutase în parcul Kocher, un parc de la marginea oraşului. Era o scenă a drogurilor foarte urâtă. Noi cumpăram acolo mult. Dar, de cele mai multe ori, mergeam în Zürich, pe Lettensteg, unde totul era mult mai ieftin. În Bern sau Thun plăteam mult mai mult pentru un gram de drog. Deci, cei mai mulţi dependenţi de droguri din Bern, Basel, Biel, Thun şi din Germania de sud mergeau la Zürich pentru a se aproviziona.

Lettensteg nu era departe de gara din Zürich şi se întindea de la gara închisă Letten, pe parcul râului Limmat, până la podul pietonal Lettensteg. Era cea mai mare scenă a drogurilor din Europa. Un an înainte, Lettensteg a înlocuit renumitul loc Platzspitz, care, la fel ca gara Zoo din Berlin, era fieful drogurilor. Paşnicul parc din spatele gării, până în 1986, cu castanii lui uriaşi, unde trecătorii se relaxau şi copii se plimbau cu bicicletele, s-a transformat într-o scenă a drogurilor cu renume mondial.

După închiderea Platzspitz-ului, în februarie 1992, totul s-a mutat pe Lettensteg, care atrăgea zilnic mii de drogaţi şi traficanţi din toată Elveţia şi din străinătate la fel cum lumina atrage ţânţarii. Lettensteg era o scenă foarte periculoasă. Erau mulţi iugoslavi, care traficau droguri în stil mare. Bandele de traficanţi erau foarte bine organizate şi luptau cu brutalitate pentru perimetrul lor. Acolo, disputele violente erau la ordinea zilei, duhnea îngrozitor şi era un loc mizerabil, plin de ace murdare de sânge şi gunoaie. Peste tot se

împleticeau ţipi nemâncaţi şi buimăciţi, care aproape nu mai puteau să se ţină pe picioare şi în fiecare moment erau gata să cadă. Sute, dacă nu mii, se plimbau pe lângă râu, ca nişte cadavre vii, priveau în faţă absenţi, cu ochi sticloşi. Era o privelişte jalnică. Drogaţii îşi injectau următoarea doză stând în picioare, jos sau pe vine.

Pe măsuţe improvizate erau încălzite la lumânări linguriţele, lichidele erau amestecate, seringile umplute, foliile de aluminiu încălzite şi cocteilurile amestecate. Traficanţii se târguiau cu dependenţii. Marfa furată era vândută la preţuri mici. Aici se putea cumpăra orice: începând de la haine, cd-uri, parfumuri, radio pentru maşină, calculatoare şi biciclete până la maşini. Exista un drogat care chiar tundea părul pentru câţiva franci. Bineînţeles pentru a putea cumpăra droguri cu banii pe care-i câştiga.

Fiecare păcălea pe fiecare doar pentru a obţine banii necesari pentru următoarea doză de prizat. Undeva, o persoană a leşinat şi a tras cu el toată masa lângă care stătea. S-a blestemat şi s-a înjurat. Puţin mai încolo s-au adunat o mulţime de oameni în jurul unul traficant, care oferea cel mai actual şi extraordinar drog. Dar, cu siguranţă, şi marfa lui era lungită, dacă nu chiar otravă curată pentru şobolani. Cineva cerşea o ţigară. Un băiat deshidratat şi plin de sânge vomită, o fată dădu ochii peste cap şi căzu. Pe nimeni nu interesa. Fiecare se gândea doar la sine, preocupat de cum să facă rost cât mai repede de bani.

Eram destul de şocată, dar, după un timp, nu am mai băgat în seamă toată mizeria, putoarea, sângele, seringile şi toţi drogaţii palizi. Aşa cum se obişnuiesc ochii cu întunericul, aşa s-au obişnuit ochii mei cu iadul drogurilor, căruia îi aparţineam.

Repede am învăţat cum să deosebesc drogurile bune de cele contrafăcute. Dirk şi eu cumpăram marfă în stil mare pe Lettensteg pentru a o vinde în Bern cu profit. Pentru cinci grame de heroină bună plăteam pe atunci în Zürich în jur de 350 până la 400 de franci. Profitul ni-l scoteam în urma cumpărării drogurilor cât mai pure în care adăugam praf de copt, zahăr pudră sau altele, înainte de a le vinde mai departe. Cu banii ne finanţam consumul propriu şi cumpăram altă marfă. Întotdeauna era acelaşi şablon. Cel mai rău în toată această

afacere era faptul că nu mai puteam să ieşim din acest cerc vicios. Chiar începusem să ne înşelăm cei mai buni prieteni. La fel şi noi, eram în permanenţă înşelaţi.

Câteodată, atunci când cumpăram droguri pe Lettensteg şi apoi ne întorceam în Bern, Dirk aţipea pe autostradă, în spatele volanului. Sau mă lăsa să preiau controlul volanului de pe scaunul din dreapta, cu toate că eu nu aveam permis, în timp ce el se droga cu heroină deoarece nu putea să aştepte până ajungeam acasă. Într-adevăr era periculos. De multe ori eram prinşi în parcările de pe autostrăzi şi primeam amenzi de sute de franci pentru drogurile pe care le aveam la noi.

Oricum, din când în când aveam de-a face cu poliţia. Eram cunoscută de poliţia din Bern şi Thun. Odată, atunci când am traficat în Bern droguri şi am fost prinsă de un control al poliţiei mi-au găsit în buzunarul pantalonilor o cheie pentru caseta pentru bagaje. A trebuit să-i conduc la casetă, unde erau ascunse toate drogurile mele. Da, asta nu a fost chiar înţelept din partea mea. Şi aşa am ajuns din nou la postul de poliţie şi am primit amendă. Încă o amendă pe care nu puteam să o plătesc şi din nou urma să o pun pe umerii mamei…

În anul 1992, când aveam douăzeci de ani, am locuit trei săptămâni pe Lettensteg. Nu am mai plecat acasă. Goana după droguri ne-a prins ziua şi noaptea pe stradă. Alergam fără rost dintr-o parte într-alta. Furam din magazine parfumuri sau cartuşe de ţigări pe care le vindeam pe stradă. Cu banii câştigaţi ne cumpăram heroină pe care o consumam imediat.

În primele zile, am înnoptat în aer liber, pe o bancă din parc, cu nimic altceva decât o pătură jerpelită din lână. A fost ger şi am tremurat toată noaptea. În afară de asta, câteodată am fost alungaţi de gardieni şi, îngheţaţi de frig, am rătăcit dintr-un loc în altul după un locuşor cald. De câteva ori am mers cu tramvaiul în Schwamedingen, un cartier din Zürich, şi ne-am încuiat în toaleta unui centru comercial. Acolo ne-am petrecut noaptea. Şi, ca să nu ne fie frig, am pornit mereu uscătorul de mâini şi ne-am încălzit.

Apoi am găsit adăpost la o cunoştinţă, pe care am întâlnit-o întâmplător pe Lettensteg.

— Bine, a spus ea. Puteţi să dormiţi la mine. Şi ea era sub influenţa drogurilor şi locuia într-o casă bună de dărâmat pe care o frecventau doar drogaţii. După o săptămână, ne-a aruncat afară din cocioaba ei, deoarece a afirmat că doar ne-am folosit de ea – ceea ce era perfect adevărat. Şi aşa am ajuns din nou pe stradă. Tot stresul cu furatul, cumpărarea – vânzarea – cumpărarea – consumarea începea din nou. Eram aşa de fixaţi pe drogurile noastre, încât de mai multe zile nu mai mâncasem o mâncare adevărată. Părul ne era îngrăşat, hainele murdare, miroseam urât, ne era frig, eram obosiţi şi ne era foame.

Într-o seară, atunci când hoinăream din nou cu maţele chiorăind de foame şi tremurând de frig pe străzi, ni s-a adresat o femeie pe care nu o cunoşteam. Numele ei era Heidi. Ea a început să ne povestească despre Iisus şi ne-a spus că Iisus ar putea să ne elibereze din această mocirlă. Am ascultat-o cu atenţie şi apoi a spus ceva la care nu ne aşteptam:

— Doriţi să veniţi la mine acasă în noaptea aceasta? Bineînţeles că nu am lăsat să ne întrebe a doua oară. Ne-a luat acasă la ea şi ne-a dat să mâncăm şi să bem. Acolo am avut voie să facem duş şi am putut să dormim din nou într-un pat normal şi cald. A fost incredibil ceea ce a făcut această femeie pentru noi, fără să ne cunoască. Într-adevăr, a fost ca un înger venit din cer pentru noi. Aşa ceva nu trăisem niciodată.

În următoarea zi, ne-am întors pe Lettensteg. Am lăsat această întâlnire plină de dragoste şi aproape ireală în spate şi ne-am băgat din nou în coşmarul inuman al vieţilor noastre stricate. Călătoria spre iad, unde chiar ne-am aflat, a devenit din ce în ce mai rapidă şi mai periculoasă.

Odată, a fost într-adevăr îngrijorător ceea ce ni s-a întâmplat. Câţiva traficanţi de droguri ne-au dat foarte multă cocaină, pe care trebuia să o vindem. Imediat ce am fi vândut totul ar fi trebuit să le ducem lor banii şi, pentru serviciul nostru, am fi primit droguri pentru propriul consum. Am ajuns la o înţelegere şi am luat cocaina. În acea zi, pe Lettensteg era multă mişcare. Poliţia îşi făcea razia şi a declanşat o avalanşă de drogaţi. Toţi drogaţii au luat-o la fugă, un val de oameni au mers peste pod cu poliţia pe urmele lor. Eu şi Dirk am fost în mijlocul forfotei şi ne-am lăsat împinşi de mulţime.

— Omule, i-am spus brusc prietenului meu, aceasta este şansa noastră. Furăm cocaina şi o vindem în Bern! în această învălmăşeală, tipii nu ne vor mai găsi.

Zis şi făcut. Am început să alergăm amândoi. Ne-am strecurat prin mulţime în timp ce verificam cu privirea dacă traficanţii ar putea încă să ne vadă. După un timp, i-am pierdut din ochi. Am fugit pe lângă Limmat, înspre gară, ne-am urcat în primul tren care ducea înspre Bern. Bineînţeles – ca de obicei – fără să ne cumpărăm bilete. Şi atunci când, după câteva minute, trenul a pornit şi am ştiut că într-adevăr am reuşit, am rânjit satisfăcuţi.

— O grămadă de cocaină, i-am şoptit lui Dirk, o afacere super tare.

— Şi dacă tipii ăştia ne prind, suntem terminaţi, mă completă sec prietenul meu.

Asta ştiam şi eu. Cu tipii nu era de glumit. Dacă ne-ar avea în mână, ne-ar pune cuţitul la gât. Întotdeauna existau oameni care dispăreau sau mureau la o supradoză sau erau ucişi într-alt fel. Dacă ţineam la vieţile noastre nu mai aveam voie niciodată să ne mai arătăm pe Lettensteg.

Cocaina, cum era de aşteptat, a fost repede terminată. O parte am vândut-o, dar cea mai mare parte am consumat-o noi. După doar câteva săptămâni de la furtul nostru îndrăzneţ, prietenul meu a mers din nou pe Lettensteg şi, promit, s-a întâlnit cu traficanţii cocainei. A avut marele noroc că, din întâmplare, poliţia a fost în apropiere şi aşa nu au putut să-i facă nimic. A fost la un pas de a plăti cu viaţa pentru nesăbuinţa lui. Din acel moment, nu ne-am mai arătat la Limmat. Capitolul Lettensteg era închis. Şi aşa a fost cel mai bine.

Exuberanţă

Mult timp am fumat doar heroină, pe care o încălzeam pe o folie din aluminiu. Dar aveam nevoie din ce în ce mai mult pentru a atinge un kick. Atunci când fumam heroină mă trecea o căldură interioară, pluteam ca pe vată, ca pe un nor roz. Toată goliciunea vieţii mele era acoperită. În afară de asta eram somnoroasă şi confuză. Câteodată adormeam chiar pe toaletă. Nu mai simţeam durerea – indiferent dacă

era trupeşte sau sufleteşte. Toate grijile şi problemele pur şi simplu erau uitate.

Atât timp cât ţinea efectul drogului mă simţeam în formă. Dar, pentru că trupul meu se obişnuia cu otrava, sentimentul fericirii trecea din ce în ce mai repede. Şi existau doar două posibilităţi pentru rezolvarea problemei: ori consumam mai multe droguri, ori începeam să le injectez. Şi o metodă, şi cealaltă aveau acelaşi rezultat. Dar aşa auzisem, că, cel puţin la început, ar trebui ca efectul drogului injectat să fie mai puternic decât atunci când îl fumezi. Atunci când i-am propus ideea lui Dirk a spus că ar fi mai bine să nu mă gândesc la asta. Dar el nu putea să mă convingă. Eram hotărâtă să o fac. Cu toate că ştiam că nu este bine, mi-era şi teamă că nu o să găsesc vena şi o să injectez alături. Aşa că am întrebat o cunoştinţă dacă n-ar vrea să-mi injecteze prima doză. Serviciul ei l-aş fi răsplătit prin vânzarea celei mai bune heroine la un preţ ca între prieteni.

Chantal era de câteva luni liberă de droguri. Dar cererea mea o făcea să retrăiască acel sentiment grozav, care nu-i mai ieşea din cap, îmi spuse ea. Tentaţia de a experimenta pentru ultima oară flash-ul era mai puternică decât voinţa, înainte ca să se oprească definitiv. Şi aşa a acceptat afacerea propusă de mine.

Ne-am ascuns undeva, în oraş, sub un pod ca să nu ne observe cineva. Apoi, cu grijă, Chantal mi-a injectat prima doză. Am tras foarte puţină heroină în seringă, de frică să nu iau o supradoză chiar de prima dată. Aşa că efectul a lăsat loc pentru mai mult. Dar, în principiu, mi-am depăşit frica şi am ajuns la următoarea treaptă pe panta abruptă a căderii mele. Am început să mă injectez.

Următoarea la rând era Chantal. Aproape nu mai avea răbdare să-şi introducă drogul în venă.

— Dar, trebuie să te avertizez, am spus în timp ce am turnat cu grijă pulberea maronie în lingură. Asta e marfă bună. Şi tu nu te-ai mai injectat de luni de zile. Să nu iei prea mult, da?

Am fiert drogul cu bricheta până când heroina a devenit lichid şi s-a răspândit în aer acel miros dulceag. O, cât de mult îmi plăcea acest miros. Chantal a tras în seringă şi, cu toate că am avertizat-o, a

subevaluat tăria drogului şi şi-a injectat prea mult în venă. Destul de repede a căzut într-un somn profund şi, puţin după aceea, a devenit inertă, apoi palidă la faţă şi a căzut într-o parte. Am încercat să o ridic. Dar ea zăcea ca un manechin din vitrină, fără viaţă, şi devenea din ce în ce mai palidă.

— Chantal! am strigat. Trezeşte-te!

Am pălmuit-o peste faţă în speranţa că se va trezi din flash. *Dacă nu se mai trezeşte,* mi-a trecut prin minte. *Dacă crapă aici în faţa ochilor mei din cauza unei supradoze.*

— Nu! Nu! Chantal! Mă auzi?! Trezeşte-te!

Au fost momente pe care nu le voi uita toată viaţa mea. A fost adevărată oroare. Au trecut minute fără ca starea lui Chantal să se schimbe. Fiecare secundă care trecea mi se părea cât o veşnicie. Nu ştiam ce trebuia să fac. *Oare să chem salvarea?* m-am gândit. *Dar, probabil când ajung ei, este deja moartă! Ce ar trebui să fac? Dumnezeule, doar nu poate pur şi simplu să piară aici!*

— Chantal! am urlat plină de deznădejde. Chantal!

Nu aveam nicio idee de cât timp stătea Chantal acolo. Deodată a deschis ochii şi m-a privit nepăsătoare, ca şi cum s-ar fi trezit din anestezie.

— Chantal? Totul este în ordine?

Bineînţeles că nu era deloc în ordine. Şi eu ar fi trebuit să chem un doctor sau un alt ajutor. În loc de asta, mă holbam consternată la fiinţa inertă din faţa mea. Brusc am luat-o la fugă şi am lăsat-o pe Chantal singură sub pod. Ea a supravieţuit, după cum am aflat mai târziu. Şi a fost pentru ultima oară când a atins acest lucru diabolic, înainte de a intra într-o clinică de dezintoxicare, unde, până la urmă, a reuşit să scape de droguri. Cu toate acestea, povestea m-a măcinat o bună bucată de vreme. Pur şi simplu am şters-o de acolo şi am lăsat-o în voia sorţii. Putea la fel de bine să moară sub pod şi eu nu am luat nicio iniţiativă pentru a o salva, nimic. Ce s-a întâmplat cu mine de am putut să fiu atât de laşă? Ce fel de om eram?

De atunci am fost dependentă de drogarea prin injectare. Nu eram dependentă doar de heroină, ci şi de ritualul de pregătire al

seringii. Râvneam la momentul când încălzeam drogul în lingură şi îi savuram mirosul dulceag, după care trăgeam în seringă şi apoi îmi injectam heroina în venă. Câteodată, atunci când nu aveam aşa de mult drog, amestecam heroina cu atât de multă apă încât, practic, îmi injectam doar apă în braţ. Eram dependentă de sentimentul pe care îl trăiam atunci când aveam acul în braţ. Nu mai puteam să exist fără toate acestea. Eram exuberantă, aveam lumea mea de extaz bolnav.

Pe lângă asta, mai consumam tot felul de alte droguri. Am fumat mai departe haşiş, am luat heroină, cocaină şi, atunci când nu am avut nimic, am golit barul tatălui meu. Întotdeauna eram gata să încerc orice cocktail din droguri.

Odată, Dirk m-a luat cu el la câteva cunoştinţe care locuiau în Thun. Acolo am fumat pentru prima oară freebase – un drog, care este asemănător cu crack. Crack şi freebase sunt forme ale cocainei care se pot fuma. De cele mai multe ori freebase se fuma într-o pipă metalică sau într-una din sticlă. Freebase, în comparaţie cu crack este aproape nelungit şi fără impurităţi. Cocaina este amestecată cu amoniac, apoi filtrată, iar cristalele care rămân sunt numite freebase. Efectul se produce în câteva secunde şi ţine doar câteva minute. A fost cel mai ciudat flash pe care l-am trăit vreodată. A fost mai puternic decât cel al heroinei şi m-a transpus într-o stare ciudată, intensă. M-am simţit relaxată şi în acelaşi timp extrem de trează, însoţită de sentimente de dragoste şi libertate totală.

Dar a fost doar o plăcere îndoielnică de scurtă durată, care nu s-a sfârşit doar brusc, ci s-a transformat într-o depresie aproape insuportabilă. În ochii mei, pentru aceasta exista doar un singur remediu – mai mult freebase! Devenisem avidă după acest drog. Voiam tot mai mult. Prietenul meu era la fel. Trăiam doar pentru moment, pentru următorul flash. Şi, de fiecare dată când trăgeam un fum, priveam moartea mai aproape în faţă. Am irosit sute de franci şi am fumat toată noaptea, până dimineaţa. Atunci când ieşeam de sub influenţa lor, psihic cădeam într-o prăpastie aşa de adâncă, încât îmi doream doar să mor. În acele momente, Dirk îmi dădea heroină pentru a mă linişti oarecum. Nu ştiam ce altceva să fac. Probabil aş fi înnebunit. Habar n-aveam ce să fac.

Odată, într-adevăr, îmi ieşisem din fire, nu eram într-o bună dispoziţie, m-am certat cu Dirk şi am ajuns într-o stare foarte comică. Am mers la marginea unei păduri, am coborât din maşină, am luat-o la fugă şi am început să ţip ca o nebună în pădure. Aveam halucinaţii şi credeam că sunt urmărită de nişte tipi pentru a mă răpi şi a mă abuza. Cu adevărat mi-am ieşit din fire şi a durat ceva timp până când Dirk m-a convins că nu mă urmăreşte nimeni şi că suntem singuri în pădure. A fost un fel de călătorie de groază, mulţumesc lui Dumnezeu că nu am avut-o şi a doua oară. Dar nici această experienţă nu m-a speriat, am continuat să trăiesc ca mai înainte – aveam nevoie de flash-ul meu. Şi acceptam orice mijloc pentru a-l obţine.

Peste toate drogurile, mai erau şi tabletele tari pe care mi le prescrisese medicul meu de familie. I-am descris problemele mele cu drogurile şi i-am spus că vreau să fac o dezintoxicare, în realitate, voiam doar o altă sursă pentru a-mi obţine flash-ul.

— Nu vreau methadon. Am nevoie doar de ceva care să mă ajute să dorm noaptea, i-am spus. Bineînţeles că a fost o minciună. Motivul pentru care voiam somnifere în loc de methadon era altul. Dacă, într-adevăr, făceam o cură cu methadon, asta nu mi-ar fi dat un flash. Dar la somnifere era altfel. Ştiam asta de la prietenul meu, care era dependent de flunitrazepam – cunoscut ca substanţa activă a rohypnolului. Somniferul poate să declanşeze senzaţia de flash.

În mod bizar, medicul s-a lăsat îmbrobodit de mine. Mi-a prescris cutiile de rohypnol şi, pe lângă acestea, codeină şi seresta – sedative puternice. În felul acesta, am devenit dependentă de medicamente. Tabletele pe care nu le consumam eu, le vindeam pe stradă – cu cinci franci bucata. Şi, cu banii câştigaţi, îmi cumpăram heroină.

La început, a fost suficientă o tabletă de rohypnol care să mă trimită timp de cincisprezece minute în lumea viselor. Dar, cu timpul, am început să înghit tabletele la fel ca pe bomboane – uneori zece până la douăzeci de tablete rohypnol într-o zi. Din cauza aceasta, reacţia a fost inversă. Nu mai eram obosită, ci foarte trează. Din cauza rohypnolului am fost pe înălţimi, cu rezultatul că în următoarea zi nu mai ştiam unde am fost în ziua precedentă sau ce am făcut. Aveam

mari goluri de memorie. Cu toate acestea, am continuat să înghit cutii întregi de tablete, iar medicul meu avea grijă în permanenţă să mă aprovizioneze.

Odată am înghiţit aşa de multe tablete, încât am fost total confuză. În următoarea dimineaţă, când am vrut să mă injectez, nu mi-am mai simţit braţul stâng. Sunt stângace şi am vrut să trag în seringă cu mâna stângă. Dar nu mergea. Nu puteam să-mi ridic braţul, nici să-mi mişc mâna. Braţul stâng cădea moale în jos, ca şi cum ar fi fost paralizat. M-am speriat groaznic. Chiar în aceeaşi zi, am mers la un specialist, care mi-a explicat că este din cauză că am luat prea multe somnifere.

— Şi cât de mult voi avea această stare de paralizie? am vrut să ştiu, plină de îngrijorare.

Îmi storceam deja mintea cum aş putea, cu un singur braţ, să îmi injectez următorul schuss[5]. Braţul nu va rămâne aşa pentru totdeauna, nu?

— Câte tablete de rohypnol aţi luat? a întrebat medicul. Erau cel puţin douăsprezece, dar asta nu i-am spus.

— Nu pot să-mi amintesc exact, am minţit. Şi, foarte preocupată, m-am interesat din nou: Când credeţi că o să pot să-mi mişc braţul?

— Dacă aveţi noroc, în câteva zile, dar cel mai probabil în câteva săptămâni.

— Şi dacă am ghinion?

Această întrebare a evitat-o cu îndemânare şi mi-a fost limpede că trebuie să iau în calcul faptul că probabil nu îmi voi mai putea mişca braţul niciodată. Zilele şi săptămânile care au urmat au fost un adevărat chin. Nu doar pentru că de fiecare dată eram dependentă de ajutor atunci când trebuia să mă injectez, dar mai era şi spaima continuă că paralizia va rămâne pentru totdeauna.

Au trecut trei luni până când braţul şi-a revenit şi am putut să-l folosesc din nou. A fost un şoc puternic. Dar asta nu m-a făcut să mă

---

[5] Schuss – injecţie cu un drog.

opresc din a lua tablete de rohypnol, dimpotrivă, totul mergea ca mai înainte.

Să împingi o maimuţă

Zi de zi eram vânată de această imprevizibilă dependenţă. Şi, din ce în ce mai mult, mă afundam tot mai adânc în acest labirint al minciunii. Mă căsătorisem cu heroina. Cocaina era iubitul meu. Jointul devenise siguranţa mea. Iar somniferele erau însoţitorii mei permanenţi. Gândurile la următorul flash mă strângeau ca o plasă lipicioasă. Otrava albă îmi dădea aripi simţurilor. Mirosul dulceag al heroinei mă ademenea. Drogurile erau pentru mine ca mâncarea şi apa, ca aerul pe care îl respiram. Mă aflam într-o altă lume, pe o altă planetă. Şi doar un singur lucru ştiam: chiar dacă nu ar exista un Dumnezeu, diavol există sută la sută.

M-am confruntat pe stradă cu mult întuneric. Prin droguri m-am deschis pentru o nouă dimensiune. Câteodată, noaptea eram chinuită de coşmaruri groaznice, unde mă întâlneam cu însuşi satan. Cu toate că nu am practicat niciodată magia neagră, noaptea mi se arăta satan. Sau vedeam o pentagramă care ardea pe duşumea. Da, am văzut multe lucruri ale întunericului şi ştiam: puterea răului există cu adevărat. De aceasta nu putea să mă contrazică nimeni.

Cu Dumnezeu am avut mai puţin de-a face. Într-un fel am fost în permanenţă confruntată cu El – observând-o pe mama şi simţind că doar credinţa îi era suport lăuntric. Câteodată mergeam cu mama mea la biserica pe care o frecventa. Dar nu rezistam tot programul întreg fără să merg din când în când la toaletă şi să mă injectez.

De asemenea, pe stradă am întâlnit creştini. Erau două femei din echipa de slujire pe stradă, care s-au îngrijit de mai multe ori de mine atunci când am căzut jos în public.

Ele m-au ajutat să mă ridic, m-au însoţit la gară, mi-au cumpărat un bilet şi m-au aşezat în trenul spre casă. Ele mi-au povestit despre Iisus. Într-un fel, ştiam că, dacă într-o zi cineva mă va ajuta să ies din toată mizeria aceasta, acela va fi Iisus.

Dar, în acel moment nu voiam să am de-a face cu El, nu voiam să-mi schimb viaţa cu toate că eram o epavă de om. Din cauza heroinei

pe care o fumam, vomitam foarte des atunci când mâneam sau beam ceva. Cântăream doar patruzeci şi opt de kilograme. Eram foarte slăbită şi, într-adevăr, arătam groaznic – aveam multe coşuri şi îmi scărpinam pielea până la sânge. Am încercat prin haine moderne şi multe cosmetice să mă aranjez cu dichis. Dar, urmele dependenţei mele nu puteau fi trecute cu vederea. Adeseori mama îmi spunea că miros urât şi mă ruga să fac duş. Pe stradă ai contact cu atât de multă mizerie, încât te îmbolnăveşti. Odată, am luat icter. M-am trezit, m-am uitat în oglindă şi ochii îmi erau galbeni, la fel şi pielea, avea o tentă uşoară de galben.

De asemenea, şi psihic eram terminată. Am avut o tentativă de sinucidere şi de fiecare dată când îmi ieşeam din fire, începeam să mă rănesc. Odată, un astfel de moment, aproape a avut un sfârşit tragic. Am găsit adăpost la o cunoştinţă. Numele lui era Samuel şi frecventa aceeaşi biserică ca mama mea. El mi-a spus că am voie să locuiesc la el până vor găsi un loc pentru mine într-o clinică de dezintoxicare. Am acceptat oferta lui şi, fără scrupule, am profitat de situaţie. Era prea frumos: aveam un loc unde să dorm, un acoperiş deasupra capului, întotdeauna un frigider plin, puteam să vin şi să plec oricând voiam şi nu trebuia să mă îngrijorez de nimic. Am întins coarda până când a fost prea mult pentru el. Într-o seară, Samuel şi-a pierdut cumpătul şi a ţipat plin de furie:

— Bine, Laura, dacă tu într-adevăr vrei să mori din cauza acestor droguri tâmpite, te rog, fă-o! îţi dau 300 de franci pentru a-ţi injecta o supradoză, fă-o!

— Bine, am urlat. O fac! Dacă tu vrei, atunci o fac aici şi acum!

M-am întors, am alergat în bucătărie, am luat un cuţit mare pentru carne şi, mai înainte ca Samuel să mă oprească, am tăiat adânc în braţ. Blocat, Samuel m-a privit consternat şi pentru un moment a rămas paralizat.

— O, Dumnezeule, a spus el în cele din urmă, ce ai făcut, Laura?

— Doar asta ai vrut, i-am răspuns şi i-am întins provocator braţul.

Din cauza şocului, rana nu sângera foarte tare, dar era foarte

profundă. Iar Samuel, care era infirmier, a reacţionat instinctiv.

— Trebuie să mergem imediat la spital, rana trebuie cusută.

M-a dus la urgenţă şi am fost îngrijită. Nu am spus că mi-am produs singură rana, ci că m-am accidentat în timp ce tăiam carnea.

După acest incident, mi-am căutat un alt adăpost. Locuiam dintr-o parte într-alta; pe la cunoştinţe, apoi pentru câteva săptămâni acasă şi câteodată, atunci când eu şi prietenul meu aveam destui bani, înnoptam chiar la hotel.

Eram conştientă că nu pot să continui în felul acesta, întreaga situaţie se înrăutăţea tot mai mult. Din ce în ce mai des eram confruntată cu poliţia. Eram foarte cunoscută poliţiştilor din Bern, Thun şi Zürich. Tot timpul eram pe fugă din faţa lor. Calea devenea din ce în ce mai îngustă şi alunecasem din ce în ce mai tare în prăpastie. Cu toate că am încercat de mai multe ori să scap de droguri, nu am reuşit să mă desprind de ele.

Aveam douăzeci şi unu de ani. Şi în ultimii patru ani am început de paisprezece ori o cură de dezintoxicare la care am renunţat înainte ca să o termin. De paisprezece ori! De paisprezece ori am împins o maimuţă, aşa cum se numeşte poziţia aplecat pe care o are o persoană aflată în timpul dezintoxicării de narcotice. Tot ceea ce am putut să fac am făcut. Cunoşteam aproape toate centrele şi clinicile de dezintoxicare din toată Elveţia. Dar, indiferent unde mergeam, nu rezistam niciodată mai mult decât două sau trei zile înainte de a evada pentru a-mi face rost de alte droguri. Mama şi familia mea întotdeauna m-au încurajat să fac o dezintoxicare. Şi întotdeauna eram foarte motivată şi hotărâtă că de această dată o voi duce până la capăt. Dar nu a funcţionat niciodată. Dorinţa după următorul kick era de fiecare dată mai puternică. Era un cerc diabolic din care nu exista nicio ieşire.

Odată, am avut un loc într-o clinică de dezintoxicare din Jegensdorf. Nu exista un program ca în celelalte clinici, am fost lăsată să mă descurc singură. Pur şi simplu stăteam într-un pat lângă alţi bolnavi şi trebuia să aştept până scăpăm de toxina narcotică. Era foarte plictisitor şi nu primeam niciun medicament, aşa că am ajuns foarte repede la limită. A doua zi, a venit medicul cu şapte asistenţi la patul

meu. Stăteau în jurul meu, în halatele lor albe cu mimici intelectuale şi, în timp ce medicul discuta cu ei cazul „Laura", ei îşi luau cu zel notiţe. M-am simţit foarte înjosită. *Nu,* m-am gândit, *nu accept să fiu doar un caz, nu eu…* Chiar în aceeaşi zi, am fugit.

De două ori am fost în Zürich într-o clinică creştină de dezintoxicare. A fost un loc bun, dar după două zile nu am mai rezistat nici aici. *Nu reuşesc, mi-am* spus. *Nu mai pot să-mi imaginez o viaţă fără flash. Nu am valoare. Cine oare mai are nevoie de mine? Cine vrea să aibă o drogată? Nu voi reuşi.* Aveam sentimente groaznice de vinovăţie. Vedeam doar un munte uriaş în faţa mea, pe care niciodată nu voi fi în stare să ajung în vârf. Mă simţeam aşa de nefolositoare! Viaţa nu mai avea niciun rost. Sute de gânduri îmi treceau prin cap, până hotărâm: fug! Şi din nou ajungeam pe stradă. A doua oară, tot în aceeaşi clinică de dezintoxicare, chiar m-am smuls din mâinile unei îngrijitoare pentru a urma chemarea drogurilor.

Chantal, fata care m-a injectat prima dată, a fost odată împreună cu mine într-o clinică de dezintoxicare. Toate cele opt zile am rezistat, dar apoi, în timpul unei plimbări, atunci când supraveghetoarele şi restul grupului au intrat în casă, neam privit una pe alta şi doar am spus:

— Plecăm?

După care, pur şi simplu am fugit înapoi pe stradă.

Chiar în aceeaşi seară, am mers pe Lettensteg, iar Chantal a luat prea multe tablete de rohypnol, care s-au amestecat cu un oarecare drog. A leşinat şi nu s-a mai ridicat de la sol. A luat o supradoză. Eu stăteam lângă ea şi din nou nu ştiam ce să fac. A fost groaznic. După un timp, a apărut un tip care ne-a luat la el acasă. Habar nu am cine a fost. Dar, orbeşte, am mers cu acel străin fără să ne gândim ce ar putea să ni se întâmple.

Am fost şi în Biele într-o clinică de dezintoxicare. Acolo am dormit o zi şi o noapte întreagă şi atunci când m-am trezit, aveam dureri îngrozitoare şi o dispoziţie la fel de proastă. Eram foarte duşmănoasă pe supraveghetorul meu, atunci când îmi spunea:

— Tu nu vei reuşi. Dacă vei continua aşa, nu cred că vei reuşi

vreodată.

Asta mi-a fost suficient. O oră mai târziu, eram din nou afară.

Odată, am fost împreună cu Dirk într-un centru de dezintoxicare. Am luat cu mine cincizeci de tablete de codeină, pe care le-am cusut în panglica pentru păr. Nimeni nu a observat nimic. În schimb, m-au prins atunci când m-am furişat în camera lui Dirk şi am dormit împreună. Bineînţeles că m-au dat afară. Aşa că, încă o dată, am pierdut o şansă. Familia mea făcea tot ceea ce putea pentru a mă ajuta. Prietena tatălui meu lucra la o cabană pentru schi, într-o regiune mare. Mi-au propus să fac dezintoxicarea pe muntele Klewen.

— Aerul de munte îţi va face bine, a spus ea. Eu şi tatăl tău putem să te susţinem.

Aşa că am mers cu telecabina sus, în munţi. Nu exista o stradă până la cabană, doar o telecabina. Şi peste tot era zăpadă mare, de mai mulţi metri. Într-adevăr, aici eram izolată de lume. *Dacă nu reuşesc aici să mă dezintoxic, oare unde în altă parte?* în prima seară aveam deja un singur gând: trebuie să ajung cumva în vale. Nu rezist! Vreau înapoi pe stradă! Fără să gândesc prea mult, m-am îmbrăcat cu geaca, mi-am încălţat cizmele şi am început să brăzdez zăpada în direcţia staţiei. Era deja întuneric şi bineînţeles că nu mai mergea nicio telegondolă. Dar pur şi simplu m-am gândit: *Cumva voi putea să cobor de pe munte.* Aşa că am pornit prin zăpada mare, direct înspre următorul perete de stâncă. *Voi găsi eu o cale la vale.* De asta eram sigură.

După puţin timp, am conştientizat că ceea ce voiam să fac era o acţiune fără speranţă. Muntele era prea abrupt, zăpada prea mare. Aş fi putut cu uşurinţă să produc ruperea unei falii de zăpadă şi să cad în hău. Şi totuşi, trebuie să existe o posibilitate de a pleca de aici. Nu pot să rămân aici! Am nevoie de heroină!

Eram obsedată de o singură idee: jos, în vale. Indiferent cât mă va costa. La fiecare pas, intram în zăpadă până la genunchi, uneori chiar până la şold. Degetele îmi erau aşa de amorţite, încât aproape nu mai puteam să le mişc. Şi totuşi voiam mai departe. Nu ştiu cât timp am stat în zăpadă, până când am auzit zgomotul unui motor. Tatăl meu plecase cu o sanie motorizată pentru a mă căuta. M-a găsit şi m-a dus

înapoi în cabană.

În următoarea zi, am luat prima telecabină şi am mers înapoi la vale. Nu puteam altfel. Eram o drogată şi voi rămâne pentru totdeauna o drogată. Aceasta era soarta mea. Nu mai avea niciun rost să neg adevărul.

Căderea

Clinica creştină din apropierea Bernului mi-a acordat, pentru a patra oară, o şansă. Fugisem deja de trei ori de aici. Prima dată m-au lăsat oficial să plec, deoarece le-am spus că nu mai rezist. A doua oară, m-am căţărat pe fereastra de la baie. Toate uşile şi ferestrele au fost încuiate, doar acea fereastră a fost uitată deschisă. De acolo am sărit pe o copertină şi am dispărut. A treia oară am fugit peste balconul de la primul etaj. Aşa că acum eram pentru a patra oară aici şi ştiam foarte bine că era ultima mea şansă. Din cauza multelor amenzi, am fost ameninţată cu puşcăria. Şi doar cu o singură condiţie am fost lăsată liberă, să urmez până la capăt o cură de dezintoxicare.

— Dacă evadezi din nou, chiar de la început, m-a informat un îndrumător, vei fi dată în urmărire de poliţie. Şi când te vor găsi, vei ajunge în puşcărie. Te-ai băgat în ceva urât.

Paharul era în sfârşit suficient de plin, asta îmi era limpede. Deja cu câtva timp în urmă, semnasem un document prin care le dădeam părinţilor mei dreptul să hotărască asupra mea. Acest document se numea „asistenţă în vederea privării de libertate". Cei din biroul pentru protecţia omului au încheiat această convenţie cu mine, pentru a mă autoproteja. Şi aşa am fost pusă la discreţia îndrumătorilor mei, a părinţilor şi a statului ca minoră. De această dată trebuia să reuşesc. Nu aveam altă alegere.

Primele două zile au trecut fără mari probleme. M-am ţinut tare. Dar, în a treia zi am început din nou să mă învârt în jurul dependenţei mele. Ignoram toate avertismentele în ceea ce priveşte poliţia şi aveam un singur gând: să ies de acolo!

Îndrumătorii erau într-o şedinţă generală, aşa că m-am folosit de această oportunitate. M-am încălţat şi am păşit peste balcon. Deja sărisem o dată de aici. Ştiam că se poate. Aşa că am păşit peste balcon

pentru a ajunge pe terasa care se afla chiar dedesubt. Apoi, de acolo, urma să sar pe pământ. Dar când am vrut să sar, am rămas undeva agăţată cu piciorul drept, mi-am pierdut echilibru şi am căzut. Căderea a fost foarte caraghioasă. Fără îndoială ar fi ieşit un videoclip bun pentru emisiunea „Pleiten, Pech und Parmen”6. Dar eu nu am ieşit teafără din întâmplarea aceasta. Tufişurile prin care am căzut mi-au rănit toată faţa. Rănile sângerau tare. Şi o ramură de la unul dintre acele tufişuri m-a lovit chiar în ochiul stâng. Am ajuns cu capul în grădina vecinului, leşinată şi inconştientă.

Nu ştiu cât timp am zăcut acolo până am fost găsită de cineva. Când m-am trezit, Mauro, unul dintre îndrumători s-a aplecat peste mine şi m-a ridicat cu grijă de jos. Am simţit o durere ascuţită în ochiul stâng. Era aşa de umflat, încât nu mai puteam să-l deschid.

Mauro m-a dus în clădire, a sunat medicul de gardă şi am fost dusă urgent în secţia de psihiatrie din Münsingen. Acolo fusesem deja de două ori şi nu aveam amintiri prea plăcute. Nu voiam acolo. Dar acum nu mai puteam hotărî pentru mine.

Părinţii mei au venit să mă viziteze. Erau neputincioşi şi destul de depăşiţi în faţa situaţiei. Chiar şi medicii erau nedumeriţi în legătură cu ce va fi mai departe cu mine. Aproape că nu mai ştiau ce să-mi mai facă. Nu mai puteau să mă ajute. Nimeni nu mai putea să mă ajute. Eram un caz fără speranţă, în pericol de sinucidere, dependentă de droguri, o grămăjoară deplorabilă, formată doar din piele şi oase.

Prima noapte a trebuit să dorm pe curele din piele, în caz că îmi voi ieşi din fire şi ei erau forţaţi să mă lege de pat. A doua zi a trebuit să merg la radiografie în spital. Investigaţiile arătau că după cădere aveam contuzii mari la cap. Asta nu era de mirare după cum arătam. Cu ochiul însângerat şi umflat şi cu multele răni pe faţă arătam mai mult ca un monstru decât ca un om. Aveam şi dureri mari.

O practicantă, Agnes, m-a însoţit în clinică. Era o fată drăguţă, delicată, de nici douăzeci de ani. Am avut câteva discuţii bune împreună şi, după puţin timp, mi-am dat seama că este creştină.

---

[6] Eşecuri, Ghinion şi Incidente (n.tr.)

Trebuia să aibă grijă de mine ca să nu fug. Bineînţeles că ea nu putea să bănuiască faptul că eu planificasem să o şterg de acolo. Tot timpul mi-am stors creierii cum aş putea să fug de acolo. Trebuia să folosesc ocazia înainte de a fi din nou dusă în secţia izolată. Am mers înapoi în clinica de psihiatrie. Şi, pe aleea de la intrare, mi-am pus planul în aplicare. Doar mi-am privit supraveghetoarea şi i-am spus pur şi simplu:

— Nu mai merg înăuntru, eu fug.

Arătam rău, dar asta nu mai conta pentru mine. Aveam nevoie de droguri, chiar în acel moment. Agnes a rămas împietrită.

— Laura, nu face asta! m-a rugat. Te rog, vino înăuntru, uită-te la tine. Ai nevoie de ajutor, nu merge înapoi pe stradă.

Dar eu am rămas la ideea mea.

— Atunci când vreau ceva, de cele mai multe ori obţin. Şi nu mai vreau să intru aici.

— Nu se poate, Laura! a repetat Agnes şi eu am văzut în ea nesiguranţă.

— Ba da, se poate! am spus. N-ai nicio şansă să mă împiedici. Sunt mai mare şi mai puternică decât tine. Dacă vrei să mă împiedici, atunci încearcă!

Voiam chiar să fug atunci când s-a întâmplat ceva ciudat: Agnes a început să se roage. Da, stătea acolo, mă privea şi se ruga cu voce tare lui Iisus pentru ajutor în această situaţie. Era o autoritate în cuvintele ei pe care aproape nu pot să o descriu. Într-adevăr, m-a impresionat faptul că această fată s-a rugat. Şi, dintr-odată, am devenit blândă ca un mieluşel. Nu am înţeles ce s-a întâmplat cu mine, dar, după ce Agnes a terminat rugăciunea, am urmat-o cuminte înapoi în clădire. Nu am privit nici în stânga, nici în dreapta, ci am mers cu paşi greoi în spatele supraveghetoarei mele fără să mă uit nici măcar o singură dată înapoi.

Era de parcă Dumnezeu mi-ar fi legat mâinile. Nu puteam altceva decât să merg cu Agnes. Şi aşa am ajuns în secţia închisă de psihiatrie, unde trebuia să continui cura de dezintoxicare.

Ei mi-au dat medicamente, deoarece au spus că din cauza consumului mare de heroină şi cocaină împreună cu rohypnol, nu voi

rezista fizic la retragerea drogurilor. Dar, chiar şi cu medicamente, dezintoxicarea era aproape insuportabilă. Am început să mă învârt din nou în jurul dorinţelor mele după droguri. Trebuia numaidecât să ajung cumva la flash, altfel voi pieri aici. Deoarece eram închisă împreună cu bolnavi psihic ce trebuiau să ia în mod regulat tot felul de medicamente, am ajuns la o idee. Era un tip, care avusese şi el probleme cu drogurile şi suferea de schizofrenie. El primea o medicaţie foarte puternică, ce îl ameţea în totalitate. Fără să gândesc prea mult, l-am întrebat dacă nu ar vrea să toarne o parte din medicamentul lui în cafeaua mea. El a făcut-o şi efectul a fost foarte rapid, m-a potolit la fel ca heroina.

Exista doar un singur lucru pe care nu l-am luat în calcul: acest medicament era aşa de puternic, încât trebuia să iei un antidot pentru efecte secundare. Şi, pentru că eu nu aveam acest antidot, după puţin timp au apărut cele mai îngrozitoare efecte secundare. Am început să am insuficienţă respiratorie, capul mi s-a dat pe spate şi nu mai aveam aer. Frica mă sugruma, muşchii au început să se contracte, în timp ce eu mă zbăteam disperată după aer. Credeam că mor. Funcţiile motorii erau dereglate. Era ca şi cum altcineva ar fi preluat controlul asupra trupului meu. Capul îmi căzuse într-o parte, zvâcneam şi gâfâiam. Saliva îmi curgea din gură fără s-o pot opri. Era un coşmar curat. Eram cu totul panicată. Nu mi-a mai rămas nimic altceva decât să mă adresez unui supraveghetor.

— Am făcut o prostie, am rostit cu chiu cu vai. Supraveghetorul şi-a chemat colegii pentru ajutor. M-au pus pe un pat, m-au ţinut strâns şi unul mi-a injectat imediat antidotul. Efectul s-a instalat imediat. Corpul îmi era istovit şi puteam din nou să respir.

— Ce aţi gândit? spuse unul dintre supraveghetori clătinând din cap după ce mi s-au oprit convulsiile. Aţi fi putut să muriţi din asta.

Probabil ar fi fost cel mai bine pentru toţi, m-am gândit. Ce rost mai are? M-am săturat de viaţa mea. Nu mai vreau… eram la capătul puterilor. La punctul zero. Mai jos nu puteam să decad. Eram la pământ. *Am eşuat,* mi-a trecut prin minte. *Am eşuat în mod mizerabil. Viaţa mea este terminată. Sunt o drogată şi voi rămâne pentru totdeauna o drogată.*

Totul era fără speranţă. Am mers în camera mea, gri şi pustie. Această pustietate întărea goliciunea dinăuntrul meu.

Ameţită, m-am îndreptat spre baie, am îngenuncheat şi lacrimile mi s-au rostogolit pe obraji.

Nu mai pot, plângeam înfundat, *Dumnezeule, nu mai pot!*

Mi-a venit în minte mama, care s-a rugat întotdeauna pentru mine. Mi-am amintit de toţi creştinii pe care i-am întâlnit pe stradă şi mi-au povestit despre Iisus. Mi-am adus aminte de cele două femei din echipa care slujea pe stradă, care m-au găsit de mai multe ori în propria-mi vomă şi m-au îngrijit cu devotament. Sau de femeia, Heidi, care ne-a cazat la ea acasă. Sau de Samuel, unde am locuit trei săptămâni. Mi-am adus aminte de Marco, un fost drogat care a devenit liber cu ajutorul lui Iisus şi întotdeauna m-a încurajat. Mi-am adus aminte şi de Lorenzo, un băiat italian din aceeaşi biserică unde mergea mama mea, care deseori se ruga pentru mine împreună cu ea. Ştiam că, atunci când îmi mergea rău, puteam să-l sun pe Lorenzo şi el mă ajuta. Odată, atunci când l-am sunat pentru că aveam probleme, a venit şi m-a convins să-mi arunc heroina pe fereastră. Am avut multe discuţii bune cu el. Era aşa de drăguţ şi sincer şi a fost întotdeauna alături de mine în probleme. De toate acele întâlniri şi de discuţiile cu aceşti creştini mi-am amintit în timp ce plângeam acolo îngenuncheată pe duşumea. Un strigăt disperat după ajutor se ridică în mine. Sufletul îmi ţipa de durere.

Dumnezeule! am strigat cu toată fiinţa mea. *Nu mai reuşesc singură! Dacă tu poţi să mă ajuţi, atunci ajută-mă! Dacă este adevărat ceea ce mi-au povestit acei creştini… dacă schimbarea pe care am văzut-o în mama mea este reală… dacă este adevărat ceea ce este scris în Biblie… dacă într-adevăr este adevărat că Iisus poate să schimbe oameni… dacă Tu poţi într-adevăr să-i eliberezi pe oameni, atunci ajută-mă! Dacă toate acestea sunt adevărate, nu mai vreau să am nicio legătură cu drogurile, ci acum vreau să am o legătură cu Tine. Vino în viaţa mea! Dacă exişti cu adevărat, vino în viaţa mea, Iisuse! Eu nu mai pot! Te rog, ajută-mă!*

Mi-am deschis toată inima în faţa lui Dumnezeu. Am vorbit cu El ca şi cu un prieten bun şi mi-am jelit toată suferinţa mea. I-am deschis

toată inima. Am implorat şi am plâns. Eram aşa de zdrobită, aşa de epuizată, de neajutorată şi deznădăjduită. Pur şi simplu nu mai ştiam cum să continui. Şi atunci când mi-am deschis sufletul în faţa Lui şi l-am prezentat toată viaţa mea deplorabilă s-a întâmplat ceva minunat: am simţit o iubire copleşitoare inundându-mi inima. Niciodată mai înainte nu mai trăisem aşa ceva. Era un sentiment pe care nu l-am simţit în nicio relaţie omenească, nici din partea părinţilor, nici de la prieteni. Era o dragoste atât de profundă şi atât de multă acceptare, încât am fost copleşită şi am izbucnit în hohote de plâns. Auzeam în mine o voce plină de dragoste care mi-a spus:

Laura, am un plan pentru viaţa ta. Am gânduri bune pentru viaţa ta. Eu nu vreau ca tu să mori în mocirlă ca o drogată. Am pregătit ceva nou pentru tine.

O linişte extraordinară, o pace care întrece orice înţelegere omenească, o certitudine profundă se împânzea în mine şi ştiam, fără niciun sâmbure de îndoială: Iisus este singurul care poate să-mi salveze viaţa. Fără El nu voi supravieţui. Dacă voi fugi încă o dată, voi muri pe stradă. Voi muri. Nu voi putea supravieţui următoarei căderi. Nu mai este un joc.

Simţeam totul aşa de limpede şi profund, încât mă trecură fiorii. Aici era vorba de viaţă şi de moarte. Era vorba de viaţa mea. Era vorba de totul sau nimic. Ori alegeam viaţa, ori moartea. Şi eu ştiam pentru ce mă hotărâsem.

Dimineaţa următoare a venit mama în vizită. Era o zi de sâmbătă, în noiembrie 1993. Ne-am aşezat în camera mea, la masă, m-am uitat la mama, apoi i-am luat mâinile ei într-ale mele, am strâns-o şi i-am spus:

— Hei, mami, am o viaţă nouă. Hai să ne rugăm împreună!

Şi acolo, între acei patru pereţi gri, în clinica de psihiatrie, i-am predat viaţa mea Lui Iisus într-o rugăciune simplă.

Un nou început

Dumnezeu intervenise într-un mod aşa de puternic în viaţa mea, încât eram convinsă că nu mai aveam nevoie de niciun medicament pentru dezintoxicare.

— Refuz medicamentele, le-am spus medicilor. Iisus mă eliberat.

Medicii m-au avertizat din nou că fără medicamente nu voi rezista fizic curei de dezintoxicare. Dar eu mi-am susţinut punctul de vedere. Şi din acea zi nu am mai luat medicamente. Ceea ce într-adevăr niciodată nu ar trebui să faci. Şi minunea s-a întâmplat. Pe tot parcursul curei de dezintoxicare nu am avut niciun fel de durere. Înainte, fiecare cură de dezintoxicare era iadul. Întotdeauna era ca o gripă foarte gravă, numai că era mult mai urâtă. Aveam crampe musculare, dureri de stomac, îmi era cald şi rece, aveam frisoane, dureri puternice de cap, ochii înlăcrimaţi cu pupilele dilatate, nu puteam să dorm, trebuia să vomit atât de des, până când scuipam doar fiere. De asemenea, întotdeauna aveam dureri aşa de puternice de picioare, de parcă m-ar fi înţepat o mie de ace pe sub piele. În cazuri foarte rare se putea întâmpla ca toată cocaina să se adune în piept şi la o dezintoxicare să producă dureri. Câteodată aveam într-adevăr dureri extreme în piept şi era aşa de inflamat, încât trebuia să îmi pun comprese şi să-l bandajez.

Dar acum totul era altfel. Cu adevărat, Dumnezeu a intervenit. Şi, spre uimirea medicilor, nu am avut durerile dezintoxicării. Eram liniştită şi puteam să dorm toată noaptea. Rănile de la cap s-au vindecat foarte repede. De asemenea, încă o minune era că nici ochiul nu mi-a fost afectat, cu toate că înainte nu arăta bine. Curând însă, doar câteva echimoze mai aminteau de acea cădere fatală. Şi atunci când am fost externată, după două săptămâni, am scăpat doar cu un ochi învineţit.

Ştiam că ar trebui să plec din Bern. Departe de vechiul anturaj. Trebuia din nou să învăţ să trăiesc. De aceea m-am hotărât să merg într-o terapie pentru drogaţi de la Teen Challenge în cantonul Glarus. Deja de mult timp făcusem cerere pentru acest loc şi cei de la Teen Challenge mi-au păstrat locul timp de jumătate de an. Aşa că duminică am ieşit din clinica din Bern, iar marţi eram deja în Glarus. Firește că luni, pe lângă bagaj, voiam să fac o scurtă ieşire în Bern. *Vreau să îmi permit pentru o ultimă oară o doză,* mi-am spus. Şi exact asta am făcut.

În Bern exista un centru de ocrotire a oamenilor străzii, cu o

cameră pentru consumatorii de droguri injectabile. Acolo primeam gratuit tot ceea ce aveam nevoie pentru o injectare: seringi sterile, ace de rezervă, tampon de vată, dezinfectat. Se putea cumpăra ceva de mâncat şi băut. Se putea sta comod pe canapea sau se putea juca fotbal de masă. Drogaţii erau îngrijiţi şi pur şi simplu puteau să stea aici fără să fie molestaţi de proxeneţi. Mi-am cumpărat drog pentru patruzeci de franci şi mi l-am injectat în venă în acea cameră. Apoi am mers acasă şi în următoarea dimineaţă am mers cu părinţii în Glarus.

În timpul călătoriei am fumat o ţigară după alta. Zilnic fumam şaizeci de ţigări Camel, adică trei pachete. De mult timp voiam să mă opresc. Îmi era de foarte mare ajutor faptul că fumatul era interzis în instituţia unde avea loc terapia. Atunci când am ajuns la ei, am tras, pentru ultima oară, cu sete, un fum, apoi i-am predat pachetul tatălui meu şi am coborât.

Curioasă am privit în jur. Ne aflam într-o vale foarte îngustă. În dreapta şi în stânga nu era nimic de văzut, doar munţi înalţi acoperiţi de zăpadă. Casa în care voiam să-mi petrec următoarele luni era o vilă veche, minunată. Aici, în terapie, erau opt femei. Lidera proiectului mi-a arătat toată casa şi mi-a prezentat colega de cameră. O chema Nora şi era foarte drăguţă. Cu toate acestea, nu m-am simţit în apele mele. Mi-era teamă: teamă pentru viitor, teamă că nu voi reuşi, teamă de un nou eşec. L-am cunoscut pe Iisus, I-am dat Lui inima mea şi totuşi mă simţeam aşa de singură şi nesigură. Oare mă voi împăca cu oamenii de aici? Oare voi putea să-mi împlinesc responsabilităţile pe care le voi avea? Toate regulile, oamenii străini, traiul împreună, munca?

Pur şi simplu vedeam în faţa mea doar un munte uriaş, pe care nu credeam că îl voi putea învinge. De aşa de multe ori am eşuat în viaţa mea din cauza nepăsării. Am pierdut două locuri de practică. A trebuit să plătesc multe amenzi. Am petrecut patru ani din viaţa mea consumând droguri. Oare eram în stare să duc o viaţă ordonată? Oare eram pregătită pentru un nou început?

Era o mare provocare să-mi înving îndoielile şi temerile. Dar după primele zile m-am obişnuit cu noul mediu şi, treptat, am devenit tot mai relaxată.

Acolo, în Glarus, a început cu adevărat o nouă viaţă pentru mine. Simţeam că personalul avea încredere în mine. Ei au investit încrederea şi timpul lor în viaţa mea pentru a mă ajuta. Totul era nou pentru mine. Felul în care decurgea ziua, ritmul vieţii, viaţa zilnică. De exemplu a trebuit să învăţ să mă trezesc dimineaţa în zori pentru a merge la muncă.

Probabil pare comic, dar de fapt a trebuit să exersez din nou. Pentru că, până atunci, ziua mea se desfăşura altfel: de la ora patru după-amiaza, până târziu în noapte, hoinăream prin oraş în căutarea drogurilor, traficarea lor, consumare. Apoi, mergeam acasă, mă aşezam la birou şi consumam mai multe droguri. Îmi fumam jointurile, încercam să dorm, foarte des mă trezeam pentru a merge la toaletă, îmi mai pregăteam încă un joint şi până la urmă cădeam într-un somn agitat până în zori. La ora şapte, atunci când mama mergea la muncă, mă împiedicam pe jumătate adormită prin sufragerie, mă aşezam somnoroasă în faţa televizorului şi consumam mai departe. Era o catastrofă.

Cât de diferită era acum viaţa mea zilnică. Dimineaţa începeam cu o scurtă meditaţie. Apoi, lucram în locurile unde personalul ne împărţea slujbele: grădină, bucătărie, atelier sau în echipa de curăţenie. Am avut şi posibilitatea de a face lucruri creative. Şi, printre altele, aveam şi ore de studiu biblic sau consiliere. Duminicile mergeam împreună într-o biserică. Adeseori organizam excursii la sfârşit de săptămână. Mergeam în drumeţii în Tessin sau Berner Oberland. Împreună mergeam chiar şi în vacanţă.

A fost un timp extraordinar, care m-a influenţat foarte mult. Am învăţat foarte mult despre convieţuirea cu alţi oameni, despre mine însămi, despre responsabilitate şi disciplină. Regulile casei erau foarte stricte, dar foarte folositoare pentru mine. De exemplu: în timpul primei jumătăţi de an, orice contact cu familia sau cu prietenii era interzis. Părinţii aveau voie să sune şi să se informeze cum îmi merge. Nu aveam voie nici măcar să le scriu scrisori. Aveam de asemenea reguli extreme. Mi-a prins bine un pas aşa de radical faţă de trecut. Mi-a fost mai uşor să mă concentrez la ceea ce era nou.

După jumătate de an, i-am scris lui Dirk o scrisoare prin care am

încheiat relaţia noastră. Am aruncat fotografiile, hainele şi muzica, care dintr-un motiv sau altul îmi aminteau de viaţa veche. Voiam să fiu liberă. Prea mult timp am căutat libertatea în droguri. Acum simţeam cum Iisus mă elibera. Aşa cum El însuşi a zis: „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi" (Ioan 8: 36). El m-a eliberat de dependenţa mea, de drogurile tari, de alcool şi de fumat. El mi-a dăruit o viaţă nouă completă. Şi mamei i-am scris o scrisoare din acest centru terapeutic.

Dragă mami.

Trăiesc din nou şi încep să cresc ca o floare care va înflori! Lumina soarelui tău se întoarce la tine. Dumnezeu îmi dăruieşte putere şi dragoste şi eu devin puternică. Îi mulţumesc lui Iisus din inimă! Te rog, iartă-mi cuvintele urâte pe care ţi le-am adresat, minciunile mele şi lacrimile care ţi-au curs din cauza mea. Te rog, mami, iartă-mă! Mulţumesc că întotdeauna ai fost alături de mine. Aceasta nu voi uita niciodată. Te iubesc!

Laura

Am terminat terapia de doi ani cu succes şi am locuit încă doi ani în Glarus, înainte să mă întorc în Bern. N-a fost întotdeauna uşor. Dar, pas cu pas, am putut să stau pe picioarele mele. Am legat relaţii noi şi m-am integrat într-o biserică şi un cerc de casă. Am primit un loc de muncă ca îndrumătoare pentru persoane cu handicap fizic. Era un loc de muncă extraordinar. Şefa ştia despre problema mea din trecut cu drogurile şi, cu toate acestea, mi-a dăruit toată încrederea ei. Oamenii mă simpatizau foarte mult.

Întotdeauna am fost o persoană sociabilă şi nu am avut probleme să mă apropii de oameni. Făceam foarte multe lucruri cu handicapaţii şi la Crăciun cântam împreună. Munca mi-a făcut atât de mare plăcere, încât uneori îmi petreceam şi timpul meu liber cu persoanele handicapate. Puteam foarte bine să mă adaptez şi cu adevărat am înflorit în această nouă meserie. Am văzut că eram folositoare şi aceasta mi-a întărit sentimentul valorii de sine şi m-a făcut fericită. Cât de frumoasă poate să fie viaţa! Şi ăsta era doar începutul.

Când m-am întors în Bern, am avut contact cu câţiva oameni din biserica pe care o frecventa mama. Printre altele şi cu Lorenzo, tânărul italian drăguţ, care a fost întotdeauna alături de mine în timpul problemelor mele cu drogurile. Pe atunci s-a comportat cu mult respect faţă de mine şi nu a fost niciodată insistent sau cicălitor. Simţeam ceva deosebit în el. Ceva ce nu am simţit faţă de alt tip.

L-am preţuit pe Lorenzo foarte mult. El era un prieten adevărat. Dar era şi destul de cuminte în ochii mei. Nici măcar nu m-a salutat cu cele trei săruturi obişnuite pe obraz[7] şi întotdeauna stătea la distanţă. Atunci când am alunecat mai adânc în mocirla drogurilor, în cele din urmă s-a distanţat de mine pe motiv că:

— Laura, tu nu ai voinţă! Tu nu laşi să fii ajutată. Apoi ne-am pierdut puţin din ochi până când, după ani, ne-am întâlnit din nou după terapia mea. Lorenzo îmi era încă simpatic. Cândva, atunci când încă eram dependentă de droguri, i-am spus mamei mele:

— Ştii, dacă voi fi vreodată sănătoasă, cred că Lorenzo va fi soţul meu.

În timpul terapiei, l-am visat într-o noapte pe Lorenzo şi atunci când m-am trezit dimineaţă eram foarte îndrăgostită de el. În stomac îmi dansau mii de fluturaşi şi ştiam clar de la Dumnezeu: Lorenzo va fi soţul meu.

În acelaşi timp, Dumnezeu i-a vorbit lui Lorenzo şi i-a spus că la sfârşitul anului va avea o prietenă. Şi exact aşa s-a întâmplat. În jurul Crăciunului, eu şi Lorenzo am început o relaţie de prietenie. Un an mai târziu, în iulie 1998, ne-am căsătorit. Eram cel mai fericit om de pe pământ. Ce fel de întorsătură luase viaţa mea?

Am lucrat în afacerea de familie a socrilor mei, unde mai sunt şi astăzi. Pe lângă asta, mă implic voluntar într-o organizaţie pentru prevenirea şi combaterea drogurilor. Ţin discursuri în şcoli şi la ore de religie, unde vorbesc despre pericolul drogurilor şi îmi spun povestea mea. Lucrez şi ca voluntară pentru primăria din Bern în echipa celor

---

[7] Trei săruturi pe obraz – salut tradiţional de întâmpinare în cultura elveţiană.

care îi vizitează pe deţinuţii eliberaţi condiţionat. În mod regulat, le vizitez pe femeile din puşcăria Hindelbank. Vreau să le dau speranţă oamenilor şi să-i încurajez în situaţiile grele din viaţă. Dacă eu am reuşit să mă ridic, de ce nu ar reuşi şi ei?

Prietena mea, Nina, a renunţat şi ea la droguri şi astăzi, la fel ca mine, este căsătorită cu un italian. Ţinem încă legătura şi ne întâlnim din când în când. Ce s-a întâmplat cu Dirk, nu ştiu. Sper din toată inima să-i fie bine.

Pe Sven, de când a intrat în terapia creştină, nu l-am mai văzut. Abia cu câţiva ani în urmă ne-am întâlnit din nou. Ce-i drept, nu în cele mai bune circumstanţe. Aproape mi-a stat inima atunci când l-am văzut. Cu toate acestea, a fost o întâlnire bună. Am discutat şi ne-am iertat. Mai târziu şi Sven a reuşit să scape de droguri. El trăieşte astăzi în apropiere de Bern şi îi merge bine.

O întâlnire pe care nu o voi uita a fost revederea alcoolicului care m-a izbit atunci cu capul de vitrină. Mult timp am simţit o furie profundă faţă de el. L-am urât pentru ceea ce mi-a făcut, cu toate că eu nu am fost chiar aşa de nevinovată în toată întâmplarea. În acea noapte când, plină de sânge, am părăsit gara, am hoinărit pe străzi fără niciun motiv până la patru dimineaţă, până când am luat un taxi şi am mers acasă. Bineînţeles că taxiul a trebuit să-l plătească mama pentru că eu nu aveam bani la mine. Arătam rău. În următoarea dimineaţă, am mers la medic, care timp de două ore mi-a pansat şi îngrijit rănile. Aveam contuzii la cap, piciorul îmi era lovit şi genunchiul la fel.

Deci, ani mai târziu, atunci când eram pe drum spre biserică, privirea mi-a rămas fixată la un tip care stătea în faţa mea în autobuz. Atunci când l-am recunoscut, m-au trecut fiorii. Faţa aceea, ochii aceia, el era! Fără îndoială, era bărbatul care mă lovise!

Inima a început să-mi bată cu putere. El nu m-a recunoscut, dar eu îl cunoşteam. Simţeam cum o altă rană în mine ameninţa să plesnească. Atunci când l-am văzut pe acest bărbat, s-au trezit toate sentimentele de ură, care în toţi aceşti ani au dormit profund în mine.

În timpul dependenţei mele, am luptat adesea cu sentimente asemănătoare. Amărăciunea mi-a devorat inima. Ura şi rănile

profunde m-au făcut rece şi insensibilă. Abia atunci când am făcut ordine în trecutul meu şi m-am împăcat cu oamenii, am devenit liberă. Deseori a fost un proces lung, care era legat cu multe lacrimi, furie şi eliberare. Dar am simţit cât de eliberator a fost să-i iert pe oamenii care m-au rănit sau care m-au dezamăgit. În Matei 6: 12, Iisus ne îndeamnă să ne rugăm lui Dumnezeu în felul acesta: „Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri". Ştiam că mingea era acum la mine.

Nervoasă, mă foiam pe scaunul meu, în timp ce trăgeam cu coada ochiului la tip. Am început să mă rog în mine: *huse,* am spus şi a fost o luptă interioară să pronunţ aceste cuvinte. *Vreau să-l eliberez, li doresc doar ce este cel mai bun pentru viaţa lui. Vreau să-l iert.*

În acelaşi moment, a intrat pacea în inima mea. Mi-am biruit ura. A fost aşa de eliberator! Ce fel de putere există în iertare şi pentru aceasta nu am schimbat nici măcar un cuvânt cu bărbatul! Nici măcar nu m-a văzut şi totuşi m-am simţit uşurată de o mie de kilograme. Eram liberă.

Acum sunt de zece ani căsătorită şi fericită. În fiecare zi descopăr din nou cât de mult mă iubeşte Dumnezeu şi cât de valoroasă sunt pentru El. El şi-a jertfit singurul Lui Fiu pentru mine pentru ca eu să pot trăi. O dovadă mai mare de dragoste nu există. Un verset din Biblie care înseamnă deosebit de mult pentru mine spune:

„*Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi*". (2 Corinteni 5: 17)

Acest pasaj din Biblie a devenit realitate concretă pentru mine. Iisus Hristos a biruit în viaţa mea puterea satanei. El mi-a dăruit o viaţă nouă. Restaurarea şi vindecarea au devenit vizibile în viaţa mea. Atunci când mă gândesc la timpul dependenţei mele ştiu că Dumnezeu m-a protejat de multe ori de moarte. Este pur şi simplu minunat cum Dumnezeu lucrează şi intervine atunci când oamenii stau pe marginea prăpastiei.

Dumnezeu dăruieşte celor deznădăjduiţi speranţă. Am simţit din plin acest lucru. L-am experimentat cu adevărat. Şi fiecare persoană care îi dă lui Dumnezeu inima poate să trăiască aceasta. Iisus

poate să te salveze. Știu aceasta. Lui îi datorez salvarea mea.

Când totul se destramă

Grămada de cioburi

Stau în faţa unei grămezi de cioburi! Pentru a doua oară!

Când ne-a părăsit mama, aveam paisprezece ani. De la o zi la alta s-a mutat de la noi. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Era o zi însorită. Am venit de la ştrand şi nu m-am gândit la ceva rău. Dar atunci când, fără să bănuiesc ceva, am făcut colţul, am văzut în faţa uşii toate valizele pregătite.

Mama mea a plecat de la noi şi eu am rămas cu tatăl. Pentru mine a fost un moment crucial în viaţă. Familia noastră sănătoasă pur şi simplu s-a destrămat. Nimeni nu îmi mai pregătea micul dejun. Nu mai era pachetul pentru pauză şi nici mâncarea de prânz atunci când veneam acasă. Dintr-odată eram forţată să mă descurc singură. Mi se părea că cineva îmi furase viaţa cu toate speranţele ei.

Am început să mă întreb: *De fapt ce mă ţine în viaţă? Ce rost are viaţa? Care este scopul pe care merită să-l urmezi?* Evident că era exclusă speranţa pentru o familie fericită şi o căsnicie de durată. La fel succesul în carieră. Pentru că acesta l-a atins tatăl meu. El era un om de afaceri de mare succes, care şi-a zidit propria existenţă. Dar bogăţia li s-a scurs părinţilor mei printre degete. Totul s-a năruit şi în urmă nu a rămas nimic altceva decât o grămadă de cioburi. *Atunci ce este oare?* M-am gândit. *Ce mă mai poate ridica, ce mă mai poate susţine?*

Pentru prima oară m-a preocupat serios subiectul credinţei şi Dumnezeu. Nici părinţii mei, şi nici fraţii mei nu credeau în Dumnezeu. Dar pe mine începuse să mă preocupe această temă. Am frecventat un grup de tineri şi mi-a fost limpede: *Da, eu vreau să merg prin viaţă cu acest Dumnezeu. Dacă Îi dau lui Iisus viaţa mea, am ceva care nu se mai poate dărâma. Am pe cineva care este întotdeauna alături de mine, care e de partea mea.* Aşa am devenit creştină. Şi am rămas fermă în decizia

mea, cu toate că familia nu m-a înţeles.

— Credinţa ta în Dumnezeu cu siguranţă nu va fi de lungă durată, auzeam deseori. Dar acum ai nevoie de ea, pentru că te simţi vulnerabilă.

Patru ani mai târziu, atunci când am împlinit optsprezece ani, fratele meu mi-a trimis o felicitare unde a scris:

Hei, soră.

Deci eşti încă pe cale cu Dumnezeul tău. Trebuie să admit că se simte această schimbare la tine. Eşti cu totul alta. Te-ai schimbat complet.

Am fost profund impresionată de sinceritatea lui. A confirmat certitudinea mea că am ales cea mai bună cale care exista: Calea cu Dumnezeu. Dar nu va fi întotdeauna uşor…

Numele meu este Judit Berger. Sunt mamă a două fete. Şi, cu toate că m-am străduit să nu ajung în acelaşi impas ca părinţii mei, mă aflam şi eu în faţa grămezii de cioburi a căsniciei şi familiei mele fericite. Totul se destrăma.

Nu mai aveam nicio putere, fiecare zi era un chin. Tot ceea ce altă dată era rezolvat cu uşurinţă – muncile casnice, gătitul, cumpărăturile – devenise dintr-odată o provocare de neînvins.

Mă trezeam devreme, mă aşezam pe canapea şi mă gândeam: *Cum voi reuşi oare să trec peste această zi? Ce bine ar fi dacă ar fi deja seara.* Şi atunci când venea seara, mă gândeam: *O, nu, cum voi reuşi să trec peste această noapte?* Nu puteam să dorm. Zilele şi nopţile erau pur şi simplu chinuitoare. Nu mai puteam continua aşa. Dacă lucrurile nu se schimbau, urma să iau aceeaşi decizie ca mama mea. Pur şi simplu îmi voi face valiza şi voi pleca. Sau voi face ceva ce voi regreta profund mai târziu.

Pentru prima oară mi-am făcut o idee despre dramele familiale prezentate în ziare şi la televizor. *Am ajuns aşa de departe?* m-am gândit. Voiam să termin odată. Şi am observat că schimbarea e posibilă doar atunci când fac eu însămi ceva. Am aşteptat destul de mult timp pentru o schimbare. Nu a venit niciodată. Acum trebuia ca eu să fac ceva. Trebuie să ies, altfel explodam. Trebuia să găsesc linişte, să pun

distanţă între mine şi lucrurile care mă făceau să sufăr, să am noi perspective şi să îmi fac planuri pentru cum ar trebui să-mi continui viaţa.

Am sunat-o pe mama mea şi i-am spus că sunt la capătul puterilor.

— Nu mai am răbdare cu copiii. Îmi merge groaznic, mamă. Căsnicia noastră nu mai poate continua în felul acesta. Pur şi simplu nu mai am putere.

Niciodată nu voi uita ceea ce mi-a răspuns mama, după ce mi-am deschis inima în faţa ei: *Ah, copile,* spuse ea *Mai rezistă încă doi ani.*

Şi astăzi îmi răsună aceste cuvinte în urechi. Mai trebuie să rabd încă doi ani? Dacă voi mai răbda încă doi ani, m-am gândit, atunci fiica cea mai mare va avea paisprezece ani. Va avea aceeaşi vârstă ca mine atunci când mama mea a plecat. Nu are voie să se repete totul! Nu poate să se întâmple aşa ceva! Nu se poate termina în felul acesta!

Totul a început aşa de frumos acum optsprezece ani. Totul era aşa de romantic. Aproape ca în basm. Peter s-a îndrăgostit de mine la prima vedere, atunci când ne-am întâlnit pentru prima oară. Cu părul meu blond roşcat, care îmi cădea pe umeri, arătam ca o frunză de toamnă, care se învârtea fericită printr-o pădure inundată de lumina soarelui. În ochii mei dansau o mie de fluturaşi minusculi. Şi exact asta l-a fascinat pe Peter din prima clipă. M-a alintat destul de mult. Spontaneitatea mea, bucuria şi felul meu sincer l-au entuziasmat.

Eu, în schimb, am admirat felul lui liniştit şi discret. A fost dragoste la prima vedere. Şi, cu toate că nu ar fi fost posibil să fim mai diferiţi, exact acel antagonism ne-a atras în mod magic. Eram în culmea fericirii şi eram îndrăgostiţi unul de celălalt până peste urechi. Într-adevăr, era o dragoste mare care s-a transformat într-o căsnicie exemplară şi într-o familie ca la carte – în orice caz, la început.

Aveam o casă cu grădină şi cu iaz. Peter avea foarte mare succes în carieră. Aveam două fiice minunate, Anna şi Ellen. Totul era perfect. Niciodată nu am crezut că această idilă poate să se transforme într-un coşmar. Dar, s-a întâmplat. Visul vieţii mele a plesnit precum o bulă de

săpun, cu toate că am luptat ca o leoaică să păstrez imaginea micuţei familii sănătoase.

Întotdeauna am avut doar o singură dorinţă: să am o familie sănătoasă, fericită. Şi pentru această dorinţă eram gata să sacrific totul. Prea bine îmi aminteam de copilăria mea, în care nu am avut aşa ceva. Voiam să le feresc pe fetele mele de această experienţă amară. Ele nu trebuiau să treacă pe acolo pe unde am trecut eu. Dar cum aş putea să împiedic aceasta? Nu mai puteam să mă mai prind de niciunul din visele mele, dorinţe sau de colacul de salvare al speranţei. Toate erau luate de apă. Tot ceea ce începuse în urmă cu mult timp ca o dragoste uriaşă ameninţa să o ia la vale.

Din exterior, totul părea să fie în ordine, trăiam visul oricărei familii. Nimeni nu a observat ceva, nimeni nu a bănuit că în spatele grădinii îngrijite crescuseră o mulţime de buruieni.

Dar aceasta era realitatea amară, că în toţi aceşti ani, floarea plăpândă a dragostei fusese lăsată să se veştejească.

În loc să folosim diferenţele ca pe o şansă, ne-am agăţat întotdeauna de ele. Felul meu de a fi, pe care Peter l-a iubit atât de mult înainte, acum îl dezgusta cu adevărat. Ne-am încurcat totdeauna în iţe. Deseori, atunci când ne certam, Peter replica:

— Dacă nu-ţi mai convine, n-ai decât să divorţezi.

Am început să ne comportăm unul cu altul fără respect şi stimă. Fiecare cuvânt era plin de reproş şi critică. Dragostea era demult îngropată în nisip.

Şi apoi, după cincisprezece ani de căsnicie, m-am trezit că aveam doar cioburi în mână. Slăbiciunea, descurajarea şi resemnarea şi-au făcut cuib în inima mea. Mă simţeam ciuruită de o mie de săgeţi. Totul în mine sângera. Mii de întrebări se învârteau în capul meu; întrebări la care nu ştiam să răspund.

Cum vor evolua lucrurile? Ce va mai veni peste noi? Ce se va întâmpla mâine cu mine? Cum să rezist următoarea în valea umbrei morţii

Eram la capătul puterilor. Aveam nevoie urgent de un timp de pauză. Aşa că am făcut cerere pentru o staţiune şi, în câteva săptămâni,

a fost aprobată. Aceasta a fost o mică minune. Alţii aşteptau mult mai mult un răspuns sau trebuiau să depună plângere înainte să le fie aprobate cererile. La sfârşitul lui martie 2005, am mers în staţiune în speranţa că o să pun ordine în gândurile mele. Deja în a doua săptămână a ieşit din mine tot ceea ce se adunase în toţi acei ani. Răni infectate, durere, tristeţe şi deznădejde au umplut sufletul meu. În faţa mea se deschideau două căi: restaurarea căsniciei noastre care, după toate rănile pe care eu şi Peter ni le-am produs unul altuia, îmi părea utopică, sau separarea – după toate probabilităţile definitivă – care însemna o înfrângere totală.

Dar, indiferent cum urma să se sfârşească povestea şi care ar fi fost provocarea, cu ajutorul Domnului m-aş fi prins de ea: în faţa mea stătea o cale lungă care cerea multă energie. Adesea plângeam până adormeam şi îi spuneam lui Dumnezeu această rugăciune: *Doamne, ia această căsnicie în mâna Ta şi fă cu ea ceea ce vrei.* Eram aşa de jos, atât de golită şi de slăbită!

După discuţiile pe care le-am avut, am realizat că în natura mea este tendinţa de a avea totul sub control. Aveam capacitatea de a stăpâni situaţiile şi o fire luptătoare. Această natură manipulativă m-a protejat în tinereţea mea de multe prostii. Ea aparţinea personalităţii mele şi nu puteam să renunţ la ea la fel ca un copil. Dar, acum nu mai aveam putere să mai lupt. Puterea mea era consumată. Într-o dimineaţă, un terapeut mi-a citit psalmul douăzeci şi trei şi mi-a adresat întrebarea:

— Spuneţi-mi, la care imagine se opreşte sufletul? Sunt păşunile verzi? Este acel izvor de odihnă? Este acea masă îmbelşugată pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru noi? Sau este valea? Ce vedeţi în faţa ochilor lăuntrici atunci când auziţi acest psalm?

El a mai citit încă o dată psalmul, eu am închis ochii şi foarte repede am rămas la un pasaj şi mi-am fixat în minte o imagine. Era acea vale întunecată, îngustă, acea prăpastie înfricoşătoare ai cărei pereţi stâncoşi aproape se atingeau.

În interiorul meu, am încercat să trec mai departe. Am făcut câţiva paşi şi m-am târât cu greu înainte, în timp ce stâncile se apropiau una de alta şi prăpastia devenea din ce în ce mai îngustă.

Atunci când am atins cel mai îngust loc, m-am oprit. Sus pe cer, departe, departe, peste pereţii negri stâncoşi am văzut o lumină. Voiam să merg mai departe. Voiam să pornesc în direcţia luminii, dar picioarele mele erau ca bătute în cuie. Am constatat că nu mai pot. Nu mai pot să fac nici măcar un singur pas.

Şi în acel moment, atunci când nu am mai văzut nicio ieşire, atunci când stâncile s-au apropiat aşa de tare încât ameninţau să se prăbuşească peste mine, atunci când pur şi simplu nu mai puteam să merg mai departe, atunci s-a întâmplat ceva extraordinar: dintr-odată am ştiut că nu trebuie să merg mai departe, nu trebuie să merg spre lumină, nu pot să-I dovedesc lui Dumnezeu credinţa mea, nu trebuie să funcţionez, nu. Trebuie în acest loc, cel mai îngust, în această vale întunecoasă să întind doar un hamac între pereţii stâncoşi, unde pur şi simplu să mă odihnesc. Am voie să-I spun lui Dumnezeu: *Dumnezeule, aici sunt… Nu sunt mai mult decât o grămăjoară deplorabilă. Nu pot să mă prezint în faţa Ta cu ceva, nu am mai mult decât pe mine însămi. Aici sunt eu*. În acea seară, atunci când m-am pus în pat, mi-am amintit de pasajul biblic în care Iisus se ruga pentru Petru ca el să nu-şi piardă credinţa (Luca 22: 32). *Doamne,* m-am rugat, *ai credinţă Tu pentru mine mai departe. Roagă-Te Tu acum mai departe pentru mine şi eu stau pur şi simplu, stau aici întinsă, liniştită.* A fost o experienţă incredibilă. Nu mai trebuia să fac nimic. Pur şi simplu aveam voie să exist şi să experimentez felul în care Dumnezeu îşi dovedea tăria în slăbiciunile mele. Am simţit că nu trebuie să mă străduiesc să înaintez, ci puteam să mă bazez pe El, pentru că îmi venea în întâmpinare. El venea în prăpastia mea, în îngustimea şi întunericul meu. Da, Dumnezeu mi-a vorbit într-un mod minunat.

Am fost din nou atinsă de El şi ridicată. Exact în acel punct în care mă gândeam că totul e pierdut, când eram la capătul puterilor, Dumnezeu mi-a arătat că El nu a obosit şi că va merge mai departe cu mine. El mă va lua de mână ca un tată pe copilul lui şi mă va călăuzi pas cu pas afară din valea umbrei morţii. El este Dumnezeu. El a creat universul. Şi, cu toate că cerul nu poate să-L cuprindă, a venit din slava Lui în micuţa mea lume stricată pentru a începe ceva nou cu cioburile vieţii mele. Căsnicia mea eşuase. Habar n-aveam ce urma să se

întâmple. Dar, ca niciodată, simţeam atât de puternic că Dumnezeu era cu mine!

El se raporta la mine exact cum aveam nevoie. În acea vreme, făceam tot felul de lucruri foarte ciudate. Ceva în mine pur şi simplu mă împingea să fac asta. Nu puteam altfel, îmi veneau în minte cuvinte din Biblie şi cântece în care era vorba despre mireasa şi Hristos-mirele. Într-o dimineaţă, am mers într-o florărie şi am cumpărat un buchet de flori. Era un buchet care arăta la fel cum arătase buchetul meu de mireasă. Când l-am cumpărat ştiam: *Acesta este buchetul nostru de nuntă. Acum, amândoi, Dumnezeu şi cu mine mergem împreună pe drum. Şi întunericul meu nu va mai fi aşa de negru, pentru că îl luminează El cu lumina Lui.*

Odată, a avut loc un mare concert. Doi bărbaţi cântau la chitară cântece de dragoste. Prima dată, am fost indignată. *Nu poate să fie adevărat,* m-am gândit eu. *Tocmai cântece de dragoste… Chiar acum, când dragostea mea s-a prăbuşit…* în timpul concertului, artiştii ne întrebau din când în când dacă ne plac piesele şi dacă vrea cineva să spună ceva. Ce aş fi avut de spus? Mă gândeam să mă ridic şi să plec. Cântece de dragoste! Exact asta îmi lipsea!

Simţeam cum urcă în mine tristeţea. Dar Dumnezeu mi-a dat uşor un ghiont în coastă şi mi-a dăruit un gând cu totul altfel. *Ah, Doamne,* i-am spus, *Tu ai dreptate. Nu trebuie să mă supăr din cauza cântecelor de dragoste. Pur şi simplu le ascult şi îmi imaginez cum le cânţi Tu pentru mine. Şi, dacă ne vor provoca încă o dată să spunem ceva, voi merge în faţă pentru că Tu ai ceva de spus.*

Cu siguranţă erau sute de participanţi la acel concert. Şi, bineînţeles, după ce cântecul s-a terminat unul dintre cei doi bărbaţi ne-a întrebat dacă ne-a plăcut cântecul. *Oh, încă o dată m-am scos. Am scăpat cu bine.* Nici nu mi-am terminat bine gândul că cel de-al doilea bărbat a pus cea de-a doua întrebare şi atunci am ştiut că trebuie să merg în faţă. M-am ridicat şi, după câteva clipe, mă aflam pe scenă, între cei doi artişti. Surprinşi de spontaneitatea mea, mi-au întins microfonul. Atunci când m-am uitat peste mulţimea de oameni care se afla în sală, mi s-a oprit respiraţia. Dar apoi mi-am adunat tot curajul şi, imediat după ce am deschis gura, cuvintele au început să curgă

şuvoi.

— Doresc să mă adresez tuturor celor care sunt în sală, care tânjesc aşa de mult să experimenteze în propria lor viaţă acea dragoste despre care s-a cântat aici. Vorbesc tuturor celor care poate nu au trăit niciodată un moment în care cineva să le cânte îngenuncheat un cântec de dragoste sau a căror dragoste este spulberată. Vouă tuturor vreau să vă spun: Iisus cântă cel mai frumos cântec pentru voi. Un cântec care niciodată nu va pieri, care nu are sfârşit, care ţine până în veşnicie. Un cântec care este mai minunat decât cel mai frumos cântec pe care l-aţi auzit vreodată. Iisus cântă pentru voi un cântec de dragoste. Şi putem să găsim linişte în acest cântec.

Oamenii mă ascultau cu atenţie şi cuvintele păreau că îi ating. Dar, cel mai mult, cuvintele mă atingeau pe mine însămi. Da, am găsit liniştea în acea staţiune. Circumstanţele nu s-au schimbat. Problemele, necazurile şi miile de întrebări pe care le aveam au rămas tot acolo. Dar raza soarelui lui Dumnezeu, lumina şi căldura Lui mi-au atins inima. El mi-a dăruit liniştea Lui în mijlocul haosului. Şi, cu încredinţarea că lângă Dumnezeu sunt în siguranţă, mă simţeam întărită şi suficient de puternică pentru a mă întoarce acasă. Eram pregătită să pun ordine în viaţa mea împreună cu minunatul meu Tată ceresc.

Cu toate acestea

La începutul lunii mai m-am întors din staţiune şi am căutat să discut cu soţul meu. Eram sigură că ceva trebuia să se schimbe. Nu puteam şi nu voiam să mai merg pe vechiul făgaş. Nu se putea ca totul să continue la fel ca înainte. Paşi concreţi trebuiau făcuţi. Era nevoie să iasă la lumină lucruri care de mult timp trebuiau discutate. Tot ceea ce ani de zile a crescut aşa de repede în noi şi acum „fierbea" trebuia să fie scos la vedere. Altfel am fi dus cu noi o tumoare care ne-ar fi distrus din interior. Singura noastră şansă de supravieţuire era să aducem totul la lumină. Asta ne putea face liberi şi ne dădea posibilitatea de a găsi noi soluţii şi de a o lua de la capăt.

Dar nu am reuşit. Viaţa de acasă era marcată de reproşuri, certuri şi situaţii neplăcute. Am aruncat unul în altul cu cuvinte jignitoare şi critici dure.

Iar copiii stăteau între noi. Nu era uşor pentru ei. Sufereau foarte mult. De Crăciun, fiicele noastre ne-au scris o scrisoare prin care ne asigurau cu tărie că ne iubesc foarte mult şi că suntem cei mai buni părinţi de pe glob. Ellen, cea mai mică, avea şi o rugăminte urgentă: *Doresc să nu vă mai certaţi aşa de des în prezenţa mea.*

Acest *în prezenţa mea* m-a atins foarte tare. Am realizat cât de des a fost implicată în certurile noastre şi cât de dureros a fost totul pentru ea. Chiar şi copiii noştri tânjeau după o schimbare. Toţi eram cu nervii la pământ. Fiecare încercare de împăcare a eşuat. A trebuit să renunţ şi să recunosc că nu mai puteam face nimic. Mi-am prezentat dilema unui pastor.

— Viaţa noastră familială este un talmeş-balmeş, i-am mărturisit deznădăjduită. Nimic nu mai funcţionează. Totul a deviat. Căsnicia noastră se destramă şi eu nu mai ştiu cum să opresc alunecarea.

Răspunsul lui nu-l voi uita niciodată:

— Indiferent de ceea ce se întâmplă, indiferent de ceea ce faci tu, indiferent de ceea ce va veni, fă doar un singur lucru: ţine-te tare de Iisus.

Cuvintele lui se imprimau profund în inima mea. Această propoziţie era singura de care mă agăţăm – ca de o ancoră de salvare. Indiferent de ceea ce urma să vină, mă ţin tare de Iisus. Indiferent de ceea ce îmi rezervă viitorul, eu merg cu Iisus.

Şi exact asta am şi făcut. Adeseori stăteam în sufragerie şi nu mai puteam să citesc Biblia. Îmi lipsea puterea necesară. Nici măcar nu mai puteam să mă rog. Nimic nu mai mergea. Dar ştiam că Dumnezeu îmi cunoaşte gândurile şi El ştie cum arată inima mea. Dumnezeu vede dorul şi nevoile mele profunde. Şi era suficient să rostesc un „cu toate acestea".

Am strigat adesea în ascuns „cu toate acestea" şi L-am lăsat pe El să-l umple cu toate dorinţele şi gândurile mele. Asta era tot ceea ce puteam să-l aduc, tot ceea ce aveam: un strigăt din sufletul meu rănit. *Cu toate acestea, eu vreau să rămân cu Tine. Cu toate acestea, mă ţin tare de Tine, indiferent de ceea ce va veni. Doresc să rămân cu Tine, să*

nu Te părăsesc, după cum nici Tu nu mă părăseşti. Cu toate acestea.

Deoarece toate rezervele mele erau epuizate, cel mai mărunt lucru mă costa o energie imensă. Totul era aşa de îngrozitor, de istovitor – chiar şi sfaturile bine intenţionate ale oamenilor din biserica mea. Mulţi veneau la mine şi mă încurajau. Dar chiar şi aceste cuvinte de îmbărbătare erau extenuante. Cerea mult efort să mă ţin de promisiunile lui Dumnezeu. Era aşa de obositor să îmi imaginez că totul va lucra spre binele meu. Era aşa de obositor să împlinesc îndemnul oamenilor: Roagă-te! Roagă-te! Şi m-am gândit adesea: *Lăsaţi-mă în pace!* Tânjeam după oameni care să vorbească pur şi simplu cu mine fără să simtă nevoia să mă acopere cu cuvinte mari sau sfaturi bune. Aveam nevoie de oameni care să mă însoţească pe acest drum bolovănos, care să fie gata să treacă împreună cu mine prin asta.

Mulţumesc lui Dumnezeu că am avut prieteni dragi care au făcut exact acest lucru. Nu aveau pregătită o soluţie pentru mine. Nu ştiau nici ei calea. Şi ei stăteau în faţa situaţiei la fel de neputincioşi ca mine. Nu au încercat să analizeze de ce oare am ajuns în această criză. Nu mi-au cerut nimic şi mi-au permis să fiu slabă. M-au luat în braţe şi au plâns împreună cu mine. Mi-au oferit umerii lor şi mi-au spus:

— Mă rog pentru tine. Dacă tu nu mai poţi să crezi, atunci cred eu pentru tine. Dacă tu nu mai ai nicio speranţă, atunci sper eu pentru tine.

O, ce bine mi-a prins să am astfel de prieteni. Ce bine mi-a făcut să nu fiu singură în necazul meu şi, în acelaşi timp, să am voie să fiu eu însămi. Nu ştiu cum aş fi putut să merg mai departe. Mai devreme sau mai târziu m-aş fi prăbuşit sub greutatea acestei situaţii fără ieşire.

Îmi era dor după o minune. Tânjeam după a mă trezi într-o dimineaţă şi a observa uşurată că totul a fost doar un coşmar urât. Ştiam că Dumnezeu putea să facă aşa ceva. Fără îndoială. Era nevoie ca El să spună doar un cuvânt şi căsnicia noastră ar fi fost vindecată pe loc. Dar El nu a făcut-o. Indiferent cât de mult L-am rugat cu lacrimi.

Câteodată mă gândeam: *Acestea toate nu pot să fie adevărate. Este mai rău decât într-un film poliţist, este o călătorie groaznică care nu se sfârşeşte niciodată. Nu poate fi realitatea vieţii mele.* L-am

implorat pe Dumnezeu să intervină. *Doar Tu eşti Dumnezeu,* am spus eu. *Nimic nu îţi este imposibil. Tu atingi un om şi el devine sănătos. Unde este puterea Ta vindecătoare şi înnoitoare? Doar Tu vrei ca mie să-mi fie bine. De ce mă laşi să sufăr aşa? Cât de mult mai durează totul? Cât de mult va trebui să mai suport totul?*

Într-o duminică seara, pastorul nostru a predicat despre vindecare. *Foarte bine,* m-am gândit încrezătoare. *Astăzi primeşti confirmarea că Dumnezeu vine în viaţa ta cu surle şi trâmbiţe şi, din acest moment, totul devine nou.* Era convingerea mea profundă că Dumnezeu vrea să facă aşa ceva pentru mine. Dar, în acea seară, pastorul ne-a pus o întrebare la care nu ne-am aşteptat: Ce faci cu credinţa ta atunci când Dumnezeu spune „Nu"? Ce faci atunci când Dumnezeu spune „Nu" la rugăciunea ta, la ceea ce speri? Ce faci atunci?

Am alunecat în scaunul meu şi am meditat la cuvintele lui. *Da, ce fac eu atunci? Ce fac eu când, într-adevăr, totul se destramă? Ce fac eu dacă se prăbuşeşte ceea ce în mintea mea nu are voie să se prăbuşească?*

De ce a ajuns totul aşa de departe cu noi? mă gândeam în timp ce pastorul îşi continua predica. *Doar suntem amândoi creştini. Împreună am frecventat biserica. Cum poate să ni se întâmple chiar nouă aşa ceva? Pur şi simplu îmi era greu să accept o realitate atât de dureroasă.*

Simţeam cum începe să se dea o luptă aprigă în mine. M-am împotrivit gândului că nu putea să mai existe un „din nou". M-am împotrivit gândului că Dumnezeu ar îngădui aceasta. Doar El voia ce-i mai bun pentru mine. *Dar ce fac eu atunci când El spune „Nu"?*

Întrebarea nu mi-a mai ieşit din minte, indiferent cât de mult am încercat să o alung. *Ce se întâmplă atunci când El spune „Nu"?* Totul în mine se împotrivea acestei posibilităţi. Voiam ca Dumnezeu să se aplece peste tabloul viitorului meu fericit pentru a merge înaintea mea şi a-mi împlini dorinţele, să facă totul exact aşa cum aşteptam eu de la El. *Dar, totuşi, ce se întâmplă dacă El refuză?*

Am început să realizez că nu voiam să-L las pe Dumnezeu să fie Dumnezeu. M-am rugat şi am proiectat scenarii exacte despre cum ar trebui să procedeze Dumnezeu. Voiam să-L duc eu de mână în loc să-L las pe El să mă conducă. Ruşinată, a trebuit să recunosc că nu eram

pregătită să renunţ la controlul asupra vieţii mele. Voiam să decid singură în loc să-mi pun încrederea în totalitate în El.

În acea seară, inima mi-a bătut cu putere când am ajuns la o concluzie, după lupta înverşunată care s-a dat în mine: voiam să mă supun voinţei Lui. *Cu toate acestea rămân cu Tine,* m-am rugat în tăcere. *Rămân cu Tine, chiar dacă vei spune „Nu".*

Mutarea în august 2005, Peter a plecat de la noi, pentru că nu am văzut o altă soluţie. Ne-am împărţit vesela şi toată mobila. Ceea ce mai înainte ne aparţinea, acum era al meu sau al lui.

În secret am sperat că printr-o separare temporară vom descoperi din nou dragostea ca o pereche de îndrăgostiţi. Vedeam această despărţire ca pe un soi de terapie care ne putea scoate din criză. Dar, după puţin timp, mi-a fost limpede că nu vom reuşi să o luăm de la capăt. Şi cea mai mică încercare de împăcare era ucisă de rănile pe care ni le provocasem.

Visul meu de tipul „cu toate acestea totul va fi bine" s-a spulberat definitiv. Trebuia să mă ocup de alte chestiuni. Acum cum ne vom descurca mai departe? Cum va fi cu finanţele? Pot să rămân acasă? Ce se va întâmpla cu copiii? Era o mare provocare şi, încă o dată, totul părea să se spargă în capul meu.

În cele mai întunecate momente din viaţa mea, atunci când habar n-aveam cum vor evolua lucrurile, când mă simţeam depăşită de toate, când rugăciunile mele au amuţit şi puteam doar să-l mai spun lui Dumnezeu un firav „cu toate acestea", în mijlocul acestui necaz, L-am experimentat pe Iisus într-o altă dimensiune. Am privit în urmă, la viaţa mea. La vârsta de paisprezece ani am fost martoră la eşecul părinţilor mei. Dumnezeu însă, m-a luat de mână ca un Tată pe copilul lui. Acum, după atât de mulţi ani, când propria mea familie s-a destrămat, credinţa mea a prins rădăcini mai adânci. Relaţia dintre mine şi Dumnezeu a devenit tot mai puternică. Am rezistat probei de rezistenţă şi Dumnezeu m-a călăuzit prin cioburile vieţii mele la o profunzime a relaţiei cu El pe care nu am cunoscut-o înainte. Am văzut că Dumnezeu nu s-a uitat la rezultate, ci la inima mea. El voia să-l dau Lui toată inima şi toate celelalte lucruri să le încredinţez Lui.

În acest timp eram atinsă de multe cântece şi versetele din Biblie îmi săreau în ochi şi se imprimau adânc în inima mea. Întotdeauna i-am spus lui Dumnezeu că voiam să-L urmez şi voiam să merg pe urmele paşilor Lui. Dar am simţit că urmele paşilor lui Dumnezeu erau mult prea mari pentru mine. Nu puteam să ţin ritmul cu El. Uneori eram aşa de slăbită, încât aproape că nu puteam să mă ţin pe picioare.

Într-o dimineaţă, în timp ce stăteam întinsă pe canapea, am întrebat: *Tată, ce mai ai să-mi spui astăzi?*

Atunci am văzut imaginea unui păstor care avea un mieluşel pe umeri şi am ştiut: Eu sunt această mieluşea şi Iisus este păstorul care mă poartă pe umerii lui. El cunoaşte slăbiciunile mele. A ridicat cu grijă de la pământ această mieluşea nevoiaşă, tremurândă, şi a pus-o pe umerii Lui. A fost o imagine mângâietoare care m-a atins profund.

Dintr-odată m-am simţit aşa de binecuvântată. Poate părea paradoxal la prima vedere, deoarece prin binecuvântare înţelegem altceva. Noi gândim că binecuvântarea lui Dumnezeu înseamnă să ne fie totul bine, să nu ne lipsească nimic – din punct de vedere financiar, al sănătăţii, familial. Dar, chiar în acest timp greu, eram aşa de binecuvântată şi simţeam ce plinătate incredibilă pot să am în Dumnezeu. Din exterior totul era destrămat, dar înăuntru adunasem o bogăţie de comori şi de adevăruri pe care mi le dăruise chiar Dumnezeu. El m-a format, m-a şlefuit şi m-a schimbat. Eram atât de fericită să ştiu că Dumnezeu pregătise ceva pentru mine şi că tot ceea ce suferisem nu era în zadar.

Revelionul, odată altfel

Pentru copii despărţirea a fost grea. Odată, atunci când Ellen a aşezat masa pentru cină, a pus patru farfurii pe masă.

— Ai numărat greşit, i-a spus Anna, fiica cea mai mare.

— Nu, a răspuns Ellen, asta e farfuria pentru tata.

— Glumeşti, tata a plecat, a ţipat Anna, doar ştii asta. Ellen a ridicat din umeri în timp ce a aşezat plină de dragoste un cuţit şi o furculiţă lângă a patra farfurie.

— Dar, cu siguranţă, vine înapoi, murmură ea.

— Asta s-o crezi tu, răspunse iritată Anna. A plecat, nu se mai întoarce.

— Ba da, se apără Ellen, în timp ce lupta împotriva lacrimilor.

— Ba nu, spuse Anna înapoi. Obişnuieşte-te cu asta! Dar cum putea o fetiţă de zece ani să se împace cu gândul că tatăl ei nu mai este? Era deosebit de greu pentru Ellen să accepte realitatea crudă. În fiecare seară a adormit plângând şi în fiecare dimineaţă s-a trezit plângând.

Peter s-a mutat la începutul lui august. Nici patru săptămâni mai târziu, la sfârşitul lui august, Ellen a început şcoala şi a trebuit s-o duc zilnic la staţia de autobuz, deoarece îi era îngrozitor de teamă să meargă la şcoală. Practic nu era frica de şcoală, era frica să nu o piardă şi pe mama. O panica gândul că într-o zi, atunci când va veni de la şcoală, eu nu voi mai fi.

Nu mai ştia pe ce poate să se bazeze în viaţă. Temelia copilăriei ei – căminul – acolo unde s-a simţit protejată şi în siguranţă, s-au prăbuşit. Ceva ca o explozie a avut loc şi a declanşat un val de presiune care a zdruncinat în mod violent sufletul ei blând de copil. A căzut într-o gaură adâncă. Am adus ajutor profesional din partea psihologilor şcolii şi terapeuţilor, care au fost alături de ea un an de zile până şi-a revenit. A fost nevoie şi din partea mea de foarte multă putere ca să fiu puternică pentru ea, cu toate că uneori nu aveam suficientă energie să mă lupt pentru mine însămi. Interesant era că fetiţele ştiau exact când le era permis să fie slabe. Simţeau când eram destul de tare, aşa încât să fie suficient şi pentru ele. Şi întotdeauna se schimbau – o dată Ellen, o dată Anna. Şi chiar dacă mă simţeam fragilă şi vulnerabilă, nu am avut niciodată sentimentul că sunt singură sau părăsită. Adesea când veneam acasă şi nu găseam pe nimeni, simţeam că nu intru într-o casă goală. Dumnezeu era deja de mult timp prezent şi mă aştepta. Câteodată, atunci când descuiam uşa, spuneam cu voce tare: „Bună, Iisus, am ajuns!” M-am comportat cu Dumnezeu aşa cum te porţi cu o persoană în carne şi oase. Relaţia mea cu El era la fel de reală ca relaţia pe care o aveam cu fetele mele. Ştiam că El este prezent şi puteam să vorbesc cu El ca şi cu un bun prieten. Apoi a venit Revelionul. Copiii au plecat la tatăl lor, iar eu mă gândeam cu cine să

petrec aceste ultime zile ale anului. Aşa de multe lucruri se întâmplaseră în acest an. Mulţi prieteni dragi mi-au fost alături, cu credincioşie, în toate circumstanţele grele. Dar, cel care m-a purtat prin toate şi niciodată nu m-a părăsit era Dumnezeu. Aşa că am hotărât, cu toate că era împotriva felului meu de a fi, să petrec seara Revelionului singură. Doar eu şi Dumnezeu. Am fost la programul bisericii organizat pentru sfârşitul anului şi apoi am mers acasă. Atunci când am călcat pragul uşii am simţit foarte clar că Iisus era deja acolo şi umplea cu prezenţa Lui toată casa.

Am vrut să mă tratez bine. Am mâncat somon pe pâine prăjită şi am savurat părtăşia cu Dumnezeu. M-am simţit ca o prinţesă. Apoi mi-am pus un CD şi, atunci când am ascultat în surdină prima melodie, am rămas uluită. Textul mi se potrivea atât de bine, de parcă ar fi fost scris special pentru mine. A început cu cuvintele:

Astăzi sunt regină.

Pentru că din nou sunt cu tine.

Lasă-mă să fiu răsfăţată

Fac doar ceea ce îmi convine.

Cei patru pereţi îmi sunt astăzi palatul.

Aproape am rămas fără cuvinte atunci când am auzit:

Somon pe pâine prăjită.

Cu dragoste masa este pregătită.

Parcă ar fi ştiut cântăreaţa că exact atunci mâneam somon pe pâine prăjită. Incredibil! Versurile continuau cu cuvinte care se potriveau extraordinar de bine situaţiei mele:

Stai jos, vorbeşte, povesteşte tot.

Tu îmi dăruieşti timp nelimitat.

Anul vechi în spate l-am lăsat.

Privesc încă o dată în urmă la tot

Ce nu am văzut, ce ştiu acum.

Ce mi-a furat multă fericire

Timpul trece fără oprire

Şi nu se mai întoarce niciodată

Doar de Iisus, Domnul meu, pas cu pas sunt purtată.

M-am simţit nemaipomenit de bogată, pentru că Dumnezeu era cu mine. Indiferent cât de înalte erau valurile, indiferent cât de tare vuia furtuna, mă simţeam o prinţesă. Şi nimeni nu putea să-mi ia acest statut. Dumnezeu ştia viitorul, cunoştea calea, El avea un plan pentru mine. Şi chiar dacă nu înţelegeam multe lucruri, totuşi puteam să-l dau viaţa cu încredinţarea că El va avea grijă de mine şi în noul an.

Divorţul în august 2006, exact la un an după ce ne-am separat, soţul meu a depus actele pentru divorţ. Am primit înştiinţarea exact de ziua lui de naştere – pe 9 august. Stăteam în grădină şi gândurile au început să se învârtă ca un carusel.

Pur şi simplu nu voiam să accept adevărul. Tot anul mi-am păstrat o mică scânteie de speranţă. Voiam să-l dau posibilitatea lui Dumnezeu să intervină încă o dată în căsnicia noastră. Probabil mai exista o soluţie. Dar, indiferent cât de mult am sucit şi învârtit situaţia, eu şi Peter nu am ajuns la un numitor comun în ceea ce priveşte viitorul nostru. Şi acum aveam negru pe alb: S-a terminat. Greutatea acestei înştiinţări aproape m-a zdrobit. *Deci acum eşti singură,* mi-a trecut prin minte. *Acum trebuie să te descurci singură.*

Apoi a început procesul. Scrisorile avocaţilor mergeau dintr-o parte într-alta. Formulare şi cereri au trebuit să fie completate. Mai mult sau mai puţin a trebuit să ne spălăm rufele murdare în familie şi a trebuit să mărturisesc că nu neam purtat chiar drăguţ unul cu altul. Cum puteam rezuma toate acele amintiri dureroase, toate dezamăgirile şi experienţele amare? Spiritul obiectiv era doar pe hârtie, cu cerneală, pentru că, de fapt, în noi totul se trezea în momentul în care discutam despre toate acestea. Nu mai eram în stare să abordăm subiectul raţional şi matur. Dacă aş fi ştiut tot ceea ce urma să vină peste mine, cu siguranţă aş fi fugit. A fost un timp îngrozitor.

Într-o zi a venit o prietenă la mine şi mi-a spus că atunci când s-a rugat pentru mine a avut o vedenie:

— Urci o pantă abruptă. Urcuşul este foarte greu şi nu ştii dacă vei ajunge vreodată acolo, sus. Transpiri, te împiedici şi te străduieşti

din răsputeri să urci. Cândva vei ajunge însă acolo sus şi vei vedea jos, în vale, o ţară atât de frumoasă, cum nu poţi să-ţi zugrăveşti nici în cele mai îndrăzneţe vise.

Era încurajator să aud asemenea cuvinte şi îmi era dor după această vale. Am început să descopăr o nouă dimensiune a convorbirii cu Dumnezeu. Într-o dimineaţă, I-am spus lui Dumnezeu:

Doamne, aici sunt. Şi acum sunt curioasă ce gânduri îmi dai.

M-am aşezat în faţa unei hârtii goale şi am notat toate gândurile care îmi veneau în minte ca şi cum ar fi fost gânduri din partea lui Dumnezeu, nu ale mele. Rezultatul a fost o convorbire încurajatoare şi m-am mirat cât de întărită m-am simţit după aceea. Dumnezeu mi-a dăruit cuvinte încurajatoare prin ceea ce am scris.

Era o experienţă incredibilă. Ce Dumnezeu minunat am! M-a ales înainte de întemeierea lumii. El şi-a întins mâna peste mine şi a proclamat „Da" peste viaţa mea. Nu am fost un copil dorit de părinţii mei, nu. Dar sunt un copil dorit de Dumnezeu. El a fost cel care a spus: „Da, Judit, tu trebuie să trăieşti. Am un plan cu viaţa ta".

M-am rugat întotdeauna: *Doresc să fiu o persoană care îţi aduce bucurie. Vreau să fiu o femeie după inima Ta.* Bineînţeles că nu m-am gândit că o astfel de dorinţă înseamnă să fii dus şi prin valea umbrei morţii. Nu aş fi ales aşa ceva pentru viaţa mea. Dar Dumnezeu vedea viaţa mea dintr-o perspectivă mult mai mare. El îngăduie lucruri care sunt dureroase, dar deja vede ce urmează să rezulte din acestea.

Iisus a spus în Ioan 12 versetul 24: *„Dacă bobul de grâu, care cade în pământ nu moare, rămâne singur. Dar, dacă moare, aduce mult rod".*

Adeseori m-am simţit ca acest grăunte de grâu. A fost un proces de întristare şi de răstignire zilnică. Şi a durut. Am trăit lucruri pe care n-aş fi vrut să le experimentez niciodată. Au fost săptămâni întregi în pustiu. Dar, indiferent cât de dificil a fost acel timp, l-am experimentat pe Dumnezeu într-un mod în care nu îl cunoşteam. Mereu mi-a dovedit credincioşia Lui şi mi-a arătat harul şi răbdarea nesfârşite. Câteodată mi se părea că Dumnezeu a deschis pentru mine cerul ca să-l văd măreţia pentru câteva clipe. Mi s-a dat voie să văd cum este El cu

adevărat. Iar eu am stat cu gura căscată şi m-am mirat: *Uau, aşa eşti Tu, Dumnezeule?! Mi-am făcut o imagine prea mică despre Tine, aşa eşti Tu cu adevărat?*

De asemenea, şi familia mea a observat că aveam o sursă de putere, care nu putea să vină de la mine însămi. Simţeau că era ceva care mă purta prin toate.

— Ne bucurăm că ai o credinţă puternică, mi-a spus odată tatăl meu.

Şi era aşa de bine să aud aceasta. Cu douăzeci şi patru de ani în urmă suna altfel atunci când fratele meu mi-a spus că viaţa mea cu Dumnezeu nu va fi de lungă durată. Şi acum vedea el şi toată familia mea că singurul fundament îmi era credinţa, care putea să susţină viaţa chiar şi în furtuni grele.

— Ştii, tata, i-am spus tatălui meu, chiar dacă ar trebui să pierd totul, chiar dacă ar trebui să plec din casă, ceva nu vreau să pierd niciodată: credinţa mea în Dumnezeu.

Eu şi fiicele mele

Termenul pentru divorţ a fost fixat în luna martie 2007. Deci acum eram pe ultima sută de metri. Ajunsesem la un punct de unde nu mai era cale de întoarcere. Am discutat cu fiicele mele despre această cotitură din viaţa noastră. Elenn pur şi simplu a zâmbit şi a spus:

— Nu-i nimic dacă acum are loc divorţul.

Am încercat să îi explic că acesta este un moment crucial.

— Aşa cum am încheiat legământul căsniciei în faţa oficiului de stare civilă, aşa voi fi divorţată de judecătorul specializat în procese de divorţ, am spus eu.

Dar ea s-a luminat la faţă şi, cu zâmbetul nevinovat de copil, mi-a spus:

— Mama, există şi posibilitatea să te recăsătoreşti. Anna n-a putut să accepte vestea cu aceeaşi uşurinţă ca sora ei. Acum avea paisprezece ani, era o adolescentă şi ştia foarte bine ce însemna un divorţ. Toată speranţa, pe care şi-a păstrat-o până în ultimul moment, a plesnit ca o bulă de săpun. De fapt, am avut întotdeauna impresia că Anna este foarte stabilă şi că suportă destul de bine situaţia. Dar,

dintr-odată, totul s-a spulberat. A căzut într-un soi de depresie. Nu mai putea să doarmă. Nu mai putea să se concentreze. Nu mai făcea faţă situaţiei. Petrecea ore întregi pentru a-şi face temele, era absentă, apatică şi aproape nu mai mânca. Într-o dimineaţă, am sunat-o pe profesoara Annei şi i-am spus că starea fiicei mele mă îngrijorează.

— Cred că este mai bine dacă Anna rămâne acasă, am spus, iar profesoara mi-a dat dreptate.

— Dacă astăzi Anna va veni la şcoală probabil o voi trimite acasă, a spus ea. Acordaţi-i timp.

Era îngrozitor să vezi cât de repede corpul ei de copil se crispează. În scurt timp, a devenit atât de nervoasă, încât a ajuns de nerecunoscut. Nu mai era ea însăşi şi nu mai avea poftă de mâncare. Îmi era cu adevărat frică pentru ea. Nu mai era mult şi ajungea la colaps. Am cerut ajutorul profesioniştilor şi doctorul i-a prescris un medicament care să o ajute să doarmă noaptea. Psihologul mi-a explicat că comportamentul Annei este foarte normal în situaţia în care se află. Data procesului era hotărâtă. Aceasta era realitatea care a marcat-o pe Anna şi a tras-o în nesiguranţă profundă.

Atunci când un copil observă că nu mai există nicio speranţă, dezvoltarea lui este stopată, iar el regresează la stadiul de copil mic. Apoi continuă de acolo de unde s-a oprit în momentul în care a depăşit situaţia. Aşa mi s-a spus.

Au durat două săptămâni până când Anna a fost destul de puternică pentru a se reîntoarce la şcoală.

Dar a mai trecut ceva vreme până s-a regăsit. În acest timp ea a scris multe poezii, în care a pus sentimentele ei în cuvinte. Căuta modalităţi pentru a-şi exprima durerea şi a face faţă situaţiei. Şi în această perioadă prin care a trecut a fost atinsă în mod deosebit de Dumnezeu şi a avut experienţe profunde cu El. Într-o poezie de-a ei, care a fost publicată în revista „Teensmag”, iese foarte bine în evidenţă acest lucru.

Incredibil de mare

Tu eşti incredibil de mare.

Noi nu bănuim cât eşti de tare.

Cu toate acestea
Unele lucruri în viaţă e greu a le înţelege.
De ce, Doamne, ai lăsat aceasta să vină?
Întrebam îngropată în deznădejde deplină.
Doar Tu eşti aşa de mare.
De ce nu ai împiedicat aceste lucruri istovitoare?
Cu toate acestea chiar şi-n timpuri apăsătoare.
Trebuie să căutăm la Dumnezeu lumină.
Căci dacă-i întorci spatele
Nu vei mai găsi cale din mocirlă.
Dumnezeu te va mângâia cu braţul Lui cucernic
Şi te va face din nou curajos şi puternic.
Chiar dacă nu a împiedicat imposibilul groaznic.

Astăzi vreau să spun că Anna nu a continuat de acolo de unde s-a oprit. Ea a făcut un salt uriaş înainte. În acest timp de necaz profund şi deznădejde a trăit adevărul că Dumnezeu are întotdeauna o cale pentru noi. Ea a aflat ceea ce am descoperit şi eu: Dumnezeu nu ne lasă în valea umbrei morţii. El ne ia de mână şi ne scoate de acolo. Atunci când noi ne gândim că totul s-a terminat, când suntem căzuţi, atunci vine Domnul şi face lucrurile pe care noi le credeam imposibile.

Anna, în această criză, s-a maturizat ca personalitate. Nu pot decât să mă mir şi să fiu fericită pentru dezvoltarea ei. Într-o tabără de tineret, a făcut un poster prin care a ilustrat viziunea şi visurile ei. A stat plină de curaj în faţa tuturor şi, cu ajutorul posterului, a început să spună ce aşteptări are de la viaţă.

— Mi-aş dori să pot să le povestesc oamenilor despre Dumnezeu, a spus ea. Îmi doresc să devin cântăreaţă şi, prin cântecele mele, să pot să ating inimile oamenilor.

Câteva luni mai târziu, a cântat în echipa de laudă şi închinare a bisericii noastre.

După programul bisericii, a venit o femeie la ea şi i-a mărturisit cu lacrimi în ochi cât de atinsă a fost de cântecul ei.

— Nu buzele tale îl lăudau pe Dumnezeu, spuse ea cu voce

tremurândă. Inima ta îl lăuda pe Dumnezeu. Inima ta, Anna.

Eram lângă fiica mea şi cuvintele acestei femei m-au mişcat profund. Şi nu era singura căreia i se umpleau ochii de lacrimi atunci când Anna transmitea adevărul lui Dumnezeu în sală cu vocea ei minunată şi clară. Oamenii ştiau prin ce greutăţi am trecut. Cântecul ei era o dovadă vie a măreției lui Dumnezeu. Cât de mult a schimbat-o Dumnezeu pe Anna mea! Eram aşa de mândră de ea!

Acum, când fiica cea mai mare s-a regăsit, sufletul gingaş de copil al celei mai mici striga din nou. Divorţul s-a finalizat şi, încetul cu încetul a conştientizat şi Elenn caracterul definitiv al acestei alegeri. Ea avea acum doisprezece ani. Şi era aşa de ocupată de ea şi de suferinţa ei, încât s-a retras în carapace şi s-a izolat în totalitatea de lumea din jur. Nu-i mai plăcea să meargă la şcoală. Nu mai putea să se concentreze. Niciun zâmbet nu mai exista pe faţa ei.

— Mama, de ce sunt aşa de tristă? mă întreba adesea. La fel cum s-a întâmplat şi cu Anna, şi ea petrecea acum ore întregi pentru a-şi face temele şi nu mai avea deloc timp liber. Ne-am gândit chiar să o retragem din gimnaziu. Dar, într-o discuţie cu pedagoga şcolii, am ajuns la concluzia că schimbarea şcolii nu ar rezolva problema, ci dimpotrivă ar transfera-o. Aşa că am lăsat-o la şcoală. Şi pur şi simplu m-am rugat ca Dumnezeu să o ia pe Elenn de mână aşa cum a făcut-o cu Anna şi cu mine.

Cum urma să împlinească Dumnezeu această rugăciune, am văzut câteva săptămâni mai târziu într-un program pentru tineri. Un musafir a fost invitat să vorbească în acea seară pentru a le da tinerilor un impuls spiritual. El nu ne cunoştea şi nici nu ştia ceva de starea lui Elenn. Atunci când a început predica, a rugat-o pe Elenn să vină în faţă şi a luat-o de mână.

— Imaginează-ţi că eu sunt acum Dumnezeu şi tu eşti eu, a spus el. Şi Dumnezeu te ţine acum de mână şi merge cu tine prin viaţă.

Aproape mi-a stat inima când l-am auzit. Şi, în timp ce o ţinea pe Elenn de mână, se plimba pe scenă şi continua să vorbească despre un Dumnezeu care nu ne lasă niciodată, nu ne părăseşte, care este cu noi indiferent dacă noi îl simţim sau nu.

— Câteodată nu trăim aşa cum Dumnezeu doreşte. Nu ne vedem viaţa din perspectiva Lui Dumnezeu. Nu avem nicio privire de ansamblu asupra vieţii noastre. Noi vedem lucrurile care nu sunt adevărate. Preferăm să credem nişte minciuni. Considerăm că nu suntem la fel de buni ca alţii. Dar Dumnezeu vrea să-ţi dăruiască o nouă perspectivă pentru viaţa ta.

Cu aceste cuvinte, a luat o pereche de ochelari de soare şi i-a pus pe ochii lui Elenn.

— Dumnezeu doreşte să-ţi dea o nouă perspectivă pentru viaţa ta. Nu trebuie să scotocim mai departe în vină şi eşec. Dumnezeu ne cheamă din iadul nostru, indiferent cât de înalţi sunt munţii din jur. Cu Dumnezeul meu pot să sar peste ei.

Incredibil cât de direct i-a vorbit acest pastor străin lui Elenn. Cuvintele lui aveau mai multă greutate decât ale unui bun prieten. Într-adevăr, a fost de parcă Dumnezeu însuşi s-ar fi plimbat cu Elenn pe scenă şi i-ar fi vorbit.

Iar după program, pastorul a venit la Elenn şi i-a spus:

— Dumnezeu are ceva pregătit pentru tine. El va face lucruri mari în viaţa ta.

Atunci când am ajuns acasă, în acea seară, ne-am aşezat împreună în sufragerie şi am discutat despre cele întâmplate. Dintr-odată, ne-am simţit copleşite de bunătatea lui Dumnezeu. El ne acoperă pe fiecare dintre noi cu mantaua păcii şi se îngrijeşte de toate nevoile noastre. Am simţit că tot ceea ce am pierdut, El ne va restitui şi puteam doar să-l mulţumim pentru ceea ce a făcut în viaţa noastră. Versetul biblic din Isaia capitolul 40, versetul 11, se potrivea aşa de bine situaţiei noastre.

„El îşi va paşte turma ca un păstor. Va strânge mieii în braţe, îi va lua la piept şi va călăuzi blând oile care alăptează”.

Timpul în care fiecare dintre noi a fost în valea umbrei morţii a trecut. Acum Dumnezeu ne-a luat de mână. Pe fiicele mele şi pe mine. Ne-a scos din întuneric şi ne-a dus la păşuni verzi şi la ape de odihnă. El ne-a înnoit puterile şi ne-a călăuzit pe calea dreaptă. Bunătatea şi credincioşia lui ne vor călăuzi toată viaţa noastră. Întunericul a trecut

şi o nouă zi a început: o zi însorită.

În mâinile Tale

Nu am un final fericit pentru povestea mea. Căsnicia mea nu a fost salvată. În schimb, în această etapă critică a vieţii mele, m-am întâlnit cu un Dumnezeu nemărginit de mare. El m-a mângâiat, m-a susţinut, m-a ridicat şi mi-a dăruit o nouă perspectivă în viaţă. Atunci când totul m-a zdrobit, atunci când nu am mai văzut uscatul, Dumnezeu – în suveranitatea Lui – a văzut totul şi a păstrat controlul asupra vieţii mele. El mi-a dat puterea de care am avut nevoie în fiecare zi. Nu era nici prea mult, nici prea puţin, ci atât cât am avut nevoie în fiecare situaţie. Şi El mi-a dăruit exact atunci când am avut nevoie – nici prea devreme, nici prea târziu. Mereu şi mereu a trebuit să renunţ la aşteptările, dorinţele şi speranţele mele. Şi pe lângă asta, pas cu pas, am învăţat să mă încred orbeşte în Dumnezeu.

Procesul vindecării interioare încă nu este terminat. Dar am observat că Dumnezeu este alături de mine vindecându-mi rănile şi dăruindu-mi pace.

În iunie 2007, a fost nevoie ca tot ceea ce s-a întâmplat să pun înapoi în mâinile Domnului. Într-o grămadă de pietre, am găsit o piatră care era spartă în două, exact ca şi căsnicia noastră. Şi aşa am luat această piatră spartă, ca un simbol al căsniciei noastre distruse, şi am pus-o înaintea Lui Dumnezeu. Printre lacrimi, i-am dat Lui aceşti optsprezece ani împreună cu Peter.

Dumnezeule, doresc să-l încredinţez pe Peter în mâinile Tale, am spus eu. Doresc să pun în mâinile Tale trecutul. Vreau să ţi-l dau înapoi inimii Tale de Tată. Pentru că nicăieri nu este aşa de bine ca la Tine.

Cu multă luciditate, m-am desprins de trecutul meu, de tristeţe, de dezamăgire şi durere şi le-am pus în mâna lui Dumnezeu. Incredibil cât de liberă m-am simţit după aceea!

Astăzi nu mai caut cu îndârjire să-L impresionez pe Dumnezeu prin realizările mele. Am învăţat să accept aşa cum sunt sentimentele, tristeţile, bocetele şi anumite răni. Ce mare uşurare este atunci când am voie să fiu slabă! Noi, oamenii, acceptăm aceasta cu mare greutate.

Nici pentru mine nu a fost uşor să dau jos masca familiei

infailibile. Cred că a fost cel mai greu pas să privesc adevărul în faţă şi să capitulez în faţa mea însămi, în faţa lui Dumnezeu şi în faţa oamenilor. A fost nevoie de curaj să mărturisesc că singură nu mai puteam să fac faţă. Dar atunci când, în cele din urmă, am făcut acest pas şi am acceptat ajutorul, am experimentat o eliberare vindecătoare.

Sunt aşa de mulţumitoare pentru acei oameni dragi care au fost alături de noi în acest timp întunecat din viaţa noastră. Din când în când, am fost invitaţi la masa de prânz sau s-au oferit să ne cureţe curtea de zăpadă. Alţii ne-au adus o prăjitură. Pe lângă acestea, pentru mine şi fiicele mele a fost foarte important faptul că am avut parte de asistenţă şi ajutor calificat. Tot acest sprijin şi multe discuţii bune ne-au ajutat să depăşim situaţia de criză.

Nicăieri Dumnezeu nu a promis o viaţă uşoară. Dar ne-a promis că va fi întotdeauna cu noi şi nu ne va părăsi.

„Nimeni nu va putea să stea împotriva ta, cât vei trăi. Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi". Iosua 1: 5

Chiar prin acest timp de criză, Dumnezeu m-a tras mai aproape de inima lui de Tată. În fiecare zi simt prezenţa Lui şi mă bucur că El este prezent, merge împreună cu mine şi permanent este la lucru pentru a face din vasul meu fragil un vas de cinste care poate să-l dea Lui slavă.

Nu mai sunt soţie. Lumea mea mică, sănătoasă, care părea de nezdruncinat, s-a sfărâmat. Şi, cu toate acestea, Dumnezeu m-a fericit cu o profunzime şi o plinătate extraordinare chiar dacă a fost un fel de program pentru timp de criză. Este incredibil ceea ce a făcut El din cioburile vieţii mele atunci când, deznădăjduită, le-am pus în mâinile Lui. Şi aşa merg mai departe cu Dumnezeu în fiecare zi, având în faţă viitorul pe care L-a pregătit pentru mine. El este ţinta călătoriei mele. Şi ştiu că atunci când Iisus mă ia de mână, nu trebuie să-mi mai fie frică de nimic. El cunoaşte calea şi, cu siguranţă, mă va conduce la ţintă. Ce îmi trebuie mai mult?

„Căci Eu ştiu gândurile, pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace şi nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor şi o

nădejde". Ieremia 29: 11

Brigitte

Totuşi, cred că va fi bine

Diagnostic: cancer

Am o durere în sân, m-am gândit. Era în toamna lui 2000 când mă jucam cu copiii şi am simţit o durere ciudată în sânul stâng. Numele meu este Brigitte Knapp. Pe atunci aveam treizeci de ani şi o căsnicie fericită cu Alfred. Avem doi băieţi minunaţi: Lucas de patru ani şi Nico de doi ani. *Ceva nu este în ordine,* m-am gândit atunci când Lucas m-a lovit din nou din greşeală, iar eu am tresărit uşor. *Sau o fi din cauza menstruaţiei? De când am devenit aşa de sensibilă?*

Oricum, nu m-am îngrijorat deloc, iar până seara am uitat întâmplarea. Dar, atunci când în următoarele zile a persistat această durere ciudată, am hotărât să fac o investigaţie şi am mers la doctoriţa mea. Ea m-a consultat, dar nu a putut să simtă ceva palpabil, de aceea m-a trimis la un specialist pentru a face o mamografie.

— Este vorba despre depuneri de calc. De fapt nu e periculos, a spus medicul specialist, apoi a completat direct, fără cruţare: dar, după structura lor, ar putea să fie un început de cancer de sân.

A fost o lovitură puternică. Nu luasem în calcul acest lucru. Am plecat acasă şi cuvintele lui îmi răsunau în minte: *Ar putea să fie un început de cancer de sân… Cancer de sân!*

A fost un şoc total pentru mine. Am vorbit cu Alfred despre diagnostic şi ne-am rugat împreună. *Dumnezeu poate totul,* m-am gândit. *Şi dacă El caută pe cineva cu care să înfăptuiască o minune, atunci eu sunt persoana potrivită.* Deja îmi imaginam cum voi merge peste tot şi voi mărturisi cum m-a vindecat Dumnezeu.

De mai mult timp mă preocupa tema vindecării. Voiam să experimentez rugăciunea pentru oameni şi vindecările. Copiii mei au avut de multe ori dureri straşnice de urechi. Şi eu nu am alergat la medic pentru a lua antibiotice, ci prima dată m-am rugat. Aşa au învăţat băieţii mei să se *bazeze,* în totalitate pe Dumnezeu. Şi întotdeauna am văzut cum durerile de urechi au dispărut după rugăciuni. Aşa am experimentat mici minuni în viaţa zilnică, dar

aceasta nu-mi era îndeajuns. *Vreau să văd cum faci Tu lucruri mari,* Îi spuneam adeseori lui Dumnezeu. *Nu vreau doar să am credinţă pentru lucruri mici, ci am încredere că poţi să faci lucruri mai mari. Pentru că Tu eşti un Dumnezeu mare şi faci lucruri mari.*

Aşa că eram foarte convinsă că acum a sosit momentul ca Dumnezeu să facă o minune mare, chiar cu mine. O altă posibilitate nu am luat în calcul.

Medicul meu ginecolog m-a sfătuit să fac o programare la un specialist. Şi a luat-o aşa în serios, încât m-a sunat după câteva zile pentru a se asigura că am făcut programarea. Specialistul era în Heidelberg. Miriam, o prietenă, s-a oferit să mă însoţească. Soţul meu nu a venit la consultaţie. Nu a putut să suporte să fie parte la aşa ceva, aşa că pur şi simplu mi-a urat multă putere şi a spus că se va ruga pentru mine.

Fără frică, am pornit la drum cu convingerea că Dumnezeu mă va vindeca. Pe drum, împreună cu Miriam, am discutat cât de ciudat se va simţi medicul când va avea în mână noul diagnostic.

— Doar imaginează-ţi, spuse Miriam cu un entuziasm molipsitor, stă, priveşte fix rezultatul analizelor şi nu mai înţelege nimic. El va spune: „Este imposibil din punct de vedere medical, dar dumneavoastră sunteţi sănătoasă, doamnă Knapp. Puteţi să mergeţi acasă". Imaginează-ţi!

— Exact aşa va fi! am spus plină de încredere. Ne-am rugat cu ochii deschişi. Şi eu am fost sigură că la noul control nu se va mai găsi nimic.

Foarte des Miriam mă privea nerăbdătoare dintr-o parte şi aştepta ca în orice moment să spun că nu mai am dureri. Dar, de fiecare dată îmi strângeam nasul şi clătinam din cap. Şi aşa ne-am rugat şi am sperat mai departe.

Specialistul mă consultă şi ajunse la concluzia că, într-adevăr, era vorba de cancer, oricum în fază incipientă.

— Doamna Knapp, spuse el cu un aer grav, vă sfătuiesc să vă operaţi de urgenţă mai înainte ca tumoarea să se extindă.

Nu ştiam ce ar fi trebuit să spun sau să gândesc. Deci, acum era

confirmat, aveam cancer.

Aveam doar treizeci de ani. Aveam viaţa încă în faţă şi acum apăruse această boală – cancerul. Bătrânii au cancer, dar eu eram tânără, aveam doi copii mici, eram plină de viaţă. Ca sabia lui Damocles atârna diagnosticul peste mine.

În zilele care au urmat m-am retras în mine, am plâns şi am căutat în Biblie o licărire de speranţă. Sunt tipul de om fericit, optimist. Întotdeauna, atunci când era de învins o situaţie grea, eram prima care câştigam siguranţa. În totul descopeream ceva bun. Atunci când oamenii luau în calcul ceea ce era mai rău, eu mă gândeam şi speram la ce era mai bun. Când aveam o conversaţie cu cineva, străluceam ca glazura de pe prăjitura de turtă dulce. Aveam în permanenţă o atitudine pozitivă, aşa încât deseori eram caracterizată ca „plutind" deasupra problemelor. Atât de multă bucurie de viaţă – nu putea fi ceva real. Şi câteodată mă întrebam cât de adânci sunt rădăcinile bucuriei mele. Funcţionează doar în timpurile bune? Sau rămâne şi în timpurile grele? Era fericirea vieţii mele reală?

În acele zile, am vărsat multe lacrimi în faţa Dumnezeului meu. Era o luptă interioară să accept această lovitură a sorţii. Era o luptă pe care trebuia să o duc singură cu Dumnezeu. Sufletul meu s-a certat cu El. De ce eu? De ce chiar eu? Şi cum se va termina? Va fi totul bine? Voi putea să mai râd vreodată? Aveam mii de întrebări şi strigam în inima mea după răspunsuri. În loc să-mi dea răspunsuri directe, Dumnezeu mi-a dăruit altceva: El mi-a vorbit prin versete din Biblie, iar eu am simţit foarte clar cum îmi spune: „Copilul meu, tu trebuie să treci prin asta, dar eu voi merge cu tine. Nu trebuie să-ţi fie frică. Eu sunt cu tine".

El mă mângâia. Atunci ştiam că Dumnezeu avea un plan cu mine. Ştiam că în curând voi râde din nou şi, cu toate circumstanţele care erau în viaţa mea, totul va fi bine. Voi reuşi. Voi trece cu bine examenul la care Dumnezeu m-a supus. Puteam să spun „Da" pentru că ştiam că El trece împreună cu mine prin aceasta. Şi El îmi va da puterea de care am nevoie.

Promisiunea lui Dumnezeu

Cu o săptămână înainte de operaţie, a venit la mine o prietenă şi mi-a spus:

— Dumnezeu mi-a arătat un verset din Biblie pentru tine. Nu ştiu ce are de-a face cu tine, dar pur şi simplu ţi-l spun. Este Ieremia, capitolul 31, versetul 4: *„Te voi zidi din nou şi vei fi rezidită, fecioară a lui Israel! Te voi împodobi iarăşi cu tamburine şi vei ieşi la dans cu cei ce te înveselesc".*

Am meditat un timp la verset şi nu eram foarte sigură ce legătură are cu mine. *Te voi zidi din nou,* m-am gândit. De ce zidită din nou? Ridicată din nou. De ce din nou ridicată? Corpul meu nu ar trebui să fie zidit din nou ca şi cum mi-am pierdut vreun mădular sau aşa ceva. Deci, am sărit peste propoziţia aceasta şi m-am concentrat la a doua parte a versetului. Din această parte puteam să înţeleg mult mai mult. *„... şi vei ieşi la dans cu cei ce te înveselesc",* m-am gândit. O, da, asta voi face. Imediat ce se termină totul, aşa voi face. Voi fi din nou fericită. Voi ieşi pe străzi şi II voi lăuda pe Dumnezeu pentru că totul va fi bine. Şi această încredinţare puternică îmi dădu speranţa şi nădejdea pentru calea grea care îmi stătea în faţă.

În martie 2001, am fost operată în Prorzheim. Operaţia a durat peste patru ore. S-a descoperit că în canalele lactice se găseau mai multe celule canceroase decât s-au gândit doctorii. Şi aşa au trebuit să opereze mai mult decât au planificat. Au reuşit să îndepărteze cancerul, în aşa fel încât să nu-mi pierd sânul şi totul era în ordine cu mine.

Cu toate acestea, Alfred a suferit frica morţii. Şi asta pentru că, după operaţia lungă, pur şi simplu nu mă mai trezeam. Nu îl mai cunoşteam şi nu mai eram în stare să răspund. A fost groaznic pentru el să mă vadă aşa de neajutorată. Verde la faţă şi cu toate acele perfuzii şi furtunuri în corpul meu, arătam destul de rău.

La o zi după operaţie, m-am trezit din somnul lung. Am avut o discuţie cu un doctor, dar am adormit înapoi şi atunci când am deschis din nou ochii stătea încă un medic la picioarele mele. El se ţinea strâns de patul meu şi mi-a spus:

— Doamna Knapp, am o veste extraordinară pentru

dumneavoastră, toate rezultatele sunt bune. Nu mai este nimic în corpul dumneavoastră. Sunteţi sănătoasă.

M-am întors într-o parte şi m-am bucurat grozav de această veste. Apoi, mi-am îndreptat privirea din nou la capătul patului pentru a-i mulţumi medicului! Dar nu mai era. *Hm?* m-am gândit. *Cum a dispărut aşa de repede?* Mirată m-am adresat vecinei mele de cameră:

— Unde a plecat medicul?

— Care medic? m-a întrebat ea.

— Cel care chiar acum a fost aici, am spus. Ea a clătinat din cap.

— Nu a fost niciun medic. Tot timpul a fost linişte. Dintr-odată, mi-a fost limpede că a fost un înger! Nu aveam halucinaţii. Eram trează!

Dumnezeu mi-a trimis un înger ca să-mi spună că sunt sănătoasă! Acum bucuria mea era şi mai mare. Am avut siguranţa profundă că într-adevăr sunt sănătoasă. *Dumnezeu însuşi mi-a spus: sunt sănătoasă.* Am meditat câteva clipe, în timp ce am tras aer adânc în piept şi m-am lăsat în patul de spital plină de pace şi mulţumire. Sunt într-adevăr sănătoasă!

Destul de repede m-am ridicat şi am avut voie să merg acasă. Medicii mi-au recomandat patru cicluri de chimioterapie şi direct după acestea o şedinţă de radioterapie. Celulele canceroase sunt celule degenerate, care se divizează mult mai repede decât celulele normale. În timpul chimioterapiei sunt introduse în circulaţia sângelui otrăvuri pentru aceste celule. Dar aceste substanţe distrug şi toate celulele nou formate în corp. La persoanele tinere celule se reînnoiesc mult mai repede. Divizarea celulelor este mult mai rapidă decât la oamenii în vârstă. De aceea trebuie acţionat incredibil de repede pentru a ţine cancerul sub control. Pentru un rezultat total, după chimioterapie, este radiată direct zona afectată a corpului. Razele radioactive intră prin suprafaţa pielii în profunzime şi acţionează aşa de puternic asupra celulelor canceroase, încât, în cele din urmă, acestea mor. Dar în urma acestei tehnici suferă şi celule sănătoase. Razele ard pielea, ai senzaţia de rău şi devii extrem de sensibil la lumină.

Cu toate că am avut promisiunea lui Dumnezeu că sunt

sănătoasă, m-am supus medicinei. Nu mi-aş fi iertat niciodată dacă cancerul recidiva cândva doar pentru că am refuzat chimioterapia. A trebuit să mă gândesc şi la familia mea – soţul meu şi cei doi copii. Deci, am acceptat.

Mi s-a recomandat să las să-mi fie implantată o canulă, deoarece medicamentele agresive afectează venele. Este mai suportabil atunci când medicamentul merge prin canulă în circulaţia sângelui decât direct prin vene. Aşa că am lăsat să mi se implanteze canulă în partea de sus a braţului. Era o cavitate din titan care arăta ca un micuţ OZN. în mijloc, avea un dop din silicon de la care pornea un cateter subţire ce ajungea direct în aortă.

La prima şedinţă de chimioterapie am fost plăcut impresionată de dragostea cu care am fost îngrijită. Am putut să stau într-un fotoliu relaxant, unde era posibil să pun sus braţele şi picioarele. Pe o noptieră, lângă scaun, se afla un coş cu fructe. Pe lângă acestea, mi s-a oferit sandvişuri proaspete şi, la alegere, ceva de băut. Totul a fost frumos pregătit, iar din când în când venea cineva ca să mă întrebe cum mă simt. M-am simţit aproape ca într-un hotel de lux, doar că era acea otravă lichidă, roşie, care picura în vena mea. Chiar şi astăzi, când văd o băutură de această culoare, îmi vine rău de moarte şi doar când povestesc mi se ridică o arsură apăsătoare în gât.

Se ştie că după chimioterapie vomiţi foarte mult. Dar, când am ajuns acasă, îmi era nemaipomenit de bine. Alfred a fost surprins să mă vadă aşa. Am mers chiar în sat pentru a rezolva câteva lucruri. Atunci când am întâlnit o femeie din biserică şi am salutat-o fericită printr-o fluturare de mână, biata de ea aproape a intrat cu maşina într-un perete când m-a văzut atât de vioaie şi de sprintenă. Mai târziu, m-a sunat sora mea şi m-a întrebat cum îmi merge, iar eu am răspuns cu zel:

— Sunt foarte entuziasmată. Îmi este foarte bine. Dumnezeu lucrează aşa de minunat!

Dar m-am bucurat prea repede. Nici nu au trecut toate felicitările că m-am simţit dintr-odată foarte rău. Am vomitat până am scuipat doar fiere. Am crezut că într-adevăr voi muri.

Pe toată durata chimioterapiei m-am simţit foarte ciudat în burtă şi îndeosebi mi-a fost greaţă de mirosuri deosebit de proaspete. De exemplu, nu mai puteam să suport mirosul propriului soţ după ce făcea duş. Cel mai rău îmi era de la mirosul de lămâie al detergentului de toaletă. Aproape mi s-a întors stomacul atunci când am simţit acest miros în nas.

Pe lângă acest sentiment de disconfort permanent a mai fost altceva – pierderea părului. Chimioterapia nu atacă doar celulele canceroase, ci şi celulele sănătoase care se divizează. Acesta a fost un capitol urât. Înainte obişnuiam să gândesc: e cu adevărat sfârşitul când se întâmplă cuiva aşa ceva. Dar apoi mi s-a întâmplat chiar mie. După a doua şedinţă de chimioterapie mi-au căzut smocuri de păr. Doar îmi băgăm mâna în cap şi toată îmi era plină cu păr. Şi, indiferent unde priveam, în tot apartamentul era numai păr. A fost grav. M-am hotărât să merg la coafeza mea şi i-am spus că trebuie imediat să facem ceva pentru a scăpa de această problemă. Ea mi-a dat dreptate.

— Ştii, Brigitte, mâine merg cu tine într-o fabrică de peruci. Împreună, vom alege o perucă bună pentru tine. Apoi, voi face perucii coafura pe care tu o vrei. Crede-mă, nimeni nu va observa că tu porţi o perucă.

Exact asta am făcut. Am mers într-o fabrică, mi-am ales o perucă pe care coafeza mea a aranjat-o, iar eu am luat-o acasă. Seara, înainte de culcare, m-am ras pe cap şi mi-am pus peruca. Într-adevăr, frizura era identică cu ceea ce obişnuiam să port. Şi a fost exact aşa cum a spus coafeza, niciun om nu a observat ceva. Chiar şi prietenii mei cei mai apropiaţi nu şi-ar fi dat seama că port o perucă dacă nu i-aş fi făcut atenţi: Uitaţi-vă, observaţi ceva?

Şi copiii mei se comportau foarte normal în toată situaţia. Odată, stăteam cu Nico la locul de joacă, iar el voia să-mi arunce o lopată de nisip în cap. L-am oprit la momentul potrivit şi i-am spus:

— Opreşte-te, nu face asta!

Copilul de aproape trei ani, s-a gândit puţin, m-a privit şi apoi a spus:

— Atunci pe *liel*

„Lie” era ceea ce putea el să spună despre chelia mea. Cred că îşi imagina cât de comic ar fi să presare o lopată de nisip peste chelia mea.

În primăvară a fost operaţia, la începutul verii chimio-terapia şi pentru vară era planificată radioterapia. Dar eu nu voiam o radioterapie. Dumnezeu mi-a promis că voi fi sănătoasă şi mă agăţăm de această promisiune.

— Nu vreau radioterapie, i-am spus medicului în timpul chimioterapiei. Eu ştiu foarte sigur că atunci când se va termina acest tratament, totul va fi bine şi nu voi avea nevoie de radioterapie.

— Bine, bine, a spus doctorul, acum terminaţi chimio-terapia şi apoi mai vorbim.

Dar pentru mine nu mai era ceva de discutat, oricum nu cu el. Am adresat cererea mea unei instanţe mai sus. Până la urmă ce înseamnă aceasta? Am doi copii mici. Şi acum trebuie să mă învârt în jurul bolii mele şi nu sunt capabilă să fac altceva. Băieţii au nevoie de mine. Voi clarifica aceasta cu medicul meu ginecolog, iar dacă ea mă susţine, atunci nu fac radioterapie. Aşa voi face.

Şi aşa am şi făcut. Atunci când s-a apropiat vara, am vorbit cu medicul, iar ea mi-a întărit hotărârea.

— Faceţi ceea ce credeţi că este bine, doamnă Knapp. Aveţi voie să decideţi pentru dumneavoastră. Eu mă bazez pe faptul că vă cunoaşteţi foarte bine organismul. Dacă credeţi că nu aveţi nevoie de radioterapie, părerea mea este să renunţaţi.

Aceasta a fost confirmarea că sunt pe calea cea bună. Bine dispusă, m-am întâlnit cu medicul responsabil de tratamentul postoperatoriu şi i-am comunicat ceea ce mi-a spus medicul ginecolog. Nu a părut să-l intereseze părerea ei. A început să-mi vorbească despre responsabilitate.

— Gândiţi-vă la copiii dumneavoastră, spuse el. Vă respect sentimentele, dar aveţi o familie.

Ce se va întâmpla dacă recidivează cancerul, doar pentru că aţi renunţat la radioterapie? Deci, să-mi fie cu iertare, doamnă Knapp, dar eu nu vreau să vă scutesc de radioterapie. Mi-a întins un teanc de hârtii. Citiţi-le cu atenţie, discutaţi cu soţul şi mai lăsaţi să treacă o

noapte. Şi atunci când v-aţi decis, semnaţi aici jos.

Am răsfoit mai multe pagini şi aproape mi-a venit rău. Era vorba despre efectele secundare ale radioterapiei şi, prin semnătura mea, trebuia să certific faptul că am luat la cunoştinţă şi că înghit hapul. Eram terminată după discuţia cu medicul. Bocind, am mers acasă la Alfred al meu şi mi-am vărsat lui durerea.

— Imaginează-ţi, Alfred, spuneam plângând cu sughiţuri, totuşi, trebuie să o fac. Toţi îmi spun că este iresponsabilitate atunci când renunţi la radioterapie după terminarea chimioterapiei.

Am plâns şi am plâns, iar soţul meu m-a strâns cu putere în braţe şi m-a ascultat.

— Şi apoi toate aceste efecte secundare ale radioterapiei, mă văităm lui cu voce plângăcioasă. Greaţa, sensibilitatea la lumină, oboseala, schimbarea culorii pielii, inflamaţia, mâncărimile, rănile, am primit un catalog întreg cu posibile efecte secundare. Nu mai am voie să stau în soare, Alfred. Cum pot să fac asta? Este vară şi eu sunt o iubitoare de soare. Doar nu pot să mă închid în apartament. Mă cunoşti. Nu rezist, dacă nu am voie să ies afară. Vreau să mă bucur de soare!

Mi-am şters lacrimile din ochi şi mi-am privit soţul disperată.

— Şi apoi se mai spune că nu e voie să ajungă apă pe zona iradiată, am continuat. Nu aş avea voie nici măcar să fac duş! Şi asta în timpul verii! Asta e curată nebunie! Nu trebuie să mă suprasolicit. Ei scriu că am nevoie de multă odihnă, mult somn şi trebuie pe cât posibil să stau cât mai mult întinsă. Copiii noştri vor să se bucure de vară, iar eu trebuie să stau închisă, întinsă în pat? Nu se poate aşa ceva! Ce să fac, Alfred?

Soţul meu nu părea să aibă vreun răspuns. Şi nici eu nu aveam vreunul. Ştiam doar că nu voi trece cu bine prin acest moment greu. Şi în acea seară, înainte să mă pun în pat, am făcut o înţelegere cu Dumnezeu.

Iisuse, am spus, *dacă Tu vrei ca într-adevăr eu să trec prin asta, atunci ai grijă ca să nu am niciun efect secundar de la aceste raze. Rup blestemul tuturor acestor efecte secundare în Numele Tău. Mă duc să fiu*

iradiată, dar, atunci când voi veni acasă, voi fi bine. Aceasta este marea aşteptare pe care o am de la Tine.

Şi mi-am pus toate speranţele în această înţelegere, atunci când am semnat hârtiile în următoarea zi şi i-am spus doctorului, cu inimă grea, că vreau să fac radioterapia.

O încercare sfâşietoare pentru suflet

A fost o minune absolută felul cum a reacţionat organismul meu la radioterapie. Dumnezeu a respectat înţelegerea exact aşa cum i-am cerut: nu am avut nicio reacţie adversă. Mi-a fost excepţional de bine. Nu eram obosită. Am mers cu copiii la ştrand. Mi-am făcut duş. Am stat în soare, doar am acoperit bine zona radiată pentru a nu lăsa razele soarelui să ajungă acolo. Nu voiam să fiu nechibzuită. Dar, pur şi simplu m-am bazat pe ceea ce i-am cerut lui Dumnezeu şi ştiam că sunt în siguranţă. Şi aşa a şi fost.

În august, doar la o lună de când a avut loc radioterapia am condus chiar un program de vacanţă pentru copii. Eram încântată de cât de multă putere şi tărie aveam. Între timp, părul începuse din nou să-mi crească şi era deja lung de un centimetru. Pentru mine era destul de lung pentru a nu mai purta perucă. Bineînţeles că uneori eram întrebată despre motivul pentru care aveam o frizură aşa de scurtă. Eu spuneam că îmi pierdusem părul în timpul şedinţelor de chimioterapie, iar acest lucru deschidea câteva discuţii foarte bune.

Dumnezeu mi-a promis prin multe versete din Biblie că mă va vindeca. Şi de aceea, după ultima radioterapie, eram sigură că acum sunt sănătoasă. Totul trecuse. Profilactic, doctorii m-au sfătuit să nu mai rămân însărcinată.

— Bucuraţi-vă de cei doi copii pe care îi aveţi, dar să nu mai faceţi încă unul, mi-au spus ei. Hormonul feminin ar putea să contribuie la recidivarea cancerului de sân. Cancerul dumneavoastră s-a dezvoltat independent de hormoni, totuşi, noi vă recomandăm cu cele mai bune intenţii să nu vă mai gândiţi la un copil. Riscul ca tumoarea să recidiveze este prea mare.

Bineînţeles că am urmat sfatul şi eu şi soţul meu am fost foarte atenţi. Dar apoi a apărut un copil în pântecul meu, parcă din cer. Era

sfârşitul lui octombrie atunci când am constatat: sunt însărcinată.

Nu se poate, m-am gândit nervoasă. *Nu se poate. Nu are voie să se întâmple.* Am mers la doctoriţa mea, iar bănuiala s-a confirmat.

— Acum, doamna Knapp, într-adevăr sunteţi însărcinată. Dar nu vă faceţi griji cu privire la aceasta. Mergem pe premisa că organismul dumneavoastră a fost destul de sănătos pentru a concepe acest copil. Şi va fi şi destul de puternic pentru a-l purta fără niciun risc pentru dumneavoastră sau bebeluş.

Era consolator felul pozitiv în care vedea doctoriţa mea lucrurile. Şi aşa am început să mă bucur de viaţă şi, datorită sarcinii, să văd confirmarea clară a lui Dumnezeu că într-adevăr acum totul trecuse. Da, acest copil în pântecul meu era încă un semn de viaţă pentru mine. Era o dovadă palpabilă din partea lui Dumnezeu că boala nu mai exista. O dată pentru totdeauna, am reuşit.

Pe 31 iulie 2002, exact la un an după ce am terminat radioterapia, a venit pe lume Vincent al nostru. Am luat medicamente ca să nu fac mastită. Am vrut să fiu înţeleaptă şi să nu-i dau să bea din sânul meu operat. Deci, i-am dat sticluţa. Şi apoi s-a întâmplat ceea ce nu trebuia să se întâmple: într-o zi, atunci când l-am luat pe Vincent în braţe, am simţit ceva în sânul stâng.

Hmm, m-am gândit neliniştită, *se întâmplă din nou ceva.* M-am împotrivit să iau în calcul posibilitatea cancerului. *Doamne,* am spus, *ştiu că Tu m-ai făcut sănătoasă. Nu mai recidivează nimic.*

Timpul trecea, era toamnă, era iarnă şi durerea şi înţepătura persistau. Încetul cu încetul, am început s-o iau în serios. Ce se va întâmpla dacă a recidivat cancerul? Nu aveam linişte.

Presimţirea rea începuse să mă macine. Mă rodea ziua şi noaptea, iar frica făcea ca suspiciunea mea să se întărească. Timpul de Crăciun a fost groaznic. Nu am spus nimănui despre bănuiala mea, nici măcar soţului meu. Eram conştientă cât de mult a suferit familia mea din cauza întregii poveşti. Nu voiam să-i fac să trăiască din nou acele temeri din cauza mea. Am tot măcinat problema în mine atât de mult, până nu am mai putut să o ascund. Am discutat cu Alfred despre asta şi amândoi am căzut într-o deznădejde adâncă.

— Pur şi simplu nu înţeleg, i-am mărturisit. Dumnezeu mi-a promis că m-a vindecat. El doar mi-a promis aceasta.

Eram disperată. De asemenea, şi Alfred al meu era trântit la pământ. Ce însemnau toate acestea? A renunţat Dumnezeu la promisiunea făcută? Dar de ce ar face El aşa ceva? Dumnezeu îşi ţine promisiunile. Şi El mi-a promis, ştiam aceasta. Împreună cu sora mea, Helga, am mers la un doctor, care este creştin şi are cabinetul chiar în apropiere. Acolo mi-am vărsat tot amarul.

— Nu pot să cred, i-am explicat medicului plângând. Mă simt ca şi cum mi-a fost luat ce aveam mai drag în viaţă. Şi cel care m-a jefuit este Dumnezeu. Mă simt înşelată de El, înţelegeţi? întotdeauna am luptat. Am poruncit cancerului în numele lui Iisus să dispară din corpul meu. Şi Dumnezeu a promis vindecare. Aceasta mi-a dat puterea să rezist şi speranţa că totul va fi bine. Promisiunea Lui a fost ancora mea salvatoare. Şi acum, pur şi simplu El mi-a smucit această ancoră. Mă simt ca un vaporaş frământat în mijlocul furtunii. Nu mai am nimic de care să mă prind. În jurul meu vuieşte furtuna şi sub mine nu este decât o prăpastie nesfârşită. Spuneţi-mi dacă într-adevăr cancerul ar fi recidivat, cum aş putea să mă împotrivesc acestei realităţi? Unde aş putea să mai alerg, dacă însuşi Dumnezeu nu şi-a ţinut promisiunea? Pe ce aş putea să mă mai bazez? Pe ce? Cum aş putea să ţin piept la toate acestea? Cum? Sunt aşa de dezamăgită de Dumnezeu. Nu pot să descriu în cuvinte cât de dezamăgită şi rănită sunt.

Doctorul m-a ascultat cu răbdare până mi-am vărsat toată frustrarea şi nenorocirea din suflet. Apoi a spus:

— Ştiţi, doamna Knapp, aveţi voie să-l spuneţi în linişte lui Dumnezeu furia, dezamăgirea şi toată îndoiala dumneavoastră. Dumnezeu ştie deja asta. El nu vrea să aibă eroi ai credinţei care trec uşor peste toate. El vrea copii care să sară pe genunchii Lui, care să-l spună Tată şi să se lase mângâiaţi de El.

— El mi-a promis că mă va vindeca, am murmurat eu şi mi-am şters lacrimile de pe faţă. Este aşa de dureros să crezi ceea ce El nu a făcut. Mă simt ca şi cum mi-a înfipt un pumnal în inimă.

Doctoral s-a ridicat de la birou, mi-a pus mâna părinteşte pe

umăr.

— Acum în primul rând ne rugăm, spuse el. Ori este ceva şi atunci luaţi aceasta ca din mâna lui Dumnezeu sau a fost ceva şi prin rugăciuni a disparat. Totul este posibil. Pur şi simplu bazaţi-vă pe Dumnezeu. Nu vă descurajaţi, ţineţi-vă tare de încrederea dumneavoastră, chiar dacă nu înțelegeți acum căile lui Dumnezeu. Lăsaţi să fiţi consultată.

Am mers la un specialist, care m-a consultat şi mi-a spus că într-adevăr ar fi un chist în sânul meu, dar arată ca fiind de natură benignă.

— Pot să văd asta urmărind contururile, mi-a explicat el. Atunci când liniile de margine sunt franjurate, chistul este de natură malignă şi atunci când marginile sunt netede, este de natură benignă. Am fost atât de uşurată, când am părăsit cabinetul lui.

Este de natură benignă, am murmurat fericită pe drum spre casă.

Abia aşteptam să-i împărtăşesc vestea îmbucurătoare lui Alfred. *Şi eu m-am speriat de moarte,* i-am spus lui Dumnezeu. *Ce fel de lucruri faci Tu? Prima dată îmi dai un chist în sân, din cauza căruia aproape mă îmbolnăvesc de îngrijorare şi apoi realizez că nu este nimic. Sincer, nu mă mai speria în halul ăsta.*

În aceeaşi seară, a fost în biserica noastră o seară de rugăciune. Chiar de la început am împărtăşit celor prezenţi, plină de bucurie, ceea ce am trăit. Am povestit despre chist şi cât de multe luni de zile am fost istovită de îndoială. Am descris în detaliu tot ceea ce am aflat astăzi, că nu este nimic de care să-mi fie frică, deoarece chistul este de natură benignă. Dumnezeu şi-a ţinut promisiunea Lui. Entuziasmul meu nu putea fi acoperit.

— Dumnezeu este aşa de bun cu mine, am mărturisit. El îşi ţine promisiunea. Sunt sănătoasă şi voi rămâne sănătoasă. Pe aceasta mă sprijin.

O adevărată furtună de bucurie trecu prin adunarea noastră. Aşa de mulţi „Aleluia” şi „Dumnezeu să fie lăudat” nu am mai auzit vreodată. Mulţumirea şi lauda nu se terminau. Toţi se bucurau

împreună cu mine de sănătatea mea. Şi, bineînţeles, mai mult decât oricine s-a bucurat Alfred al meu. În sfârşit, puteam să respirăm uşuraţi: Coşmarul trecuse! Cel puţin aşa am crezut.

Totul de la capăt

Zilele şi săptămânile treceau, iar chistul din sânul meu creştea mereu. În mod normal, nu ar trebui să fie aşa, m-am gândit. Chiar dacă acel lucra din sânul meu este de natură benignă, trebuie să se întâmple ceva. Deci, am mers încă o dată la acelaşi specialist şi de data aceasta, nu a mai părut aşa de încrezător.

— Da, a spus el încet, e clar că nu mai arată ca unul de natură benignă. Nici nu pot să confirm cu siguranţă dacă e de natură malignă. În orice caz, trebuie să mergeţi la clinica din Prorzheim şi să vă operaţi, doamnă Knapp. Chistul trebuie să fie scos, asta e sigur.

Deci am mers în clinică şi acolo a venit următoarea veste rea.

— De ce nu aţi venit mai repede? m-a întrebat doctorul după ce m-a consultat. La dimensiunea aceasta, cu părere de rău, trebuie să merg pe premisa că chistul este de natură malignă.

— Nu, nu se poate, am spus eu, ştiu că este de natură benignă.

Doctorul a dat din mână.

— Da, da, asta cred toţi. Încrederea dumneavoastră este de onorat, doamnă Knapp. Dar la această mărime am nevoie de semnătura dumneavoastră pentru a avea voie să vă amputăm sânul stâng, în caz că chistul e de natură malignă.

Nu m-am lăsat zăpăcită de toată situaţia.

— Pentru asta nu trebuie să dau semnătură. Chistul nu este de natură malignă. Ştiu sigur.

Discuţia a mers un timp dintr-o parte într-alta, până când el a acceptat spusele mele, dar totuşi mi-a dat foaia cu informaţii pentru a le citi. Eram aproape de disperare, gândindu-mă că ar fi posibil să-mi pierd un sân. Nu mi-a promis Dumnezeu că mă vindecă? M-am întâlnit cu grupul meu de rugăciune şi toţi mi-au confirmat că întotdeauna Dumnezeu îşi ţine promisiunile. Mi-am amintit de un cântec, care întotdeauna mi-a plăcut pe când eram copil. Era în germana veche şi niciodată nu i-am uitat cuvintele:

Nimeni nu va fi dat de ruşine.

Dintre cei care aşteaptă răspunsul Domnului.

Oare să fiu eu prima care voi fi lăsată de ruşine?

Nu, aceasta este imposibil.

Tu, adăpostul meu credincios.

Mai degrabă cade cerul

Decât să mă înşele Cuvântul Tău.

Da, atunci când Dumnezeu promite ceva, ar cădea mai degrabă cerul decât să nu fie adevărat Cuvântul Lui. Întărită de această revelaţie, am simţit din nou pământul sub picioare şi am semnat acea hârtie pe care mi-a dat-o medicul. În ziua operaţiei, am mers foarte liniştită în clinică. Ştiam că totul va fi bine.

După operaţie, am fost dusă pe secţia de reanimare. M-am trezit pentru puţin timp, atunci când o asistentă a intrat în cameră. Ea m-a întrebat cum îmi este.

— Foarte bine, am răspuns obosită. Vreau să ştiu doar un singur lucru: mai este încă acolo sau nu mai este deloc?

Asistenta ezită să dea vreun răspuns.

— Mai întâi dormiţi puţin.

— Nu, am spus fără să-mi iau privirea de la ea. Nu voi adormi înainte ca să ştiu.

— Sincer, acum nu pot deloc să vă spun, m-a evitat şi am simţit o oarecare nervozitate în vocea ei. Cu niciun chip.

Am prins-o de braţ şi, cu toate că nu am avut destulă putere în mâini, am ţinut-o strâns şi i-am spus dintr-odată cum am putut de energic:

— Dacă nu îmi spuneţi chiar acum dacă sânul mai este sau nu, atunci fac un teatru de toată frumuseţea. Ţip atât de tare până vine un medic şi îmi spune ceea ce vreau să ştiu.

Pentru o clipă, asistenta m-a privit puţin cam tulburată fără să ştie cum să reacţioneze la ameninţarea mea.

— Bine, spuse ea în cele din urmă. Nu mai este. Îmi pare rău, doamnă Knapp.

Am dat drumul braţului şi mi-am aţintit privirea goală înspre tavanul alb, care era deasupra mea. Am tras aer adânc în piept şi am încercat să prelucrez cumva cele auzite. Nu mai era. Sânul meu stâng dispăruse. Pentru totdeauna.

— Îmi pare rău, am auzit-o pe asistentă şoptind înainte ca, în linişte, să iasă din salon.

Nu mai este, răsună din nou în capul meu în timp ce tavanul camerei dispăru şi eu îmi pierdusem cunoştinţa. Apoi, am căzut într-un somn foarte, foarte profund. Am dormit atât de profund, încât nici soţul meu nu a putut să mă trezească. Bineînţeles că aceasta am aflat mai târziu. Alfred m-a vizitat la reanimare şi, la îndemnul medicilor, m-a strigat pe nume din nou şi din nou, dar pur şi simplu nu am vrut să mă trezesc. Nu puteam să accept acest adevăr. Fizic era una, dar dezamăgirea mea faţă de Dumnezeu era alta. Aceasta din urmă era pentru mine ce se putea mai rău. Nu puteam să pun totul în ordine. Nu voiam să accept această realitate. De aceea corpul meu refuza să se trezească.

Nu ştiu câte ore am dormit. Atunci când m-am trezit, eram într-o cameră cu patru paturi, unde mai erau încă două paciente bolnave de cancer şi o altă femeie. Soţul meu stătea lângă pat şi mă ţinea de mână. Arăta obosit, dar cu siguranţă s-a simţit uşurat atunci când a văzut că m-am trezit. M-a sărutat blând pe frunte şi m-a mângâiat pe păr atunci când am început să plâng. Am plâns şi am plâns.

— Alfred, acum sunt o invalidă! Spuneam printre suspine. Sunt dintre aceia despre care este scris în Biblie, cei care nu au un picior sau altceva. Acum sunt una dintre ei!

Am plâns şi am plâns, iar Alfred încerca să mă încurajeze cu toate că lupta împotriva lacrimilor.

— Brigitte, tu vei fi întotdeauna soţia mea iubită. Dacă ai un sân sau pe amândoi, asta nu hotărăşte dragostea mea pentru tine. Te iubesc aşa cum eşti. Şi te voi iubi totdeauna.

El m-a sărutat blând şi m-a mângâiat plin de dragoste pe obraz, în timp ce eu nu puteam să fac nimic altceva decât să bocesc şi iar să bocesc.

— Sunt o infirmă, Alfred! Uită-te la mine. Sunt o invalidă ticăloasă! am strigat în timp ce lacrimile mi se rostogoleau pe obraz.

Eram terminată. Mă simţeam dezamăgită şi teribil de descurajată. Pur şi simplu era prea mult.

A fost o zi neagră pentru mine. O zi în care au curs multe, multe lacrimi. Apoi a venit sâmbăta.

Am dormit toată ziua ca un animal care hibernează şi m-am trezit abia duminică dimineaţă. Mă simţeam deja mult mai bine. Am luat cărticica mea salvatoare de pe noptieră pentru a citi meditaţia din ziua respectivă. Era psalmul 91, versetele 11 şi 12: *„El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale; şi ei te vor duce pe mâini, ca nu cumva să-ţi loveşti piciorul de vreo piatră".*

Am fost profund mişcată de aceste cuvinte şi, dintr-o lovitură, mi-am recâştigat toată încrederea în Dumnezeu. A fost incredibil şi omeneşte inexplicabil, după tot ceea ce mi s-a întâmplat. Dar, atunci când am citit aceste versete din biblie am fost umplută cu încredere profundă de la Tatăl meu ceresc. Am devenit liniştită. Furtuna din mine s-a potolit, soarele strălucea dintre nori şi razele lui îmi încălzeau inima. O minune a avut loc, şi nu puteam altceva decât să împărtăşesc cu vecinele mele de cameră bucuria redobândită. Cele trei femei erau grav bolnave. Una dintre ele gemea tot timpul. Ea era o doamnă în vârstă şi avea o burtă mare din cauza cancerului de ficat în fază terminală. Femeia din dreapta mea avea un cancer foarte urât al organelor genitale interne. Şi a treia îşi aştepta încă diagnosticul.

— Fetelor, am spus plină din nou de curaj şi de viaţă, astăzi este duminică, soarele străluceşte.

Pot să vă citesc ceva din Biblie? Femeile nu au avut nimic împotrivă.

— Dacă crezi că te ajută, a spus una dintre ele.

— Haide, a spus o alta.

Am citit tot psalmul 91 şi, după un timp, femeile au început să plângă încetişor. Nu spuneau niciun cuvânt, pur şi simplu stăteau întinse şi îşi ştergeau cu mâinile ochii umezi. De asemenea, şi eu am fost din nou mişcată de cuvintele scrise acolo, încât mi s-au rostogolit

câteva lacrimi peste obraz. Erau lacrimi de speranţă, lacrimi de uimire faţă de dragostea mare a lui Dumnezeu pentru mine.

— Ştiţi, am spus, am trăit ziua neagră din viaţa mea. Am văzut cum am fost pusă la pământ.

Aţi auzit cât de deznădăjduită am fost. Dar astăzi ştiu că Dumnezeu are gânduri bune pentru mine. Şi la fel are gânduri bune şi pentru voi. Indiferent prin ce trebuie să treacă fiecare dintre noi, îngerii sunt de partea noastră să ne poarte pe braţele lor pentru a nu ne lovi de vreo piatră. Dumnezeu vrea ce este cel mai bun pentru noi. De ce trebuie să trecem prin toate acestea, nu ştiu. Ca să fiu sinceră nu am nicio idee. Dar nu voi mai arunca niciodată încrederea mea în Dumnezeu, deoarece este singurul lucru şi cel mai profund pe care îl am. Nu am putut să le încurajez mai mult cu o oarecare perspectivă de mai bine. Am putut doar să le încurajez să stea liniştite şi să se ţină tare de Dumnezeu, indiferent de ceea ce va urma.

Din acea zi, într-adevăr am început să mă simt mai bine. Luni, la trei zile după operaţie, am fost externată şi am putut să merg acasă. Soacra mea a venit în vizită şi aproape a leşinat atunci când m-a văzut cum stăteam în sufragerie pe canapea. A rămas stând în uşă, de parcă ar fi văzut o stafie şi a strigat:

— Draga mea, ce faci aici?

— Sunt din nou acasă, am spus simplu.

— Nu se poate! a strigat soacra mea şi şi-a acoperit cu mâinile faţa.

Nu mai avea cuvinte.

Mi-am revenit foarte repede după operaţie şi toţi s-au bucurat că îmi mergea bine. Dar, apoi a venit următoarea lovitură: tratamentul postoperatoriu. Doctorul mi-a spus că de această dată trebuie să fac cinci cicluri de chimioterapie şi din nou să fac radioterapie, oricum mai mult decât înainte.

— Nu putem să riscăm. Evident că a rămas ceva ultima oară.

Mie îmi venea rău doar atunci când mă gândeam la chimioterapie şi la radioterapie. *N-o să reuşesc,* m-am gândit. *Nu mai vreau să încep totul de la capăt. Nu mai pot.*

— Alfred, eu nu mai rezist la acestea, am spus soţului meu atunci când am ieşit din spital. Nu mai fac încă o dată. Nu mai pot.

Apăsaţi, ne-am îndreptat spre casă. Amândoi eram epuizaţi. Undeva, la marginea unei păduri, Alfred a oprit maşina, ne-am îmbrăţişat şi doar am plâns.

Nu ştiu exact cât timp am stat în maşină şi am plâns. Eram la capătul puterilor. Şi ştiam că atunci când vom ajunge acasă, copiii noştri ne vor întreba cum suntem. Ce ar trebui să le spunem? Că nu avem nicio idee cum vom putea să ţinem piept următoarelor săptămâni, cu cât mai puţin următoarelor luni. Era îngrozitor. Într-un fel, ne-am liniştit şi, înainte ca să mergem mai departe, ne-am rugat lui Dumnezeu ca el să ne dăruiască o rezolvare astfel încât să pot să evit cumva această terapie înfricoşătoare. Nu mai voiam să mai fim confruntaţi – eu şi familia mea – pentru a doua oară cu aceasta. Dar aveam o altă alegere?

Vindecare?

Pentru că nu mai aveam putere să fac treburile casnice, am primit un ajutor pentru acestea. Numele ei era Melanie, o femeie din adunare. Cu o săptămână înainte de a începe chimioterapia mi-am plâns ei soarta şi ea mi-a spus:

— Am auzit despre un bărbat, care vindecă oamenii în Numele lui Iisus. Am auzit lucruri extraordinare despre el. Va fi pentru trei zile în Heilbronn. Am undeva un bileţel cu programul, în caz că te interesează.

Am fost cu totul captivată de această idee.

— Vindecare, am murmurat şi inima a început să-mi bată mai repede. Vindecare! Foarte bine! Dacă Dumnezeu nu mă vindecă prin medicamente şi prin rugăciunile familiei şi prietenilor, probabil aşa! Logic! Aceasta este rezolvarea! Şi când ai spus că este acest om în Heilbronn?

— Cred că vine în acest weekend, a spus Melanie, aşteaptă puţin. Şi-a luat poşeta, a scotocit înăuntru şi a pescuit un bileţel şifonat. Serviciul divin pentru vindecare în Heilbronn cu D. Morris, a citit tare şi clar informaţiile. Uite, e la sfârşitul săptămânii.

— Acolo trebuie să merg! am spus emoţionată. Nu că Dumnezeu a planificat totul minunat? Chiar acum vine acest Morris în Heilbronn. Să vezi dacă acesta nu e un semn de la Dumnezeu!

Aşa că am mers vineri seară împreună cu sora mea, în Heilbronn. Stăteam ca pe ace şi aproape nu mai aveam răbdare să mai aştept ca, după predică, să fiu chemată în faţă. Dar, în acea seară, Morris nu a făcut nicio chemare. Ne-a rugat să-l înţelegem, deoarece era foarte obosit după călătoria lungă.

— Veniţi, vă rog, din nou mâine. Vom continua, iar Dumnezeu va face lucruri mari.

Da, am cugetat plină de entuziasm. *Dumnezeu va face lucruri mari. Atunci vin mâine!*

Aşa că în seara următoare am revenit, de data aceasta cu Alfred al meu. În timpul predicii m-am foit neliniştită pe scaun dintr-o parte într-alta. *Dumnezeu astăzi mă va vindeca,* era singurul lucru pe care puteam să-l gândesc. *Astăzi El va face o minune cu mine!* Morris şi-a încheiat predica cu o rugăciune, apoi a urmat momentul decisiv. Moment pe care l-am aşteptat la fel cum un copil aşteaptă să despacheteze cadoul de Crăciun. A chemat bolnavii în faţă pentru a se ruga pentru ei.

Ca să nu vină toţi în acelaşi timp, el a chemat prima dată persoanele care aveau probleme cu spatele. S-au aşezat într-un rând, iar Morris s-a rugat pentru ei. Era uimitor felul cum putea să ştie lucruri personale din viaţa fiecăruia.

Nu cerea să-i fie povestită toată istoria bolii. Oamenii se uitau direct în ochii lui, iar el ştia în acelaşi moment de ce boală sufereau. Dumnezeu îi descoperea, nu era o altă explicaţie pentru aceasta. Şi toţi, într-adevăr fără excepţie, toţi cei care au mers în faţă au confirmat ceea ce el a spus despre ei.

Tot timpul am stat ca pe ace. Persoanele cu probleme de spate au mers înapoi la locurile lor şi acum au format un rând toţi cei care aveau probleme cu articulaţiile. Apoi au urmat poveştile cu circulaţia şi alte afecţiuni, până când, în cele din urmă, a venit acest cuvânt „cancer”. Nici n-a terminat bine de pronunţat acest cuvânt şi am şi sărit

de pe scaun ca arsă, grăbindu-mă să ajung în faţă. M-am simţit la fel ca acea femeie care suferea de doisprezece ani de o scurgere de sânge şi şi-a făcut loc prin mulţime pentru a-L atinge pe Iisus (Matei 9: 20 – 22). *„Dacă aş putea doar să mă ating de haina Lui, voi fi vindecată",* era singurul ei gând. Şi, cu toate că din cauza suferinţei, era probabil ameţită şi neputincioasă, a luptat prin mulţime şi a avut doar un singur ţel: Iisus.

În acelaşi fel m-am simţit şi eu atunci. Nu am privit nici în stânga, nici în dreapta şi aproape am zburat în faţă, aşa că am fost prima în rând. Pulsul îmi bătea atât de tare, încât îl simţeam până în gât, aşa eram de emoţionată. Proteza pentru sânul meu drept, intenţionat am scos-o, deoarece eram pe deplin convinsă că Iisus mă va vindeca, iar în acea seară sânul meu va creşte la loc. Da, asta credeam cu o credinţă de neclintit şi de aceea nu purtam proteza. Pe de altă parte, aş fi stat acolo cu o umflătură de trei ori mai mare, şi asta cu siguranţă ar fi arătat foarte comic.

Morris mă privea şi ştiam că în fiecare moment Dumnezeu va face o minune. Mă aşteptam la aceasta fără să mă îndoiesc nicio clipă. Credinţa mea putea să mute şi munţii în seara aceea, aşa era de puternică. Morris m-a privit pătrunzător, a văzut partea plată a pieptului şi a spus:

— Aceasta este deja a doua operaţie, am dreptate?

— Da, am confirmat.

— Şi vă e îngrozitor de frică de ceea ce va urma acum.

Am înghiţit în sec şi am confirmat din cap. Lovise direct la ţintă. A spus şi alte lucruri despre mine, a descoperit şi alte gânduri şi sentimente profunde care nu erau ştiute de nimeni altcineva în afară de mine. Îmi era limpede că toate acestea i le putea descoperi doar Duhul lui Dumnezeu. Ceea ce spunea era într-adevăr de la Dumnezeu. Apoi, mi-a pus mâna pe umăr, m-a privit fix în ochi şi a declarat:

— Pot să vă asigur. Cancerul nu va mai apărea a treia oară. Din acest moment mergeţi cu convingerea că sunteţi sănătoasă.

Aproape nu puteam să cuprind ceea ce auzisem. El s-a rugat pentru mine, iar eu am plutit înapoi la locul meu. L-am îmbrăţişat pe

Alfred şi lacrimi de bucurie ni se rostogoleau pe obraji. Ştiam: a trecut. Am depăşit momentul greu. Iisus m-a vindecat. Eram sănătoasă! Era nemaipomenit! Pur şi simplu extraordinar! Luni dimineaţă, la prima oră am sunat la clinică pentru a anunţa decizia mea de a renunţa la chimioterapie.

Bineînţeles că îmi era clar că doctorii nu vor putea niciodată şi pentru nimic în lume să înţeleagă o asemenea schimbare din partea mea. Din punct de vedere medical, eram încă o pacientă problemă, şi era lipsit de raţiune să faci aşa ceva. Dar pentru mine nu era lipsă de responsabilitate, ci doar consecinţa logică a credinţei mele.

Era un pas al ascultării. La fel ca Noe, care a ascultat de Dumnezeu şi a construit o arcă, cu toate că nici pe departe nu se vedea urmă de apă. Sau ca sutaşul din Capernaum, care s-a întors acasă sprijinindu-se ferm pe promisiunea lui Iisus că l-a vindecat deja pe slujitorul muribund. La fel am vrut şi eu să fac acest pas al credinţei şi, bazându-mă pe cuvântul Său, să îndrăznesc imposibilul, adică să renunţ la chimioterapie. Puteau toţi să o considere o nebunie şi să clatine din cap în faţa naivităţii mele, totuşi voi face acest pas deoarece cred într-un Dumnezeu căruia nimic nu Îi este imposibil: un Dumnezeu care face ca orbii să vadă şi surzii să audă, un Dumnezeu care face ca schilozii să meargă, chiar şi morţii să învieze. Şi atunci când acest Dumnezeu măreţ îmi spune că voi fi sănătoasă, atunci într-adevăr voi fi.

Am luat receptorul în mână şi în acelaşi timp am înălţat o rugăciune scurtă către cer. *Doamne Iisuse,* am spus cu îndrăzneală, *voi suna acum şi vreau să aud cum medicul acceptă decizia mea fără „Dar" şi „Poate". Nu vreau ca el să îmi aducă reproşuri din cauza cărora să fiu torturată de gândul că fac ceva greşit. Te rog, fă ca să nu-mi mai pună întrebări. Te rog, te rog, altfel nu rezist.*

Am format numărul de telefon şi a răspuns o recepţioneră prietenoasă. M-a rugat să aştept şi, imediat ce l-am avut pe medic la celălalt capăt al firului, am explodat foarte curajoasă cu hotărârea mea:

— M-am decis: Nu voi face chimioterapie.

Eram pregătită ca medicul să intervină, dar el nu a făcut-o.

— Am fost într-o biserică la o slujbă de vindecare, am continuat curajoasă, s-au rugat pentru mine şi acum sunt sănătoasă. Nu voi mai face nici radioterapie. Nu mai am nevoie de aceasta. Iisus m-a vindecat.

La început, câteva secunde a fost linişte la celălalt capăt al firului. Acum urmează morala, m-am gândit şi înăuntrul meu eram gata să contracarez orice protest al medicului. Dar, reacţia lui a fost cu totul neaşteptată.

— Bine, spuse el liniştit, dacă sunteţi atât de sigură că sunteţi vindecată, atunci vă doresc toate cele bune pentru restul vieţii.

Într-adevăr, nu eram pregătită pentru acest răspuns. Doctorul nu a pus sub semnul întrebării decizia mea, nici nu a încercat să mă convingă. În loc de astea, mi-a urat toate cele bune. Cu adevărat Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea. Eram extrem de fericită. *Uau,* m-am gândit uşurată. *Ce Dumnezeu minunat am. Acum îmi lipseşte doar un sân, dar şi ce dacă. Sunt sănătoasă! Ce nevoie am de mai mult?*

Eram atât de convinsă de triumful meu, încât nu puteam să mă gândesc la nimic rău atunci când, trei luni mai târziu, în vara lui 2003, am simţit câteva ridicături pe partea netedă a sânului.

— Ah, ce-o fi cu astea? m-am întrebat eu, pipăind cu degetele micile ridicături. Ce necaz!

Trebuie să merg la control. Poate sunt resturi de aţă. Probabil trebuie scoase…

Nici prin gând nu mi-a trecut că ar putea să fie ceva cu totul diferit…

Între speranţă şi deznădejde

— Uitaţi-vă, aici trebuie să fie un fir închistat, i-am spus doctoriţei, atunci când am mers la consultaţie câteva zile mai târziu. Simt peste tot astfel de mici ridicături.

— Mda, spuse doctoriţa, să sperăm că sunt doar fire.

— Ce poate să fie altceva? am întrebat. Doar eu sunt sănătoasă.

— Da, bine, spuse ea. Totuşi mergeţi în clinica din Prorzheim şi faceţi un control, doamnă Knapp.

Fără să îmi fac griji de aceasta, am mers în Prorzheim pentru a controla mica umflătură. Ceea ce am auzit nu a fost nici pe departe

încurajator.

— Doamnă Knapp, doamnă Knapp, de ce aţi venit abia acum? oftă medicul. De ce aţi renunţat la chimioterapie? Am fi putut împiedica toate acestea.

Nu am înţeles despre ce vorbea.

— Ce să împiedicăm? am întrebat.

— Acestea sunt metastaze! Metastaze!

Îmi era cald şi rece. *Totuşi, poate nu sunt metastaze?* m-am gândit. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, medicul a continuat:

— Da, da, vă ţin minte de ultima dată. Dumneavoastră sunteţi cea cu credinţa de neclintit că sunteţi perfect sănătoasă.

— Exact, am spus, încă mai cred aceasta. Mai mult decât orice.

El clătină neîncrezător din cap.

— Aş vrea să aveţi dreptate. Dar, din păcate, sunt metastaze. Trebuie să luaţi problema în serios şi să vă operaţi a treia oară, doamnă Knapp.

Mi-a venit brusc să ameţesc. M-am strâns tare de scaun şi am încercat să rămân calmă. Să fiu operată pentru a treia oară? Nu poate să fie adevărat.

Medicul a luat o carioca neagră şi a început să mă mâzgălească ca şi cum aş fi fost un şablon.

Credeam că mor. Din nou? Nu se mai termina? Mi-a arătat în detaliu cum s-a gândit el să procedeze. Nu ascultam cu adevărat ceea ce spunea. Doar frânturi din propoziţii cum ar fi: „această bucată mare de piele tăiată", „de pe burtă o bucată extrasă", „pusă din nou aici sus", ajungeau ca prin vis în urechile mele. Cu gândurile eram altundeva, departe.

Morris mi-a spus că boala nu va mai apărea a treia oară. M-am bazat pe asta. Din cauza profeţiei lui am renunţat la chimioterapie. Am fost încredinţată că Dumnezeu vorbeşte prin acest om. M-am bazat pe faptul că în acea clipă Iisus m-a vindecat la fel cum a vindecat-o pe femeia cu scurgere de sânge. Morris mi-a spus că sunt sănătoasă! El nu a spus că ar trebui să mai fac chimioterapie sau radioterapie şi apoi voi fi sănătoasă. El m-a asigurat că Iisus m-a vindecat!

Cum am putut să fiu minţită în aşa hal de un om al lui Dumnezeu? A spus toate acestea doar pentru că aşa îi era în program? L-am înţeles greşit? Traducătoarea a transmis greşit mesajul lui? Cum pot să-mi explic totul? Ce înseamnă aceasta, Dumnezeule? am strigat către El în mintea mea în timp ce doctorul îmi făcea fotografii de la partea superioară marcată a corpului şi îmi spunea să merg mai întâi acasă şi să discut totul cu soţul meu.

— Nu va mai arăta aşa de bine, spuse el. Dar, important este că am localizat totul înainte ca tumoarea să se extindă prea mult.

Deoarece soţul meu era încă la muncă, am mers acasă la sora mea. I-am povestit ceea ce mi-a spus doctorul şi apoi am plâns un timp. Aveam acest sentiment de cădere într-o prăpastie fără sfârşit. Nu înţelegeam de ce Dumnezeu m-a dus aşa de nas, pentru că aşa mi se părea: ce era cu promisiunea Lui de a mă vindeca? Totuşi El mi-a vorbit atât de clar atunci când a trimis un înger în halat alb la patul meu. Sau Morris, lucrurile pe care le ştia despre mine i le putea descoperi doar Dumnezeu – de ce mi-a spus că sunt sănătoasă, iar cancerul nu va mai apărea a treia oară? Pur şi simplu nu puteam să mă desprind de unde eram acum. De ce mi-a luat Dumnezeu din nou speranţa? Ce va fi mai departe? Va trebui oare să mai trec încă o dată pe aici? Chiar nu este o altă cale?

Am discutat cu Alfred toată situaţia şi am ajuns la concluzia să consultăm părerea unui al doilea medic, înainte să cădem de acord cu o operaţie atât de complicată. Aşa că am mers în spitalul creştin din Karlsruhe-Rüppurr. Acolo mă simţeam mai în siguranţă, iar medicii, care în mare parte erau creştini, m-au tratat cu multă grijă şi dragoste. Aveau un umor plăcut şi o bucurie molipsitoare. Aceasta m-a ridicat cu totul.

— Ştiţi ceva, doamnă Knapp? a spus, doctorul. Prima dată vă tratăm cu herceptin. Nu trebuie să vă fie teamă, nu este un medicament agresiv. Este o substanţă activă care vă întăreşte sistemul imunitar. Vrem totuşi să vedem dacă nu putem controla această poveste supărătoare.

Aşa că făceam în fiecare săptămână câte o perfuzie cu herceptin. Fără rezultat. Părea că organismul meu nu răspunde la tratament. Aşa

că am oprit herceptinul şi din nou au început o rundă de investigaţii şi interviuri pentru a discuta noi metode.

În lunile care au urmat, am avut şase şedinţe de chimioterapie. Niciuna nu a dat rezultate. Din nou mi-a căzut părul. Din nou a trebuit să port perucă. Pentru nervii mei şi pentru întreaga familie era ca o urcare pe munte şi o coborâre în vale. Câteodată chisturile deveneau mai mici, iar noi eram plini de speranţă că va fi mai bine. Dar de fiecare dată constatam că era doar o iluzie. Chisturile creşteau şi deveneau tot mai mari şi mai mari. Eram disperată.

Următoarea propunere era termoterapia, o aşa numită hipertermie. Prin această metodă tumoarea urma să fie vaporizată în totalitate, cu ajutorul razelor electromagnetice, fără operaţie.

— Local se va induce corpului febră, cu intenţia de a distruge ţesuturile cancerului malign, mi-a explicat doctorul. Avem multe realizări de pe urma acestei metode. Chiar acum, nu demult, am avut o pacientă în clinică pe care am expus-o hipertermiei, iar cancerul a dispărut în totalitate.

— Aleluia, am spus plină de entuziasm, voi fi următoarea despre care veţi putea povesti!

El a zâmbit pe sub mustaţă.

— Da, doamnă Knapp. Într-adevăr, sunteţi o persoană optimistă. Întotdeauna străluciţi, întotdeauna speraţi.

Am clătinat din cap.

— Dar, bineînţeles. Ce altceva să fac? încrederea este singura care mi-a mai rămas.

Da, voiam să mă ţin tare de încrederea mea în Dumnezeu. Nu înţelegeam de ce trebuia să merg pe această cale şi de ce, din nou, promisiunea lui Dumnezeu era de neatins, în depărtare. Atât de multe nu înţelegeam şi îndeosebi toate întrebările mele arzătoare rămâneau fără răspuns. Dar, cu toate acestea, m-am hotărât ca, în continuare, să mă încred orbeşte în Dumnezeul meu.

Am stat patru săptămâni într-o clinică pentru a fi tratată prin termoterapie. A fost pentru prima dată când am fost aşa de mult timp despărţită de familia mea. Îmi venea să urlu de dor de acasă. Alfred şi

copiii mă vizitau la fiecare sfârşit de săptămână. Totuşi, timpul cu ei era atât de scurt şi aproape nu suportam să îi las din nou să plece şi eu să rămân din nou singură. De asemenea, eram puţin neliniştită de felul cum crescuse chistul în sânul meu. Era mereu tot mai mare. Aşa de repede nu mai crescuse niciodată înainte. Medicul a analizat chistul şi mi-a explicat:

— Acum, este posibil să se fi adunat lichid în tumoare, în cazul acesta, va creşte atât de mult până va plesni. Atunci tumoarea se va micşora şi va muri.

Aha, m-am gândit, *dacă el spune aşa ceva, înseamnă că aşa e. Cred că ştie despre ce vorbeşte. Într-un fel sună logic.*

— Sau, a continuat medicul, dacă aţi auzit de la puţinii care nu au avut rezultate în urma acestei terapii şi totul a mers în altă direcţie. Tumoarea se dezvoltă cu repeziciune şi rămâne.

Bineînţeles că am luat în calcul prima versiune. *La mine tumoarea se va micşora şi va muri,* mi-am spus. Şi cu această speranţă în inimă, m-am întors acasă după aproape o lună de zile. În timpul cât am fost internată în clinică chisturile s-au mărit de cel puţin zece ori. Cel mai mic chist era de mărimea degetului meu mare. Cu adevărat era groaznic. După câteva zile, s-a deschis tumoarea, exact aşa cum a presupus medicul. Ceea ce nu mi-a spus a fost cât de îngrozitor miroase această tumoare deschisă. O, Dumnezeule, miroseam ca un hoit.

După un timp, am început să mă consolez cu ideea că e un miros normal, de la putrefacţie.

Era aşa de ciudat, era aşa de rău. Aproape că nu mai puteam să suport. Din decolteul meu venea mereu un miros îngrozitor, ca şi cum mi se descompunea trupul.

Bine, am găsit eu o explicaţie pentru tot ce mi se întâmpla – *acum moare tumoarea, de aceea pute aşa. E normal.*

I-am arătat medicului chisturile şi el nu a fost aşa de optimist.

— Hmm, doar atât a spus şi s-a scărpinat gânditor în bărbie. Nu-mi place, doamnă Knapp. Ştiţi dumneavoastră de unde vine această putoare? Corpul dumneavoastră nu mai este capabil să irige cu sânge

chisturile mari. Şi acum mor dinafară. Vă trimit în clinica din Gerlingen. Ei sunt specialişti în afecţiuni ale coşului pieptului. Trebuie ca ei să vă vadă.

Afecţiuni ale toracelui, m-am gândit cu presimţiri nu prea bune. Ştiam foarte bine ce înseamnă aceasta: Atâta timp cât se putea disloca tumoarea, era încă posibil să fie îndepărtată. Dar, dacă medicul mă trimite într-o clinică pentru afecţiuni ale toracelui, asta poate să însemne că tumoarea s-a fixat undeva în coşul pieptului meu. Şi aşa a şi fost. Au descoperit că tumoarea s-a prins de coaste.

— Arată foarte urât, a fost comentariul doctorului care m-a consultat în Gerlingen.

Apoi s-a retras cu mai mulţi medici la discuţii şi, în următoarea zi, mi-a împărtăşit concluzia la care ajunseseră:

— Vă vom îndepărta tumoarea împreună cu cele cinci coaste afectate şi o bucată din stern. Apoi extragem de pe spate un muşchi, prindem pielea care îi aparţine înapoi şi îl transplantăm în faţă, ca să fie acoperită din nou gaura mare de unde au fost îndepărtate coastele.

Mi se părea că vorbeşte despre o haină ce urma să fie peticită. În partea din faţă este o gaură, deci se taie ceva material din spate, unde lipseşte cel mai puţin şi se coase din nou în faţă. Gata. Dar aceasta n-a fost totul.

— Din cauza coastelor care vor lipsi mai este o problemă, continuă medicul cu explicaţiile lui.

Deoarece aici între plămâni şi peretele toracic este un vacuum, în mod automat plămânii sunt absorbiţi atunci când toracele se dilată. Aşa se umplu de aer. Dacă acest vacuum va fi suspendat – în cazul dumneavoastră pentru că nu vor mai fi coaste – plămânii se micşorează la fel ca un balon din care iese aerul. De aceea trebuie ca după operaţie să vă punem la un aparat care va restabili acest vacuum. Şi pentru ca inima să nu vă iasă prea tare în afară, deoarece nu va mai fi sub coaste, ci direct sub piele vă vom pune o plasă.

Toate acestea nu pot să fie adevărate, m-am gândit, îmi venea rău doar gândindu-mă la numărul mare de modificări: coaste îndepărtate, muşchi transplantaţi, vacuum restabilit, plasa. Poate

corpul omenesc să suporte o asemenea peticeală?

Mă simţeam ca Iov, la care ajungeau veştile rele una după alta. Lui îi fusese luat totul, deoarece diavolul voia să vadă cât de mult va mai putea Iov să suporte înainte să se lepede de Dumnezeu. Am plâns cu amar atunci când am mers acasă, în acea zi.

Cât de mult va trebui să mai suport? am urlat către cer. *Când este destul?*

În plânsul meu simţeam cum Dumnezeu mă întreba încetişor: *Ai încredere în mine?*

Bineînţeles că am încredere în Tine, I-am spus lui Dumnezeu. *Dar tu mi-ai promis că mă vei vindeca. Doar mi-ai dat cuvântul Tău.*

Mi-am călcat Eu vreodată cuvântul, părea că îmi răspunde Dumnezeu. *De ce ai nevoie de dovezi? Am gânduri bune pentru tine, copilul meu.*

Atunci de ce trebuie să trec pe aici, am strigat. *De ce mă apeşi atât de tare încât nu mai pot să fac nimic? De ce? Toate aceste griji, programări, discuţii, tratamente, operaţii, toate speranţele şi îngrijorările, şi întotdeauna mai adaugi ceva. Ce înseamnă asta? Tu mi-ai dat daruri care acum pur şi simplu se îngroapă pentru că nu mai pot să fac nimic. Am o familie. Am trei copii mici. De ce trebuie să mă torturezi cu această boală?*

Ai încredere în Mine? am auzit din nou vocea lui Dumnezeu în inima mea.

Eram epuizată. Eram sătulă de toate acestea. Am luptat pentru că oamenii mi-au spus că ar trebui să lupt. M-am rugat şi am crezut pentru că oamenii mi-au spus: numai dacă aş avea suficientă credinţă, aş birui această boală. Am citit cărţi şi cărţi pentru a găsi o oarece iluminare spirituală. Dar niciuna dintre aceste cărţi, niciunul din sfaturile bine intenţionate ale oamenilor nu au putut să oprească cancerul. Am încercat tot ceea ce putea să existe – nimic nu a ajutat. Boala a biruit întotdeauna. Şi acum eram aici: neajutorată şi zdrobită, o bucată de carne, fără putere, fără un răspuns, fără să înţeleg de ce Dumnezeu mă trece prin aşa ceva.

Dar, atunci când mi-am vărsat focul inimii înaintea lui

Dumnezeu am început să gândesc la semnificaţiile cuvântului Său. Am încredere în El? Am încredere în El chiar şi atunci când nu am nimic concret de care să mă agăţ? Am încredere în El chiar dacă tot ceea ce îmi este mai important se dărâmă? Dintr-odată am devenit conştientă că trebuie să-mi dăruiesc din nou viaţa în mâinile lui Dumnezeu. Dacă într-adevăr mă încred în El, atunci va trebui să dau drumul la tot. Totul: familia mea, slujba mea ca mamă şi soţie, chiar pe mine însămi. A trebuit să pun armele jos şi să fiu liniştită. A trebuit să mă opresc din a mă mai ghida după cunoştinţele altora şi pur şi simplu să mă supun voii lui Dumnezeu. A trebuit să mă opresc să fiu o eroină a credinţei. Şi, în loc de asta, să mă las pur şi simplu în braţele lui Dumnezeu. El ar trebui să mă ia de mână şi să mă călăuzească, în El ar trebui să-mi pun încrederea indiferent de ceea ce s-ar întâmpla. Eram copilul Lui şi El avea gânduri bune pentru mine. Acesta era singurul lucru pe care aveam nevoie să-l ştiu. Printre multe, multe lacrimi, mi-am adus viaţa la crucea lui Hristos.

Îţi dau sănătatea mea, talanţii mei, îţi dau totul ca o jertfă, I-am spus Lui. *Şi, dacă aş ajunge atât de departe încât să nu mai pot să fac nimic, dacă nu mai pot să mă reîntorc în biserică, chiar dacă nu mai pot măcar să fiu mamă, atunci cel puţin Te am pe Tine. Îţi dăruiesc tot ceea ce sunt, tot ceea ce am. Dau drumul la tot. Dacă vrei să îmi dai înapoi curăţit şi sfinţit, atunci cu braţele şi inima deschise iau înapoi ca un cadou. Şi dacă nu, şi atunci mă voi ţine de Tine. Nu voi renunţa niciodată la Tine.*

Am vorbit şi cu Alfred despre toată situaţia. Din nou am căzut plângând unul în braţele celuilalt.

— Ştiu că Dumnezeu este un Tată iubitor, am spus suspinând. Dar mi-e atât de frică. Am aşa o frică, Alfred. E din ce în ce mai rău. Ce se va întâmpla dacă nu voi supravieţui?

— Tu vei supravieţui, spuse soţul meu.

— Şi dacă nu? mi-am şters ochii umezi. Ştii că nu arată bine. Trebuie să fim realişti.

Cancerul s-a extins deja foarte mult. Buzele îmi tremurau. Nu voiam să mă gândesc la toate aceste lucruri şi totuşi nu puteam să

îndepărtez aceste gânduri. Ce se va întâmpla cu voi? am şoptit.

— Indiferent ce se va întâmpla, chiar dacă va trebui să pleci dincolo… mi-a răspuns Alfred printre lacrimi, Dumnezeu va avea grijă de noi, auzi? Eu şi băieţii vom reuşi cumva. Asta ştiu. Dumnezeu nu ne părăseşte.

Peticită şi cusută

Şi aşa am fost operată din nou. De data aceasta, operaţia a durat şase ore neîntrerupte. La sfârşit, am fost îndopată cu medicamente ca să pot să suport toate durerile îngrozitoare ce urmau intervenţiei chirurgicale de mare amploare.

Eram legată de tuburi de oxigen şi de tot felul de aparate. Furtunuri de mărimea degetului mare erau înfipte în corpul meu. Cu adevărat era rău. Chiar după operaţie, a venit sora mea să mă viziteze şi eu eram foarte bine dispusă din cauza numeroaselor analgezice pe care le primisem. Da, arătam foarte bine, am râs şi ne-am amuzat. Sora mea mi-a împărtăşit tot felul de lucruri de care eu, bineînţeles, nu mi-am adus aminte după aceea, deoarece am suferit o amnezie totală. De asemenea, au venit să mă viziteze şi soţul meu, şi părinţii mei. Aproape li s-a rupt inima să mă vadă aşa cum eram.

Mulţi oameni din adunare sau cei din cercul de prieteni au venit la mine. Asta m-a impresionat foarte mult, deoarece era iarnă, străzile erau pline de zăpadă şi clinica era la o distanţă de o oră şi jumătate de satul nostru. Cu toate acestea nu a trecut nicio zi, fără să fiu vizitată de cineva.

După câteva zile am avut impresia că rănile se vindecă şi mă fac mai bine. Doctorul m-a asigurat că a operat o bucată mai mare şi a tăiat atât de mult ca să nu mai rămână nimic. De asemenea, şi eu l-am rugat ca, dacă într-adevăr e convins că a îndepărtat totul, să scoată branula pe care o purtam deja de trei ani în braţ. Atunci când mi-a confirmat că într-adevăr a scos-o, am respirat uşurată. Ştiam că am reuşit.

Din nou am început să am poftă de mâncare şi infirmiera s-a bucurat enorm atunci când i-am spus aceasta. Odată mi-a adus un platou minunat cu salată şi, pentru că nu puteam să mă mişc prea bine, m-a hrănit. Am mâncat cu poftă toată salata. Şi nici bine nu am

terminat de mâncat că am vomitat totul. Am murdărit toată duşumeaua şi mi-a fost ruşine. Medicamentele mi-au afectat în aşa hal stomacul, încât nici în zilele următoare nu am putut să mănânc nimic.

Apoi am fost din nou supusă investigaţiilor. O doctoriţă a văzut rana, şi-a încreţit fruntea, a dispărut şi a mai chemat un medic. După un timp, au dispărut amândoi şi, peste puţin timp, în jurul patului meu se aflau patru medici care m-au analizat, m-au palpat, au discutat între ei, m-au palpat din nou şi, în cele din urmă, unul din ei mi-a zis:

— Doamnă Knapp, îmi pare rău. A apărut o infecţie. Nu putem să vă cruţăm de încă o operaţie.

Mie mi-a pierit curajul. *De câte ori?* m-am întrebat. Nu mai aveam putere şi, de parcă nu era destul, anestezia n-a ţinut şi m-am trezit în mijlocul operaţiei. Eram legată de un pat şi am văzut cum medicii mă operau, dar nu puteam să rostesc niciun cuvânt. A fost groaznic. Singura modalitate prin care am putut să atrag cumva atenţia a fost prin mâini, pe care am încercat să le mişc. Doctorii erau atât de concentraţi la operaţie, încât a durat un timp până când – şocaţi – au observat strigătul meu mut după ajutor. Imediat mi-au mai administrat încă o doză de anestezic şi în ziua următoare şi-au cerut mii de scuze pentru incidentul neplăcut.

A durat un timp până când am căpătat din nou putere după această nouă operaţie. Am fost dusă într-o altă secţie, pentru că infecţia mea era contagioasă. Atmosfera de pe această secţie era îngrozitoare. Mă simţeam ca o leproasă. Camera era groaznică şi asistentele erau aşa de neprietenoase, încât mă întrebam serios dacă nu au pus intenţionat toate asistentele insuportabile pe această secţie pentru a nu contamina cu ostilitatea lor întreaga clinică. Atunci când ceream să mi se facă o injecţie pentru că nu mai suportam durerea, asistenta mârâia:

— Trebuie să suporţi puţin, draga mea. Nu eşti aici în ţara huzurelii.

Atunci când m-a vizitat, Alfred mi-a adus un plic gros. Copiii din biserica noastră au scris versete din Biblie şi cântece pentru mine şi, pe lângă toate acestea, au făcut şi nişte desene minunate. Mi-au scris

cântece cum ar fi „Tatăl luminii, Tu Te bucuri de copiii Tăi” sau „Noi venim ca şi copii ai Tăi” sau „Copiii cu răni sunt sigur la Tine”. Mă simţeam, într-adevăr, foarte rănită şi am fost încurajată de copii prin aceste cuvinte. Au fost ca balsam pentru sufletul meu. Ei au scris că se vor gândi la mine şi că se vor ruga pentru mine. Am plâns în hohote atunci când am citit textele înzorzonate, care îmi străluceau în faţă şi erau decorate cu multă dragoste şi culoare.

Din acea zi, a început să-mi fie mai bine. Atunci când am putut să mă ridic, am început să înfrumuseţez camera sărăcăcioasă. Am luat vasul de pe noptieră, am turnat apă în el, în care am pus câteva flori tăiate. Sub el am întins un şerveţel şi am agăţat câteva fotografii de-ale copiilor mei şi una cu mine şi Alfred. Acesta era colţul meu frumos de care puteam să mă bucur. Soţul meu mi-a adus de acasă o plapumă ceva mai colorată şi chiar perna mea.

Încetişor, iarna gri se apropia de sfârşit, zilele erau mai lungi, vremea se mai încălzi, iar soarele strălucea prin fereastră. Am prins din nou curaj şi poftă de viaţă şi am fost sigură că totul va fi bine.

În acest spital am avut încă o experienţă urâtă: pentru a se descoperi dacă plămânii îmi erau afectaţi de cancer mi s-au făcut diferite radiografii. Şi atunci când acestea nu au dat rezultatul dorit, doctorii au decis, pentru mai multă siguranţă, să-mi facă o bronhoscopie. Un doctor mi-a explicat că voi fi anesteziată local şi că va trebui să înghit un furtun de care este prinsă o mini-videocameră. Mi-a venit rău numai când am auzit explicaţiile lui.

— Se poate face aceasta şi cu anestezie totală? am întrebat ezitând.

El a dat din mână:

— Nu vă îngrijoraţi. Nu este aşa de rău. Aici facem aşa ceva în mod regulat.

Mi-a pulverizat un anestezic în gât şi mi-a dat indicaţii cum ar trebui să mă comport. A fost groaznic. Am crezut că mă sufoc. Nu mai aveam niciun control asupra respiraţiei, vocii şi asupra reflexului de înghiţire. În cele din urmă, mi-au făcut investigaţia sub anestezie totală.

Atunci când m-am trezit, la patul meu stătea prietena mea Sabine. Dumnezeu a trimis-o. Pur şi simplu a stat şi a aşteptat. Eu am plâns. Apoi am dormit un timp şi, atunci când m-am trezit, am plâns din nou. M-am simţit aşa de înjosită, aşa de jefuită de existenţa mea.

Mulţumesc lui Dumnezeu că plămânii îmi erau în ordine. Dar această investigaţie brutală a căilor mele respiratorii nu o voi uita aşa de repede.

Am citit odată undeva că adevărata origine a cancerului de sân ar fi rădăcinile de amărăciune. Ştiu o mulţime de oameni care au multe rădăcini de amărăciune. De ce toţi aceştia sunt bine dispuşi şi de ce tocmai eu m-am îmbolnăvit de cancer de sân. Lucrul acesta era pentru mine o enigmă. Nu aveam nicio rădăcină de amărăciune, cu adevărat nu aveam. Sunt un om care, în principiu, nu pot să fac rău cuiva. Odată am încercat cu toată puterea să port cuiva pică. Dar nu am reuşit. Din natură sunt veselă.

Şi toţi ceilalţi factori de risc nu mi se potriveau deloc. Eu provin de la ţară, nu fumez, nu beau şi chiar legumele pe care le consumam când eram copii erau din grădina proprie. Deci nu exista nicio explicaţie pentru boala mea. Pur şi simplu a trebuit să o accept.

Totuşi chestia cu rădăcinile de amărăciune nu mi-a dat linişte. Dacă undeva mă prind de vreo rădăcină de amărăciune, care se putea răspândi sub formă de cancer? Voiam să o găsesc şi să pun în ordine lucrurile în faţa lui Dumnezeu şi în faţa oamenilor. Şi exact asta am făcut. Puţin după externare am vizitat fiecare persoană faţă de care m-am simţit vinovată şi i-am cerut iertare. Am pus în ordine şi lucrurile din copilăria mea cu fraţii şi surorile mele. Ne-am rugat împreună şi ne-am iertat unul pe altul. A fost o experienţă foarte frumoasă. Şi am putut să spun cu conştiinţa curată: nu mai există rădăcini de amărăciune în inima mea. Sufleteşte, eram sănătoasă.

A venit primăvara, vara, toamna şi dintr-odată am simţit ceva în sânul meu drept.

De această dată nu am mai aşteptat prea mult. Ca una care dispreţuieşte moartea am mers la spital şi am spus medicului:

— Domnule, cred că şi în sânul drept este ceva. Medicul era

foarte surprins de pasul meu îndrăzneț.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Până acum am descoperit întotdeauna singură. Și acum merg pe ideea că este ceva aici.

Dacă nu este nimic, mă bucur.

Doctorul a prelevat o probă și a trimis-o la laborator pentru a fi examinată. Din păcate s-a confirmat bănuiala mea.

Era cancer.

— Îmi pare atât de rău, doamnă Knapp, spuse medicul, atunci când am mers la o nouă consultație.

Aproape avea lacrimi în ochi când a trebuit să îmi dea vestea. Din păcate, trebuie să vă amputăm și sânul drept.

Îl priveam țintă și simțeam că trebuie să fie creștin, după felul cum se comporta cu mine.

— Doctore Frank, sunteți creștin, este adevărat? El a confirmat aceasta.

— Am doar o singură dorință. Aș vrea să faceți această operație rugându-vă. Mă rog ca mâinile dumneavoastră să fie binecuvântate și ca dumneavoastră să eliminați tot ceea ce mai există rău. Întreaga noastră biserică se va ruga pentru aceasta. Și eu mă voi ruga. Și dacă știu că și dumneavoastră veți face aceasta, atunci merg foarte liniștită în sala de operație. Puteți să-mi promiteți?

El a clipit din ochi și mi-a promis.

Deci, am fost din nou operată și mi-am pierdut și sânul drept. După operație a venit la patul meu doctorul Frank și mi-a mărturisit că în toată cariera lui de medic nu i-a fost atât de greu să facă o intervenție chirurgicală. Mi-a urat din inimă toate cele bune și mi-a dat voie să plec acasă atunci când am vrut, chiar cu tuburile de drenaj după mine. Ca o pacientă să fie externată atât de repede după operație nu e deloc normal. Bineînțeles că eu am fost în culmea fericirii, deoarece întotdeauna mi-am revenit cel mai bine după operații atunci când am fost în apropierea soțului meu și a copiilor. Chiar atunci când m-a vizitat Alfred, m-am luminat la față și i-am spus:

— Poți să mă iei imediat cu tine acasă!

El nu mai avea nicio replică. Şi apoi aşa am făcut.

Operaţia am suportat-o foarte bine, dar ceea ce urma să fie discutat era tratamentul postoperatoriu. Ştiam că pur şi simplu nu se putea fără chimioterapie. Îmi era groază de aceasta, dar trebuia să mai trec încă o dată pe acolo. Programarea a fost făcută şi eu am vrut să scap de ea cât mai repede. Din nou a apărut altceva: la câteva săptămâni după operaţie s-au format pe toată lungimea suturii mici metastaze. Peste tot s-au format chisturi, chiar până la gât. Arătau ca nişte umflături uriaşe, provocate de înţepături de viespe. Atunci când medicul a văzut chisturile a clătinat din cap şi a spus oftând:

— Doamnă Knapp, acum ne oprim cu peticeala, nu mai are rost. Vă propun să faceţi chimioterapie şi radioterapie în acelaşi timp.

Ştiam foarte bine ce însemna aceasta. Chimioterapie şi radioterapie împreună este aproape cel mai rău lucru pe care poate să-l facă cineva. Este o metodă care se foloseşte doar atunci când nu a funcţionat nimic altceva. Are un efect foarte bun, dar este un şoc absolut pentru corp.

— Nu vreau să ocolesc realitatea, mi-a spus medicul fără să cosmetizeze adevărul. O astfel de metodă poate să aibă efecte negative pe timp îndelungat. Trebuie să luaţi în calcul faptul că, după un timp, bumerangul se întoarce. Dar, probabil, acum am putea să vă oferim prin această metodă câţiva ani de viaţă.

Părerea lui era că nu vedea nicio altă posibilitate. Şi deoarece nici eu nu vedeam altă alternativă, am acceptat. Am mers în clinica pentru radioterapie şi doctorii au marcat pe trupul meu zona care urma să fie iradiată. Şi au încercat să păstreze limita pe cât posibil de mică. Eu însă nu eram mulţumită cu aceasta.

— Ultima dată aţi iradiat doar zona care ar fi trebuit şi doar foarte puţin peste limită. Aceasta a fost prea puţin. De această dată vă cer să iradiaţi o suprafaţă cât mai mare posibil. Toată partea dreaptă de aici, până aici şi sus până la gât.

Le-am arăt cu degetul până unde ar trebui să meargă şi ochii medicilor se făceau din ce în ce mai mari la aceasta.

— Doamnă Knapp, nu vă daţi seama de ceea ce cereţi. Aceasta

reprezintă douăzeci la sută din suprafaţa corpului. Nu veţi rezista niciodată.

— Faceţi aşa! am cerut eu plină de curaj. Simt în inima mea că doar prin această metodă vom prinde totul. Şi ceea ce am simţit în inimă pentru corpul meu nu m-a înşelat până acum.

După ce medicii au citit în fişa mea şi au văzut că într-adevăr ceea ce am simţit întotdeauna a fost foarte corect, au fost de acord să-mi împlinească dorinţa.

Bineînţeles că radioterapia a fost incredibil de intensă. Atunci când m-au iradiat la gât am avut cinci zile dureri groaznice şi n-am putut să mănânc nimic. La fiecare înghiţitură mi se părea că esofagul este o rană deschisă. A fost groaznic. Şi apoi s-a întâmplat imposibilul! Am putut vedea cum chistul de la gât se micşorează. Da, chistul s-a topit sub ochii mei. S-a făcut tot mai mic până când, în cele din urmă, a dispărut, îmi venea să plâng de fericire. Chistul a dispărut! Patru ani am aşteptat aceasta, să văd cum o metodă medicală are efect. Patru ani întregi am sperat la o dovadă vizibilă. Şi acum, în sfârşit, am experimentat felul în care Dumnezeu a intervenit. Am putut să privesc cum cancerul dispărea din organismul meu! Era o mare bucurie!

Mă simţeam plină de entuziasm. Aş fi putut să îmbrăţişez toată lumea. Dacă acest chist a dispărut într-un mod aşa de vizibil, atunci şi toate celelalte invizibile au dispărut pentru totdeauna. A dispărut totul. Ştiam asta. Aveam aşa o siguranţă, încât nu mai aveam nevoie de alte semne din partea lui Dumnezeu. El m-a vindecat, aşa cum mi-a promis acum patru ani. Eram sănătoasă. În sfârşit eram sănătoasă.

Apoi a urmat ultima şedinţă de radioterapie şi ştiam că, atunci când va trece şi aceasta, va trebui să sărbătoresc. Era 11 septembrie 2004 şi, chiar în acea zi, era marş pentru

Iisus în Berlin. *Acolo vreau să merg,* mi-am spus. Alfred, împreună cu sora mea şi cu soţul ei, au venit, m-au luat din clinică şi am mers direct în Berlin. Aveam dureri mari, dar, cu toate acestea, am savurat excursia din plin.

— Deci, acum încep să trăiesc! am spus.

Şi exact asta am făcut. Dumnezeu m-a făcut sănătoasă şi eu am

luat această nouă viaţă valoroasă din mâna Lui. Eram foarte mulţumitoare pentru asta. Eram recunoscătoare pentru fiecare clipă pe care puteam să o petrec cu soţul meu iubit, copiii mei, prietenii, biserica. Eram aşa de mulţumitoare pentru viaţă! I-am dăruit-o lui Dumnezeu ca jertfă şi El mi-a dat-o înapoi. Acum stau doar mirându-mă şi strig către Dumnezeu neîncetat din adâncul inimii:

Mulţumesc că m-ai făcut sănătoasă. Mulţumesc că mi-ai dat viaţa înapoi. Mulţumesc!

Aceasta este tot ce pot să spun: Mulţumesc!

Astăzi

Au trecut aproape patru ani de atunci. Cancerul nu a recidivat. Bucuria mea de viaţă şi energia mi s-au dublat. Foarte conştientă, m-am hotărât să recâştig această bucurie. Până în ziua de astăzi a rămas motto-ul vieţii mele. La fel cum descrie Solomon în Eclesiastul 9: 7 – 10:

„Mănâncă-ţi pâinea cu bucurie, şi bea-ţi cu inimă bună vinul; căci de mult a găsit Dumnezeu plăcere în ce faci tu acum. Hainele să-ţi fie albe, în orice vreme, şi untdelemnul să nu-ţi lipsească de pe cap. Gustă viaţa cu nevasta pe care o iubeşti, în tot timpul vieţii tale deşarte, pe care ţi-a dat-o Dumnezeu sub soare, în această vreme trecătoare; căci aceasta îţi este partea în viaţă, în mijlocul trudei cu care te osteneşti sub soare. Tot ce găseşte mâna ta să facă, fă cu toată puterea tar

Acest pasaj se adresează unui bărbat, dar eu îl iau pentru mine.

Există oameni care îşi fac griji pentru mine, deoarece sunt aşa de activă şi fac aşa de multe lucruri în acelaşi timp. Nu pot să înţeleagă că ceea ce a făcut Dumnezeu a fost într-adevăr bun. El a umplut toate lipsurile mele şi mi-a dat înapoi mult mai mult decât ceea ce am pierdut. Căsnicia mea este un cadou. Aici este aşa o profunzime care poate să vină doar din Dumnezeu. Câteodată cu şi Alfred al meu ne privim şi spunem:

— Eu cred că noi suntem unul dintre cele mai fericite cupluri care există pe pământ.

Sunt la fel de îndrăzneaţă ca înainte şi îi cer lui Dumnezeu lucruri care nu sunt naturale sau omeneşti. Am încredere în El că m-a

vindecat pentru totdeauna. Această speranţă o am foarte, foarte puternic în mine. Am respins gândul că celulele ar putea vreodată să se răzbune pe mine pentru că au fost atât de distruse din cauza razelor. Este aceasta o problemă pentru Dumnezeu? Nimic nu îi este imposibil, am încredere că El poate să facă orice.

Am încetat să-L leg pe Dumnezeu de aşteptările şi de credinţa mea. Mult timp am crezut că Dumnezeu ar putea să intervină doar atunci când eu am cât mai multă credinţă şi cât mai multe aşteptări de la El. Uitam că Dumnezeu este Dumnezeu. El nu are nimic de-a face cu aşteptările mele. El rămâne Dumnezeu. Tot ceea ce vrea de la mine este ca eu să am încredere în El. Fără grijă, trebuie să-l las Lui restul. El va face totul bine.

Da, am învăţat incredibil de mult în aceşti ani. Am experimentat faptul că, într-adevăr, credinţa te susţine. Adesea m-am simţit ca o pasăre plutind deasupra mlaştinii. Au fost timpuri când spuneam: *Sunt nebună. E o nebunie ce fac. Sunt fericită. Fac glume. Merg în excursii cu familia mea şi mâine merg la următoarea şedinţă de chimioterapie.*

I

Pentru că povestea mea cu cancerul s-a terminat atât de bine, din punct de vedere medical este o realizare. Este o minune. Şi aşa sunt numită de mulţi: o minune. O prietenă de-a mea lucrează în clinica Karlsruhe-Rüppurr şi, din când în când, îmi transmite salutări de la medici sau eu îi dau câte un salut pentru cei care m-au tratat.

— Ştii, îmi spunea ea din când în când, atunci când pronunţ numele tău medicii se luminează la faţă şi spun: Ah, minunea! Ah, cât de frumos că minunii îi merge încă bine!

Într-o seară am avut dintr-odată dureri uşoare, imperceptibile, în organele genitale. Prima dată nu mi-am făcut griji de asta. Dar pentru că durerile persistau, am început să am de-a face cu frică. Sunt acum şi organele genitale afectate de cancer? Nu putea să fie adevărat!

Noaptea m-am trezit udă leoarcă, în timpul zilei aveam un sentiment ciudat în stomac doar când mă gândeam la această posibilitate. O apăsare paralizantă mă strângea parcă în gheare. Dar m-am împotrivit cu tot corpul. Cu toate că nu am vorbit cu nimeni

despre aceasta, chiar în acest timp, mama mi-a dat să citesc un articol. Titlul era: „Strategii de supravieţuire pentru bolnavii de cancer”. O anume Angelika Jackson scria următoarele:

Este aproape la fel de mare provocarea credinţei pentru a păstra vindecarea noastră la fel cum a fost atunci când am primit-o. Diavolul vine „ca să fure, să înjunghie şi să distrugă” (Ioan 10: 10). Dacă el nu poate să nimicească vindecarea noastră, va face toate eforturile ca să ne jefuiască de această vindecare. Şi, pentru ca să-şi atingă scopul, el va pune în practică metodele lui garantate. El încearcă prin orice fel de circumstanţe şi aşa-zise simptome să semene îndoieli în mintea noastră.

Imediat mi-a fost limpede că sunt pe calea cea bună. Am poruncit gândurilor să nu mai dea crezare trupului meu, ci să se bazeze pe promisiunea lui Dumnezeu. *Eu sunt sănătoasă,* mi-am spus din nou şi din nou. Pentru că din experienţă ştiam că mi-a mers mai bine după ce mi-a confirmat un medic că totul a fost în ordine, mi-am făcut o programare la doctoriţa mea. Rezultatul a fost bun! Mulţumesc lui Dumnezeu! Eram sănătoasă.

— Doamnă Knapp, cum vă simţiţi atunci când priviţi în oglindă? m-a întrebat doctoriţa după ce mi-a împărtăşit rezultatul îmbucurător.

— Ah, de fapt foarte bine, am spus. Aşa sunt eu. Sunt fericită că trăiesc.

— V-aţi gândit vreodată la o proteză pentru piept? m-a întrebat.

Am râs.

— Nu, cu siguranţă nu. Puteţi să mă credeţi nebună. Dar eu cred că într-o zi Dumnezeu va face să-mi crească din nou sânii.

M-a privit zâmbind şi a spus:

— Ştiţi, doamnă Knapp, nu trebuie să mă îngrijorez pentru dumneavoastră. Mă gândesc adesea la dumneavoastră, dar de fapt nu sunt niciodată neliniştită. Dacă nu aţi fi avut atâta credinţă, nu ştiu dacă organismul ar fi reuşit să oprească boala de cancer să se extindă. Întotdeauna, totul a fost doar la suprafaţă. Aşa ceva e destul de neobişnuit.

Nu organismul meu a reuşit, ci Dumnezeu, m-am gândit eu. Dar,

am păstrat acest gând doar pentru mine.

Damaris

Copiii străzii – însărcinarea mea

Este acesta sfârşitul?

— Dumneavoastră sunteţi Damaris Kofmehl?

— Da, de ce?

— Noi suntem de la poliţie. Puteţi să ne prezentaţi documentele dumneavoastră?

Cei doi bărbaţi îmbrăcaţi în civil mi-au arătat legitimaţiile lor, aşa cum se poate vedea doar în filmele poliţiste. Am cotrobăit în poşetă şi am scos paşaportul elveţian. Era într-o vineri după masă, puţin înainte de ora şaptesprezece şi eram împreună cu avocatul meu şi un tânăr brazilian într-un birou notarial din São Paulo pentru a semna câteva acte.

Unul dintre cei doi poliţişti, un bărbat de statură mijlocie îmbrăcat într-un tricou verde, milităresc, şi blugi, răsfoi paşaportul meu în timp ce celălalt, un bărbat puternic, cu o faţă osoasă, stătea lângă colegul lui cu mâinile încrucişate şi nu mă scăpa din ochi. Mă privea de parcă tocmai aş fi ucis pe cineva, ceva de felul acesta.

Nu mă simţeam bine, chiar deloc bine, în această postură. Situaţia era cât se poate de proastă.

Din priviri, am căutat ajutor la băiatul brazilian, dar el a ridicat doar din umeri ca şi cum nu avea nimic de-a face cu toate acestea. La fel şi avocatul, în mod voit, s-a retras din situaţie.

— Ce s-a întâmplat? i-am întrebat pe poliţişti. E vreo problemă?

Cel cu tricoul verde nu a schiţat niciun gest, atunci când mi-a spus pe un ton poruncitor:

— Vă rugăm să ne urmaţi la secţie.

M-au luat căldurile şi inima a început să-mi bată mai repede.

— De ce?

Poliţistul ridică din sprâncene.

— O simplă rutină. Am primit un telefon şi trebuie să verificăm problema.

Atunci pulsul chiar mi-a luat-o razna.

— Ce fel de problemă? Ce fel de telefon?

— Dacă veţi fi atât de drăguţă şi ne veţi urma, veţi afla, spuse poliţistul.

În tot acest timp, celălalt s-a postat cu picioarele deschise în faţa mea ca şi cum i-ar fi fost teamă că în orice moment voi încerca să fug.

— În primul rând spuneţi-mi despre ce e vorba aici, mi-am susţinut cu tărie punctul de vedere.

— Nu avem voie să vă spunem, răspunse cât se poate de rece poliţistul. Vă rugăm să ne urmaţi, chiar acum!

Mâinile îmi tremurau şi mi-am dat toată silinţa să-mi maschez nervozitatea pentru a nu da impresia că mă simt vinovată. Treptat, oamenii au început să se uite la noi. Doi poliţişti în civil iau la rost o străină: lucrul ăsta poate stârni curiozitatea. Un angajat al notariatului a venit la acel poliţist, care se pare că era mai mare în grad şi l-a rugat încetişor să clarificăm afară problema. Am observat cum poliţistul şi-a pus mâna la gură şi a şoptit ceva angajatului. Acesta, cu o privire şocată, s-a uitat la mine de parcă aş fi fost o criminală în serie sau ceva de genul acesta. În linişte, s-a întors şi a început să discute energic cu colegul său.

Simţeam cum îmi dispar treptat buna-dispoziţie şi stăpânirea de sine. M-am adresat din nou băiatului brazilian, care stătea în faţa mea la masa rotundă şi răsfoia imperturbabil hârtiile pe care le adusese avocatul.

— Poate ştii tu ce se petrece aici? l-am întrebat.

— Voi vedea de acum încolo, mi-a răspuns calm. Răspunsul lui m-a speriat.

— Ce vrei să spui cu asta? Ce îmi ascunzi?

— Nimic, mi-a spus cu o expresie nevinovată, începuse să mă cuprindă frica şi îngrijorarea.

— Urmaţi-mă chiar acum, a spus poliţistul şi m-a silit dintr-o parte să mă ridic.

— Cel puţin lăsaţi-mă să semnez actele, am răspuns. Mâna îmi tremura. Am semnat ceea ce am avut de semnat, am împins peste masă documentele băiatului brazilian şi l-am privit insistent.

— Spune-mi adevărul, ai ştiut că vine poliţia? l-am întrebat direct.

— Am visat noaptea trecută despre asta, mi-a răspuns pe un ton plin de amărăciune. Am vrut să te anunţ înainte de a veni aici.

M-am uitat consternată la el.

— Şi de ce nu ai făcut-o? Nevinovat, ridică din umeri.

— De ce nu ai făcut-o? am strigat.

El mi-a evitat privirea şi, mulţumitor, a adunat documentele semnate de mine.

— Mergem? Poliţiştii deveneau nerăbdători.

M-am ridicat şi, imediat am fost încadrată de ei şi escortată până la maşina poliţiei. Parcă eram într-un film de spionaj. Astfel de scene pot fi văzute doar la cinema sau la televizor. Dar, ceea ce se întâmpla aici nu era un film. Aici era vorba de mine! Eu eram cea tratată ca o criminală!

De ce îngăduia Dumnezeu aceasta? Au început să mi se înmoaie genunchii atunci când mă gândeam la ceea ce mă aşteaptă. Mi-era teribil de frică. De această dată nu mă vor mai lăsa să plec. De această dată nu voi mai putea să fug de destin. Totul s-a terminat. Definitiv.

Chemarea mea

Numele meu este Damaris Kofmehl. Am 37 de ani şi până acum am scris o sumedenie de cărţi despre alţi oameni, care au avut o poveste nemaipomenită *(Huliganul, Tony Brown, Shannon* şi altele). Dar niciodată nu am scris ceva despre mine. Şi îmi este într-adevăr greu să fac asta. Mă răscoleşte doar gândul să scormonesc în trecut şi să povestesc diverse lucruri care s-au întâmplat acum zece ani.

Mi s-a întâmplat de câteva ori ca oamenii să creadă că aş fi o bunică cu părul alb, care tricotează şosete şi care, pentru a-şi îndulci

amurgul vieţii, scrie cărţi. Nu pot să-mi imaginez nimic mai frumos decât să-mi petrec bătrâneţea scriind cărţi, dar deocamdată nu tricotez şosete, ci sunt în mijlocul vieţii.

Chiar dacă nu se vede atunci când te uiţi la mine, am trecut prin câteva lucruri destul de urâte. Şi astăzi mai rumeg unele experienţe şi din nou, în anumite situaţii, îmi aduc aminte şi încep să tremur din tot corpul. Un prieten bun şi pastor mi-a spus odată:

— Ştii, atunci când cineva este într-o poziţie de conducere trebuie să fie pregătit să îndure răul.

El nu a spus „greul", ci „răul". Şi din păcate ştiam exact despre ce vorbea. Pentru că şi mie mi s-a întâmplat aşa. Am fost ponegrită, trădată, blestemată, furată, înşelată şi chiar ameninţată cu moartea. Dacă este vreun verset biblic care se potriveşte vieţii mele, acela e Geneza 50: 20, versetul care conţine cuvintele lui Iosif, spuse atunci când i-a întâlnit pe fraţii lui, după ce l-au vândut în Egipt: „Voi, negreşit, v-aţi gândit să-mi faceţi rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine…"

Mulţi mă cunosc ca scriitoare. Doar puţini cunosc femeia din spatele cărţilor. Doresc să vă las să priviţi la partea grea a vieţii mele. Chiar dacă este greu de crezut, tot ceea ce descriu aici s-a întâmplat cu adevărat. Şi astăzi, când mă gândesc în urmă, mă trec fiori reci…

Totul a început când am călătorit în Brazilia, în 1996, cu scopul de a scrie o carte despre copiii străzii. Soarta lor m-a mişcat atât de mult, încât am hotărât să mă dedic personal cauzei lor. În primăvara lui 1997 am mers înapoi în São Paulo şi am început să lucrez într-o organizaţie binecunoscută, cu scop caritabil. Planul meu era acela de a rămâne un an. Dar, cu cât stăteam mai mult în Brazilia, cu atât mă simţeam mai mult ca acasă. Nu îmi mai imaginam posibilitatea de a trăi altundeva, într-o altă parte a lumii. Găsisem destinaţia: copiii străzii.

Dumnezeu nu mi-a trimis un înger care să-mi spună să mă duc la copiii străzii. Nici nu a fost nimeni care să aibă vreo profeţie pentru mine cum că aceasta este chemarea mea. Pur şi simplu mi-am urmat vocea inimii. Bineînţeles că la început am avut multe îndoieli. Nu eram sigură dacă această atracţie pe care o aveam pentru copiii străzii vine

de la mine sau este de la Dumnezeu. Atunci, pur şi simplu m-am rugat: *huse, dacă Tu vrei ca eu să merg acolo, atunci deschide uşile. Şi dacă nu trebuie să plec, atunci închide-mi calea.*

Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea. În foarte puţin timp am primit viza, lucru care nu e deloc uşor şi nici firesc. Aceasta mi-a fost confirmarea că Dumnezeu este cu mine. Aşa că a venit timpul să călătoresc în São Paulo şi în felul acesta am înflorit în noua mea slujbă. Eram pregătită să-mi petrec tot restul vieţii în mijlocul acestui oraş, care este al cincilea sau al şaselea oraş din lume ca mărime, murdar, periculos, cotropit de mizerie şi sărăcie, cu copii şi tineri care se droghează.

Organizaţia pentru copiii străzii la care am lucrat, a fost fondată de un cuplu din Elveţia, care totodată coordonau proiectul. Era un adăpost pentru băieţii străzii. Eu şi două brazilience aveam grijă de băieţi. Le serveam o cină, le povesteam despre Iisus, linişteam certurile, îi îmbărbătam, ne jucam, râdeam cu ei şi încercam – atât cât puteam – să le găsim un cămin sau o clinică de dezintoxicare. Câteodată îi luam în excursii sau jucam fotbal cu ei.

Slujba aceasta îmi făcea plăcere. Atmosfera în colectiv era formidabilă. Şefii mei erau nişte oameni exemplari, un model pentru mine, iar faptul că puteam să-i ajut pe copiii străzii era un lucru grandios.

După mai bine de un an, şefii mei au fost transferaţi într-un alt oraş şi altcineva a preluat conducerea proiectului. Numele coordonatoarei era Cămila. La prima vedere părea că este braziliancă perfectă care să urmeze misionarilor elveţieni. S-a aruncat cu pasiune în lucrare şi noi toţi am fost determinaţi de motivaţia şi dragostea ei pentru copiii străzii.

Eu şi familia mea am fost atât de impresionaţi de soarta copiilor străzii, încât am cumpărat o casă în centrul oraşului şi am pus-o la dispoziţia organizaţiei drept orfelinat pentru copiii străzii. Organizaţia a încercat să mă convingă să dau în scris această casă, dar nu am făcut acest lucru.

Focul Cămilei pentru copiii străzii a durat exact şase luni, apoi

s-a stins complet şi un alt vânt a început să adie. A început să ne facă viaţa grea nouă, lucrătorilor, şi să ne întoarcă pe unii împotriva altora. Locuiam toţi în aceeaşi clădire. La subsol era un spaţiu pentru desfăşurarea activităţilor din proiect, iar la parter era un magazin second-hand, al cărui profit era destinat pentru finanţarea lucrării cu copiii străzii. La primul etaj erau birourile şi apartamentul de lucru al Cămilei şi la al doilea etaj împărţeam eu cu cele două brazilience un apartament mic.

La început o întâlneai pe Cămila în toată clădirea, cu mare râvnă pentru copiii străzii. Câteodată le spunea ceva din Biblie băieţilor. Dar, după un timp, era de găsit numai în două locuri: în magazinul cu lucruri second-hand – după chilipiruri – sau în apartamentul ei, unde aproape toată ziua nu făcea altceva decât să stea în faţa televizorului şi să croşeteze. Era mereu prost dispusă, ţipa pe toată casa scării, ne comanda ca şi cum am fi fost robii ei, iar copiii străzii îi erau totuna. Doar atunci când aşteptam vizite de rang înalt se aranja, organiza o masă festivă pentru noi şi pentru copiii străzii, curăţăm lună casa de oaspeţi şi orfelinatul, dădea copiilor încălţăminte nouă şi uniforme şi prezenta plină de mândrie oaspeţilor minunatul proiect pe care îl conduce.

Totuşi, noi, lucrătorii, ştiam adevărul. Noi ştiam care este realitatea. De asemenea, mai ştiam cu ce se servea Cămila din cămara care era destinată lucrării pentru copiii străzii. Şi din cumpărăturile pentru proiect îşi tăia o felie groasă. Trăia în chefuri şi petreceri. Se plimba regeşte prin oraş doar cu taxiul, în timp ce proiectul pentru copiii străzii trebuia să se învârtă în jurul fiecărui centavo, ca să putem să supravieţuim.

Strigăte de durere erau înăuntrul meu – eram martoră la toate acestea fără să pot să fac ceva. Nedreptatea era evidentă şi voiam atât de mult să iau atitudine împotriva acestei situaţii, dar nu ştiam cum.

Mai era cineva pe care impertinenţa şefei noastre îl supăra foarte tare: Alessandro. Eu şi Alessandro eram prieteni buni. Trecuse el însuşi prin nişte situaţii grele şi cunoştea nevoile copiilor străzii. Era de câţiva ani creştin, reuşise să se schimbe şi acum lucra în magazinul second-hand. Am discutat adesea despre toată situaţia.

— Ce bine ar fi dacă tu ai avea propria fundaţie, îmi spunea Alessandro în mod frecvent. Tu şi eu, împreună, cred că am putea face ceva. Vom putea să-i ajutăm cu adevărat pe copiii străzii şi banii nu vor merge în propriul buzunar. Ce spui de asta?

— Nu ştiu ce să spun. Probabil este destul de complicat, am răspuns.

— Sunt sigur că vom reuşi, spuse Alessandro plin de entuziasm. Nu vom da nicio şansă corupţiei şi vom dărui copiilor toată dragostea după care tânjesc aşa de mult.

Propria fundaţie. Da, suna tentant. Între timp, atmosfera de la locul de muncă era tot mai rea. Pentru că avusesem îndrăzneala să o provoc pe Cămila, cerându-i să discutăm despre abuzurile pe care le făcea în legătură cu banii, eram pe lista ei neagră şi nu evita nicio oportunitate de a mă face să simt dispreţul ei. Unuia dintre angajaţi i-a spus:

— Doresc ca Damaris să ajungă în iad. Dacă ar călca-o o maşină şi aş vedea că nu este moartă, aş mai trece şi eu încă odată cu maşina peste ea.

Atunci când m-am întors în São Paulo, după o vacanţă în Elveţia, şi am intrat în camera mea, am remarcat că toate hainele îmi erau pline de furnici pentru că cineva presărase zahăr peste ele. Pe lângă asta, peste tot mirosea a urină. Bănuiesc că Cămila şi-a închis câinele în camera mea pentru ca acesta să îşi facă nevoile aici. Era groaznic. M-am aşezat pe pat şi m-am întrebat în modul cel mai serios: de fapt, ce fac eu aici? De ce sunt aici? De ce trebuie să permit să se întâmple aceste lucruri? Tot ceea ce doresc este să-i ajut pe copiii străzii. De ce este totul aşa de problematic?

Lucrarea cu copiii străzii nu era grea. Alte lucruri mă epuizau. *Ce înseamnă asta, Dumnezeule?* am strigat către El. *Ce vrei de la mine? Ce ar trebui să fac?* Nu am primit niciun răspuns. Părea că cerul tace. Şi asta aproape că mă termina mai mult decât furnicile şi mirosul de urină. Dacă cel puţin ştiam măcar ce aşteaptă Dumnezeu de la mine! *Trebuie să-mi fac bagajul şi să plec acasă?* L-am întrebat. *M-am amăgit singură? Totuşi, nu este chemarea mea ajutorarea copiilor străzii?*

Îmi amintesc foarte bine atunci când am fost pentru prima oară în Brazilia şi am întâlnit o misionară din Germania, care lucra în Belem cu copiii străzii. Ea mi-a spus ceva ce nu voi uita niciodată:

— Dacă nu ai chemare pentru această lucrare, atunci nu vei rezista.

Atunci nu am înţeles ce voia să spună cu aceasta. Acum începeam să prind înţelesul celor spuse de ea. Dar nu ştiam ce concluzie să trag. *Este acesta un semn de la Tine, că ar trebui să mă opresc*? l-am întrebat pe Dumnezeu. *Sau este diavolul, care încearcă să mă oprească? Doresc să fac ceea ce Tu doreşti de la mine, Iisuse. Dar de ce nu mă ajuţi să văd limpede? Dacă acesta este locul unde Tu mă vrei, atunci confirmă-mi! Te rog! Pot să îndur totul, doar atunci când ştiu că TU m-ai pus în acest loc. Dacă nu, nimic nu are rost.*

M-am prosternat pe podeaua camerei mele şi, printre lacrimi, L-am implorat pe Dumnezeu să-mi dea un semn. Nu sunt persoana care renunţă uşor. Dacă sunt convinsă că este bine ceea ce fac, atunci răzbat până la capăt. Chiar atunci când furtunile vuiesc în viaţa mea şi sunt lovită de mii de împrejurări grele, merg înainte atâta timp cât ştiu că Dumnezeu merge în faţa mea. Atâta timp cât El nu mi-a schimbat macazul, în niciun caz nu îl voi schimba eu. Tot ceea ce eu ceream era o confirmare pentru lucrarea Lui pentru mine. Pur şi simplu trebuia să ştiu dacă mă aflu la locul potrivit.

Cât timp am plâns îngenuncheată pe podea, nu ştiu. Oricum, dintr-odată şi împotriva oricărei raţiuni, m-a cuprins o pace profundă. Dumnezeu nu mi-a dat un verset din Biblie de care să mă prind, nici n-am simţit vreo mână pe umăr care să mă încurajeze. În loc de asta, Dumnezeu m-a umplut cu pacea Sa. Şi atunci am ştiut, am ştiut fără nicio îndoială că sunt pe calea adevărată. Dumnezeu mi-a pus în inimă copiii străzii şi El a vrut ca eu să mă dăruiesc în continuare lor, orice s-ar întâmpla. Bineînţeles că, în acel moment, nu ştiam ce urma să se mai întâmple şi a fost mai bine aşa…

Împrejurări grele

Pentru a renova casa pe care am cumpărat-o pentru copiii

străzii, familia mea a donat 24.000 de franci elveţieni. Am schimbat aceşti bani vineri seară într-o casă de schimb valutar şi apoi am vrut să-i depun la o bancă aflată la o depărtare de doar câteva blocuri. Atunci când am ajuns la bancă, am descoperit că se închisese de numai cinci minute. L-am implorat pe gardianul de la intrare să mă lase înăuntru, dar toate rugăminţile mele nu au avut niciun efect. Să te plimbi pe străzile oraşului São Paulo cu 24.000 de reali (pe atunci un franc elveţian corespundea unui real brazilian) era un risc. Şi faptul că trebuia să păstrez atât de mulţi bani un întreg weekend mă îngrijora puţin.

Cu un sentiment ciudat în stomac am mers acasă şi am ascuns această sumă enormă în dulapul meu cu haine. Doar cei mai apropiaţi patru prieteni ai mei ştiau de aceşti bani. Duminică, pe data de 10 ianuarie 1999, am predicat în biserică, iar când am ajuns după program în apartament – locuiam singură – m-a şocat ceea ce am descoperit: banii dispăruseră! 24.000 de reali, toată suma destinată renovării orfelinatului fusese furată! Şi, cel mai rău era că hoţul trebuia să fie unul din cei mai buni prieteni ai mei! Doar acest gând mă termina.

Poliţia a venit. Şi toţi cei care au ştiut despre aceşti bani au trebuit să dea declaraţii în sufrageria mea. A fost îngrozitor să mă uit în ochii celor mai apropiaţi prieteni ai mei şi să mă gândesc că cineva este făptaşul. Mă simţeam ca într-un roman poliţist de Agatha Christie, unde întotdeauna criminalul este din cercul cel mai restrâns de prieteni al victimei.

Inima mi s-a sfărâmat în mii de bucăţi. M-am simţit înşelată şi trădată. Niciodată în viaţa mea nu am fost aşa de trasă pe sfoară de oamenii în care am avut încredere. Pe niciunul dintre ei nu-l credeam în stare de o faptă aşa de groaznică. Şi totuşi ştiam că trebuie să fie unul dintre ei. Lucrul ăsta aproape că mă scotea din minţi.

Şi Alessandro a ştiut de aceşti bani, dar el nu a fost bănuit ca suspect deoarece a avut un alibi. Mulţumesc lui Dumnezeu. Nu aş fi suportat să aflu că el a fost făptaşul.

Dacă ar fi cercetat cazul Horation Caine *(CSI: Miami)* făptaşul ar fi fost demascat foarte repede, de asta sunt sigură. Dar, din păcate, în

viaţa reală nu funcţionează totul aşa ca la poliţiştii isteţi din filme. Poliţia braziliană nu a luat nicio iniţiativă, în afară de obişnuitul protocol. Nu a fost luată nicio amprentă, locul faptei nu a fost inspectat cu exactitate şi, în timpul interviului, unul dintre poliţişti a încercat să flirteze cu mine… nu este o glumă.

După o oră, poliţiştii au plecat şi m-au asigurat că mă vor informa imediat ce vor avea vreo urmă – bineînţeles că nu au mai dat niciun semn de viaţă. Şi uite aşa, nu ştiu nici până în ziua de astăzi cine mi-a furat banii şi cred că nici nu voi şti vreodată. Durerea cea mai mare în toată povestea asta a fost abuzul de încredere pe care l-am experimentat în acea zi. Sufletul meu a suferit o mare ruptură, care a devenit în cursul anului tot mai profundă…

Folosirea incorectă a donaţiilor primite, mulţumită poziţiei mele critice, a ieşit la lumină şi, în cele din urmă, Cămila a fost transferată. În locul ei a venit un cuplu de pastori foarte harnici: Sandra şi Samuel. Toţi am respirat uşuraţi, dar nu pentru mult timp. Exact la şase luni de la angajarea lor, tot circul a reînceput. Părea că persoana care prelua conducerea proiectului era înveninată încetul cu încetul cu corupţie de către satan. Chiar şi la lucrători mai erau puţini a căror inimă să mai ardă încă pentru copiii străzii. Un angajat chiar a fost dat afară datorită unor suspiciuni de abuz sexual asupra băieţilor. *Ce se întâmplă aici?* am strigat către Dumnezeu. *Nu poate fi adevărat! Nu există niciunul care să vrea cu adevărat să-i ajute pe aceşti copii? Nu există nici măcar unul singur care să nu se gândească doar la el însuşi?*

Treptat, dar sigur, paharul începuse să se umple. Eram epuizată spiritual şi fizic. Nu mai aveam niciun fel de energie. Eram stoarsă de puteri şi nu mă mai simţeam bine în São Paulo. Chiar eu, cea care spuneam întotdeauna cu entuziasm tuturor cât de mult mă vrea Dumnezeu în acest loc, am început să pun totul sub semnul întrebării. Dintr-odată nu mai aveam niciun chef pentru lucrarea cu copiii. Mă simţeam în plus, la locul greşit. Nici măcar nu mai aveam puterea să mă rog cu voce tare la timpul de rugăciune. Şi chiar rugăciunile şi cuvintele celorlalţi, pe care altă dată le simţeam ca o îmbărbătare şi o împrospătare, nu mai puteau să umple golul din mine. Îmi venea mereu să plâng şi voiam să mă întorc în Elveţia cu primul avion.

Aşa ceva încă nu mai trăisem până atunci. Pur şi simplu nu mai aveam nimic: nu mai aveam prieteni, energie, ţintă, nimic. Şi orice aş fi făcut, nu reuşeam să ies din criză. Mi s-a dus pământul de sub picioare. Pentru prima oară, în cei doi ani şi jumătate, nu mai vedeam vreun rost al prezenţei mele acolo.

Nu mai aveam niciun chef să potolesc certurile zilnice ale copiilor străzii. Sincer vorbind, nu mă mai interesa: cine pe cine a lovit cu tacul, din ce motiv, care periuţă de dinţi a ajuns în toaletă şi ai cui sunt pantalonii murdari de sub pat.

Odată, un băiat s-a comportat atât de obraznic, încât l-am luat de braţe şi am vrut să-l scot afară, în faţa uşii, când m-a muşcat de mână. *De fapt ce fac eu aici?* m-am întrebat serios în timp ce băiatul stătea ca o lipitoare cu dinţii de mâna mea. *Cât ar trebui să mai tolerez?*

Deoarece sunt de profesie profesoară, am încercat să-i învăţ pe băieţi cel puţin ceva educativ. Dar eforturile mele au eşuat deplorabil. Toate trucurile mele minunate, cu care aş fi putut să-i entuziasmez pe elevii din Elveţia au dat greş. Şi, într-o după-amiază, am realizat că toate cunoştinţele mele nu-mi folosesc la nimic. Habar n-aveam cum să schimb starea în care mă aflam. Zi de zi îmi adunam puterile doar pentru a nu izbucni în hohote de plâns atunci când cineva mă întreba cum îmi merge. Toate planurile pentru viitor mi s-au năruit precum un castel din cărţi de joc, iar eu nu aveam nicio soluţie.

La un moment dat, după multe zile de disperare, a ajuns în mâinile mele o cărticică. Se intitula: „Problemele unor misionari şi soluţiile lui Dumnezeu”. Nu sunt un fan al cărţilor de specialitate cu soluţii patentate. Dar, spre uimirea mea, chiar atunci pusesem mâna pe o asemenea carte. Am început s-o răsfoiesc şi, după doar două propoziţii, am început să plâng: erau enumerate foarte precis toate problemele mele personale! Nu exista nicio propoziţie care să nu se potrivească situaţiei mele!

Într-adevăr, a fost de parcă Dumnezeu a văzut starea mea mizerabilă, S-a aşezat puţin pentru a scrie pentru mine această cărticică şi, prin curier rapid, a trimis-o la organizaţia noastră, ca să fie găsită de un angajat, undeva, într-un colţ, atunci când făcea curăţenia zilnică. Era ceva grandios! Şi soluţia pe care o oferea cărticica era la fel

de măreaţă şi cu fundament simplu: „Lasă rezolvarea problemei tale pe seama lui Dumnezeu! El îndepărtează problema din calea ta sau îţi dă puterea necesară să te raportezi corect la ea”.

În cele din urmă, a trebuit să mă opresc din a orbecăi într-o parte şi-ntr-alta pentru a găsi o soluţie. A trebuit să renunţ la lupta mea fără rost şi, în loc de asta, să-l predau lui Iisus toată situaţia. El era în stare să rezolve în locul meu problema. Tot ceea ce trebuia să fac era să mă încred în El. Atunci când am înţeles acest lucru, m-am aruncat pe genunchi şi l-am mulţumit printre lacrimi pentru răspunsul Lui precis.

Mi-am găsit din nou pământul sub picioare şi toată viziunea, ţelul şi entuziasmul meu pentru copiii străzii s-au reîntors. Diavolul nu mă va forţa să îngenunchez în faţa lui. Eram foarte hotărâtă să mă dedic în continuare binelui copiilor străzii.

Zilnic cunoşteam alţi copii, tineri şi destinele lor groaznice. Adesea mă întrebam cum de aceşti copiii, la vârsta lor pot să suporte toată această violenţă, brutalitate, dispreţ şi abuz psihic.

Odată, la organizaţia noastră a venit un băiat de treisprezece ani. Numele lui era Iulio şi arăta ca unul de unsprezece ani. La vârsta de nouă ani a fugit de acasă, deoarece învăţătoarea i-a spus tatălui minciuni despre el şi din această cauză a fost bătut crunt.

— Urăsc şcoala, mi-a spus atunci când l-am interogat, în timp ce îşi ascundea braţele şi picioarele sub tricoul foarte larg. Dacă învăţătoarea mea n-ar fi spus aşa nişte minciuni aş fi fost acum acasă.

Pe obraji au început să i se rostogolească lacrimi fierbinţi şi, atunci când l-am întrebat dacă nu ar vrea să se întoarcă la tatăl său, mi-a răspuns:

— Mi-aş dori să fie mort. Şi dacă nu este încă, îl voi ucide eu cu mâna mea.

A spus aceste lucruri cu un aşa dispreţ, încât nu am avut îndoieli că într-adevăr va fi în stare de aşa ceva…

Aş putea să umplu fiecare pagină cu tot felul de asemenea poveşti tragice, pe care mi le-au povestit copiii străzii. Şi aşa de des eram la capătul puterilor şi neputincioşi în a-i ajuta.

O situaţie care aproape mi-a zdrobit inima s-a întâmplat într-o

noapte geroasă de iarnă. De câteva zile temperatura de afară era de –5°C. Şi chiar s-a întâmplat ca nişte oameni să moară pe stradă din cauza frigului. Organizaţia ne-a pus la dispoziţie bani pentru oamenii fără adăpost ca să le putem oferi supă fierbinte şi pături. Am întâlnit familii întregi împreună cu copii mici pe stradă şi multe fete ale străzii.

O fată, care avea în jur de zece ani, a alergat spre noi şi, plângând şi foarte înspăimântată, s-a prins de una dintre lucrătoarele noastre. N-o cunoşteam pe fată şi nici ea nu ne cunoştea pe noi. Cu toate acestea, se ţinea strâns de piciorul angajatei noastre ca de un colac de salvare. Panica se citea pe faţa ei plăpândă.

— Vrea să-mi facă ceva, îngăimă speriată micuţa. Are un cuţit! mai adăugă şi arătă înspre un băiat de aproximativ doisprezece ani, care s-a apropiat de noi împreună cu un grup de copii şi care avea, într-adevăr, un cuţit în mână. Un lucrător l-a convins să-i înmâneze cuţitul şi am decis s-o luăm pe fată cu noi, cu toate că proiectul nostru era doar pentru băieţi.

Povestea are o chichiţă: atunci când fata a urcat în maşină, un copilaş de cel mult şase ani a început să sară ca un nebun, să ţipe şi să urle. Era fratele mai mic al fetei şi credea că noi suntem de la puşcăria pentru minori. Am încercat să-i explicăm foarte clar că nu o vom reţine pe sora lui, dar nu credea niciun cuvânt. O implora pe sora lui să coboare din maşină. De asemenea, şi fata a început să scâncească, destul de bulversată de această situaţie. Dar nici să coboare nu voia de frica băiatului, care o ameninţa cu cuţitul.

— Mă va ucide, spunea ea sacadat, în timp ce tremura din tot corpul. Mă va ucide!

Şi fratele ei ţipa ca un disperat şi striga mereu:

— Nu te du cu ei! Te rog, nu te du cu ei!

Nu ştiam ce să facem, până când, în cele din urmă, unul dintre noi a venit cu ideea ca în loc de fată, să-l luăm pe băiatul de doisprezece an în proiect. Am făcut aşa, iar fata s-a întors la gaşca ei. Băiatul a rămas doar o noapte la noi în adăpost, apoi i s-a şters urma. Pe fetiţă şi pe fratele ei nu i-am mai văzut niciodată. Nu am nici cea mai mică idee ce s-a mai întâmplat cu ei.

Rodrigo

A fost un copil al străzii care a jucat un rol foarte tragic în viaţa mea: Rodrigo. Avea şaptesprezece ani atunci când a venit pentru prima dată la organizaţia noastră. După câteva zile l-am dat afară cu brutalitate, pentru că, împreună cu alţi tineri, s-a drogat în toaletă.

Rodrigo se afla pe stradă deoarece mama lui nu-l iubea. Avea un pistol, fura, se droga şi vindea droguri. Pe mâna dreaptă avea un tatuaj cu cinci puncte, la fel ca cele de pe un zar. Acesta era semnul fostei lui benzi. Cele cinci puncte simbolizau lupta împotriva poliţiei: patru membri ai benzii încercuiesc un poliţist. Rodrigo îşi ţâra piciorul stâng din cauza unui glonţ în şezut. Fusese împuşcat de un mare traficant care voia să-i ia locul în care vindea droguri.

A fost o minune că Rodrigo nu a paralizat sau nu a murit din cauza împuşcăturii. El spunea că nu a murit deoarece făcuse un pact cu satan. Diavolul i-a promis că-l va feri de moarte iar el, în schimb, i-a vândut sufletul. Ca semn al evidenţei acestui legământ, Rodrigo avea un tatuaj la glezna piciorului: o cruce întoarsă.

Pentru unii poate să sune foarte incredibil şi nebunesc. Dar pot să spun că vrăjile Voodoo, magia neagră şi sectele dubioase sunt foarte influente. M-am aflat în situaţii destul de periculoase în Brazilia. Niciodată nu a fost atât de reală lupta în lumea spirituală cum a fost în timpul petrecut în Brazilia. Rodrigo era un fiu al satanei… în ochii lui se oglindea diavolul în persoană.

După ce a fost dat afară prima dată, Rodrigo a venit înapoi şi noi i-am mai dat încă o şansă. De această dată a profitat de ea şi a făcut un pas radical. Şi-a dăruit viaţa lui Iisus. Pactul făcut cu satan a fost rupt în Numele lui Iisus şi toate legăturile întunericului vizibile şi invizibile, care îl ţineau pe Rodrigo, au dispărut din viaţa lui. Era un om nou şi a început chiar să lucreze la proiectul cu copiii străzii. L-am susţinut acolo unde am putut. Niciodată n-am mai investit atât de mult timp şi dragoste într-un copil al străzii. Pur şi simplu el era în inima mea. Câteodată, când mă vedea, dădea din cap şi îmi spunea cu ochi strălucitori:

— Hei, Damaris, Iisus te iubeşte.

— Iisus te iubeşte şi pe tine, îi răspundeam de fiecare dată.

Odată m-a bătut pe umăr şi mi-a spus:

— Hei, Damaris, este un tip care vrea să vorbească cu tine.

— Cine e? l-am întrebat, iar el mi-a răspuns râzând:

— Iisus.

După un timp, am observat toţi cum viaţa veche încearcă să-l prindă din nou pe Rodrigo. În secret a început din nou să se drogheze. În camera de la parter, pe care i-o pusesem la dispoziţie, construise un altar lui satan cu figuri din aluat care se prosternau în faţa diavolului.

— Ce sunt astea, Rodrigo? l-am provocat într-una din zile la o discuţie.

— Simplă distracţie, mi-a răspuns el.

— Distracţie? i-am spus. Rodrigo, cu aşa ceva nu e de joacă. Nu poţi să slujeşti la doi stăpâni. Ori este Iisus Domnul tău, ori diavolul.

— Na, dar, în caz că nu merge cu acest Iisus, las o uşiţă în spate deschisă, a spus Rodrigo.

Am fost şocată de răspunsul lui. Nu a înţeles deloc despre ce este vorba în toate acestea?

— Te joci cu focul. Îi dai diavolului degetul cel mic şi mai repede decât te gândeşti îţi va lua toată mâna şi apoi viaţa ta. Opreşte-te, Rodrigo!

Dar, Rodrigo nu voia să asculte nici de mine, nici de altcineva. Consuma tot mai multe droguri până când a ajuns în faţa conducerii organizaţiei, iar ei l-au dat imediat afară.

Rodrigo nu luase în calcul şi această consecinţă. A plâns toată ziua ca un copil mic.

— Ce să fac acum? m-a întrebat descurajat. Toată viaţa doar am furat şi am făcut trafic cu droguri. Nu pot să mă aşez la marginea străzii şi să cerşesc. Aşa ceva nu pot. Dacă trebuie să plec de aici, nu mai am niciun viitor.

I-am propus să facă o terapie de dezintoxicare. După multe discuţii, în cele din urmă, cu inimă grea a decis să se interneze. Pe data de 7 decembrie, l-am dus într-o clinică de dezintoxicare cu speranţa că în sfârşit va scăpa de droguri. Total greşit. Chiar şi în clinică i-a făcut

un altar lui satan, a consumat droguri, iar după cinci zile a venit să vorbească încă odată cu liderii proiectului. Aceştia însă au rămas fermi în decizia lor. De asemenea, nici eu nu mai ştiam cum să-l ajut.

— Am făcut deja tot ceea ce mi-a stat în puteri, i-am spus la telefon atunci când m-a sunat dintr-o cabină telefonică. Nu face vreo tâmpenie, Rodrigo. Tu cunoşti ambele căi: cea care duce la viaţă şi cea care duce la pieire. Satan nu te va mai lăsa în pace. El te va distruge, ştii asta! Hotărăşte-te înainte de a fi prea târziu!

Aceasta a fost ultima dată când am vorbit cu el. O săptămână mai târziu destinul şi-a urmat cursul lui şi ceea ce a urmat nu voi uita prea repede…

S-a întâmplat pe 23 decembrie 1999. Undeva, la marginea oraşului, organizasem o sărbătoare de Crăciun pentru copiii străzii. Am jucat fotbal, ne-am scăldat în piscină, iar copiii străzii s-au îndopat cu atâta carne la grătar, salată, cartofi, legume şi bucăţi de tort cât a putut să încapă în ei. Cântând şi bine dispuşi, ne-am întors seara în São Paulo. Băieţii au mers la sediul organizaţiei, iar eu m-am îndreptat către apartamentul meu, aflat la etajul doi.

Atunci când am văzut uşa apartamentului puţin crăpată, am bănuit deja că ceva nu era în ordine. Am intrat şi bănuiala mi s-a confirmat: tot apartamentul meu era răscolit. Aparatul de fotografiat profesional – Nikon, videocamera împreună cu trepiedul, casetofonul, noul meu laptop şi aproximativ 1.000 de reali dispăruseră. Toate bunurile pe care hoţii le-au furat erau în valoare de 8.000 de franci elveţieni.

Nu mă puteam dezmetici. Tocmai de Crăciun – sărbătoarea dragostei – cineva mi-a golit apartamentul. Şi era clar: era cineva care a ştiut că voi lipsi toată ziua de acasă, cineva care nu numai că mă cunoştea, dar fusese deja în apartamentul meu, deoarece, în afară de lucrurile valoroase, a mai furat din congelator toată provizia mea de ciocolată elveţiană. Niciunui hoţ nu-i vine ideea să golească congelatorul, decât dacă ştie dinainte ce se găseşte acolo. L-am strigat pe Alessandro, care încă mai descărca microbuzul închiriat şi, şocată, i-am arătat apartamentul vandalizat.

— Acesta a fost Rodrigo, a spus el fără să stea prea mult pe gânduri. Numai el trebuie să fi fost.

Rodrigo. Cu toate că aveam dovada în faţa ochilor, nu puteam să cred. Nu Rodrigo. Nu după toate câte am făcut pentru el. Mă simţeam de parcă cineva mi-ar fi înfipt un cuţit în spate.

— Stai liniştită, continuă Alessandro, ştiu pe unde se adăposteşte Rodrigo. Sun la poliţie şi apoi îl prindem pe individ. Nu ne scapă el.

Eram cu nervii la pământ, dar totuşi nespus de mulţumitoare pentru faptul că Alessandro se îngrijea de toate. El a anunţat poliţia şi după nicio jumătate de oră, m-a sunat de pe celularul lui şi mi-a spus că l-au prins pe Rodrigo şi au recuperat o parte din bunuri.

— Au făcut spargerea în trei, m-a informat el. Un complice este un bolivian, pe care nu-l cunoşti. Dar pe al doilea îl cunoaştem amândoi foarte bine.

— Cine este? l-am întrebat.

— Sidney, mi-a răspuns Alessandro.

Sidney înnoptase de multe ori în clădirea noastră. Trăia împreună cu prietena lui pe stradă. Ea era însărcinată şi avea deja un fiu de trei ani cu un alt băiat al străzii. Sidney era un tip foarte rece. Întotdeauna, când mă uitam în ochii lui, aveam impresia că urzeşte ceva rău. Acum mi se confirmase această presimţire. În Sidney, oricum, nu avusesem încredere niciodată. Dar, de la Rodrigo, care era ceva mai destoinic, nu m-am aşteptat niciodată la aşa ceva. Pur şi simplu îmi venea greu să accept adevărul. Cum a putut să-mi facă aşa ceva?

Toată noaptea am petrecut-o cu Alessandro şi Samuel, liderul proiectului, la postul de poliţie până când au fost rezolvate toate formalităţile. Bineînţeles că mi s-a spus din nou că poliţiştii vor lua legătura cu mine, imediat ce vor afla ceva nou. *Nu va mişca nimeni niciun deget,* m-am gândit. *Dacă se va mai găsi ceva din bunurile furate, le veţi păstra pentru voi, în caz că nu s-a întâmplat deja aceasta.*

Ce an! începuse cu un jaf şi s-a terminat tot cu un jaf. Şi, din nou, nu mă durea nimic mai mult decât realitatea că am fost furată de cineva care însemna foarte mult pentru mine… Din nou… De ce

îngăduie Dumnezeu toate acestea?

Sărbătoarea Crăciunului stătea la uşă, dar eu nu aveam niciun chef de sărbătoare. Mă simţeam ca o somnambulă, umblând pe două cărări. Eram ca în ceaţă din cauza situaţiei. În seara lui 24 decembrie, la o zi după spargere, m-am retras singură într-un parc şi am plâns. La sediul organizației se sărbătorea Crăciunul, dar eu nu am vrut să iau parte la aceasta, nu după tot ceea ce mi s-a întâmplat. Nu puteam să mai privesc în ochi pe niciun băiat la străzii.

Pur şi simplu eram terminată. Nu mai aveam puterea să lupt mai departe. Mi se părea că merg un pas înainte şi doi înapoi. Luptam şi luptam pentru copiii străzii şi ce rezultate aveam? Eram înşelată şi furată. Prima dată de către unul dintre cei mai buni prieteni ai mei – indiferent cine a fost – şi acum de un băiat al străzii, pentru care m-am jertfit mai mult decât pentru altcineva. Era greu de suportat. Dar, până la urmă, mi-am înghiţit toată durerea, toată descurajarea şi am încercat să mă concentrez pe însărcinarea mea. Nu aveam voie să renunţ. Dacă eu renunţ, atunci cine va continua?

Procesul a avut loc în iunie 2000. M-au trecut fiorii atunci când Rodrigo şi Sidney au fost aduşi în sala de judecată. Amândoi au stat tot timpul cu privirea în pământ şi nu au scos niciun cuvânt. Aveau cătuşe şi erau însoţiţi de doi poliţişti. A fost un sentiment îngrozitor, aproape de nedescris, să-i revăd în aceste circumstanţe.

Dezbaterea judiciară a fost o catastrofă. Rodrigo şi Sidney au avut doi avocaţi, care i-au apărat şi m-au interogat fără milă ca şi cum eu aş fi fost acuzata. Mi-au pus întrebări ambigue şi chiar au încercat cu toată seriozitatea să mă facă să recunosc o relaţie de dragoste cu Rodrigo. Deoarece avocaţii au formulat în aşa fel întrebările, m-am încâlcit în propriile cuvinte şi m-am simţit mereu pusă la colţ.

M-am încurcat atât de mult în vorbe, încât am dat probabil impresia că toată povestea a fost inventată. Pe lângă toate acestea, vedeam în faţa mea trei creaturi tăcute, care nu făceau nimic altceva decât să se holbeze la mine. Habar n-aveam care le era misiunea, dar prezenţa lor mă intimida. De asemenea, şi judecătoarea, în roba ei lungă, aflată puţin mai sus, în stânga mea, mi-a pus o mulţime de întrebări, pe care nu le-am înţeles prea bine, deoarece a folosit un

limbaj de specialitate, total necunoscut mie. Cea care era însărcinată cu redactarea procesului, stătea lângă judecătoare şi tasta cu zel fiecare cuvânt în computer. A fost o experienţă traumatizantă şi mi-am dorit tot timpul să se sfârşească cât mai repede.

După câteva săptămâni de la proces, mama unui angajat mi-a povestit un vis ciudat pe care îl avusese în ianuarie şi care nu-i dădea pace. În vis l-a văzut pe Rodrigo în închisoare vorbind cu un ţap negru. În faţa lor, pe duşumea erau trei bilete: pe unul era scris numele meu, pe al doilea numele organizaţiei, iar pe al treilea numele liderului proiectului. Apoi, a văzut cum ţapul şi-a aşezat copitele pe bilete. După aceea, numele meu a zburat, numele organizaţiei a fost rupt în bucăţele, iar numele liderului fundaţiei a fost împins în prăpastie.

— Habar nu am ce înseamnă visul, a spus ea. Dar ştiu că ţapul înseamnă diavolul şi îmi închipui că Rodrigo a pus blestem pe liderul proiectului şi pe proiect prin vraja Voodoo, pentru a se răzbuna.

— Chiar dacă a făcut asta, am spus eu, noi stăm sub protecţia lui Iisus. Şi un astfel de blestem nu are nicio putere.

Cu toate acestea, a trebuit să recunosc că acest vis ciudat m-a măcinat o vreme. Ce a planificat diavolul acum împotriva mea? Care îi va fi următoarea mişcare odioasă pentru a mă opri să-i ajut pe copiii străzii? Care îi este cartea pe care încă nu a jucat-o împotriva mea?

Am descoperit că întotdeauna diavolul şi-a trimis săgeţile acolo unde a putut provoca mai multă durere. Pentru că i-am descoperit intenţiile, m-am cercetat şi am văzut unde eram cel mai tare atacată şi care erau domeniile mele cele mai vulnerabile. Am crezut că dacă voi fi pregătită unde va ataca următoarea dată, probabil nu va fi atât de dureros. Dar oricât m-am străduit, cu toată voinţa, nu-mi puteam imagina ce ar putea să-mi facă mai rău decât ceea ce se întâmplase deja. Oare exista ceva şi mai rău?

În luptă cu Dumnezeu

Situaţia în cadrul organizaţiei se înrăutăţea văzând cu ochii. Sandra şi Samuel se îngrijeau din ce în ce mai puţin de copiii străzii şi lăsau ca totul să se degradeze. Toţi lucrătorii au mers la centrul organizaţiei şi au pus cărţile pe masă în faţa conducerii pentru ca

cineva să intervină.

La început nu s-a întâmplat nimic şi atmosfera devenea pe zi ce trecea tot mai tensionată. Băieţii cuminţi nu mai veneau la proiect de frica celor pe care îi aveam deja şi care erau în stare de toate relele. Câţiva dintre aceşti băieţi erau atât de întunecaţi, încât nu mai eram în stare să le spun despre Iisus. Mi se sugruma beregata de frică atunci când îi priveam în ochi şi nu mai eram în stare să scot niciun cuvânt. Aşa ceva nu mai trăisem înainte. Era ca şi cum diavolul însuşi făcea pe grozavul în organizaţie.

Unul dintre băieţi, pe care noi l-am adăpostit, a fost arestat, deoarece a împins un student dintr-un tren în mers, pentru că acesta s-a împotrivit să-i dea o jumătate de real (echivalentul a jumătate de franc elveţian).

Fiecare seară petrecută cu ei era o incredibilă provocare. Poate părea comic, dar numai dacă mergeam jos în clădire simţeam prezenţa răului în aer. Biblia spune în Efeseni 6: 12 foarte radical:

„Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti".

Câteodată mă treceau fiorii doar dacă auzeam sau vedeam lucruri ale întunericului. Într-o seară, un băiat l-a atacat cu cuţitul pe unul dintre lucrători, ceea ce nu se mai întâmplase înainte. Paharul se umpluse, au recunoscut-o chiar şi liderii de la nivel naţional ai organizaţiei. Aşa că au luat o decizie radicală, care, într-un chip teribil, împlinea o parte din visul pe care mama lucrătorului mi l-a împărtăşit: liderul fundaţiei a fost îndepărtat, iar proiectul a fost închis.

Ultimul lucru care s-a întâmplat a fost un şoc mare pentru mine şi am fost cuprinsă de o tristeţe profundă. Nu m-am gândit niciodată la această posibilitate. Ce se va întâmpla mai departe? Ce se va întâmpla cu copiii străzii? Cine le va duce acum dragostea lui Dumnezeu? Iar eu? Unde era locul meu în tot acest haos? Ce voia Dumnezeu de la mine?

La aniversarea mea de treizeci de ani am avut o discuţie cu păstoriţa noastră, care m-a tulburat mai mult şi timp de o noapte m-a

aruncat într-o groapă adâncă. Ea se îndoia de chemarea mea. Dumnezeu îngăduise câteva lucruri să se întâmple în viaţa mea, dar ce se întâmpla acum era prea greu de înţeles. Păstoriţa se îndoia de chemarea mea! Şi asta nu era totul. Ea punea sub semnul întrebării întreaga mea viaţă. A fost groaznic. Şi mai îngrozitor a fost faptul că păstoriţa mea se îndoia de mine, nu de o persoană oarecare.

— Nu crezi că Dumnezeu a încercat prin toate aceste probleme grele să te lămurească că eşti pe calea cea greşită? a întrebat ea.

— Nu, am încercat eu să contraargumentez, este exact invers: diavolul a încercat să mă oprească din cale.

— Şi de unde ştii că nu Dumnezeu? a insistat ea. Probabil nu auzi bine vocea lui Dumnezeu.

Am rămas într-o stare de perplexitate.

— De ce nu aş auzi vocea lui Dumnezeu? Văd călăuzirea Lui ca un fir roşu care trece prin toată viaţa mea. Aud vocea Lui. Vreau să spun, nu acustic, dar o aud – de asta nu mă îndoiesc.

— Eşti sigură?

— Da.

— Şi dacă drumul tău ar trebui să fie cu totul altul? m-a provocat ea. Te-ai gândit vreodată să te implici într-un alt fel de slujire? De exemplu, să devii păstoriţă a comunităţii noastre.

A trebuit să zâmbesc pe sub mustaţă, pentru că mi-am dat seama unde a vrut să ajungă. Într-adevăr, de mai multe ori m-am gândit la aceasta şi de fiecare dată am ajuns la concluzia că nu aceasta este calea mea.

— Chemarea mea sunt copiii străzii, i-am spus.

— De unde ştii? Nu este posibil ca lucrarea cu copiii străzii să te fi orbit atât de tare, încât să nu mai poţi descoperi care este adevărata ta însărcinare?

Am clătinat din cap.

— Nu cred. Dumnezeu mi-ar spune dacă aş merge în direcţie greşită. El mi-a confirmat de mai multe ori că acesta este locul meu.

— A făcut El aceasta? Sau ţi-ai aranjat totul doar pentru a nu urma adevărata Lui chemare? Probabil că nu-L mai asculţi.

— Dar e absurd, am spus eu.

Întrebările ei începeau să mă calce pe nervi.

— Îl ascult. Şi El nu mi-a spus niciodată că ar trebui să slujesc în domeniul pastoraţiei. Inima mea bate pentru copiii străzii. Ştii asta.

Ea a ridicat din sprâncene.

— Te rog, ascultă ce vrea să-ţi spună Dumnezeu, Damaris. Nu te împotrivi voii Lui.

Însărcinarea Sa pentru tine este foarte vizibilă. Îmi este greu să cred că tu eşti singura care nu vezi aceasta – sau nu vrei să vezi. Ia-ţi timp şi întreabă-L pe Dumnezeu. De ce oare îţi pune toate aceste piedici în cale?

După această discuţie, m-am dus în apartamentul meu confuză şi derutată. Avusesem întotdeauna o părere foarte bună despre păstoriţa noastră. Am admirat slujirea şi pasiunea ei. Era o femeie a lui Dumnezeu, nu aveam nicio îndoială în privinţa aceasta. Şi exact din acest motiv cuvintele ei mă frământau foarte mult. *Sunt într-adevăr într-o poziţie atât de greşită*? l-am întrebat pe Dumnezeu. *Nu sunt deschisă pentru voia Ta? în toţi aceşti ani m-am împotrivit fără să observ? Chiar vrei ca eu să devin păstoriţă în această comunitate şi să renunţ la copiii străzii? Asta încerci să-mi spui?*

Problema a început să mă preocupe foarte serios. Doar gândul că m-aş fi înşelat era de nesuportat. Un uragan a trecut peste tot eşafodajul credinţei şi scutura cu putere temelia creştinismului meu, aşa încât am început să mă îndoiesc de toate: de relaţia mea cu Dumnezeu, de credinţa mea, de chemarea mea, chiar şi de întoarcerea mea la Dumnezeu. M-am luptat toată noaptea şi a fost una dintre cele mai puternice lupte spirituale pe care le-am trăit vreodată. Eram total deznădăjduită.

Doamne, am strigat plângând, *Tu mă cunoşti! Ştii că vreau să merg pe calea pe care ai ales-o pentru mine. Dacă trebuie să devin păstoriţă, atunci dă-mi un semn. Eu intru în această slujbă dacă Tu îmi ceri asta, chiar dacă tot ce este în mine mă atrage către copiii străzii. Eu sunt pregătită, dacă asta este ceea ce Tu doreşti. Dar, Te rog, nu îngădui să aleg calea greşită. Nu vreau să stau într-o zi în faţa Ta şi să descopăr*

că mi-am ratat chemarea!

În acea noapte, nu am închis un ochi. Îndoiala şi întrebările pe care mi le puneam aproape că mă făceau să înnebunesc. Sufletul mi se zvârcolea ca un şarpe. După cea mai urâtă zi de Crăciun din viaţa mea a urmat şi cea mai teribilă zi de naştere pe care am avut-o vreodată. Nu mi-am imaginat că voi sărbători în felul acesta împlinirea celor treizeci de ani. La fel ca Iacov, care a luptat până în zori cu îngerul lui Dumnezeu şi a spus: *„Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta"* (Geneza 32: 26), la fel şi eu eram hotărâtă să nu mă opresc din lupta mea interioară cu Dumnezeu până când nu mă va binecuvânta şi îmi va da certitudinea pentru chemarea mea. Lupta interioară a ţinut mai multe ore până când furtuna s-a oprit şi eu am devenit atât de liniştită ca suprafaţa lucioasă a unui lac. Cu convingerea profundă că sunt pe calea cea bună, în cele din urmă, spre dimineaţă, am adormit.

Dumnezeu vorbeşte fiecărui om în moduri diferite, individual şi personal. El vorbeşte prin versete din Biblie, predici, îndemnuri, gânduri, natură, prin circumstanţe sau oameni. El are mii de posibilităţi prin care să ne împărtăşească ceea ce vrea să ne transmită. Şi, indiferent ce modalitate de comunicare alege, nu lasă niciodată îndoiala că El a vorbit. Mereu şi mereu Dumnezeu mi-a confirmat că sunt la locul potrivit. Şi, împotriva oricărei raţiuni, trebuia să rămân în această lucrare cu copiii străzii.

Între timp, proiectul a fost reluat sub o nouă conducere. Şi, datorită experienţei mele de ani de zile, am fost rugată de conducerea de la nivel naţional a organizaţiei să mă ocup de liderii proiectului.

Fără să ezit şi cu mare bucurie am acceptat oferta. Pentru prima oară în toţi aceşti ani am avut impresia că ne mişcăm înainte şi nu înapoi. Nu doar că am reuşit să tragem căruţa din noroi, ci am putut s-o punem în mişcare şi să vedem rezultatele. Am reuşit să ating vârful muntelui şi, în cele din urmă, după un urcuş greu, pietros, puteam să savurez priveliştea. Era nemaipomenit.

Dar într-o dimineaţă, când citeam în Biblie, am auzit dintr-odată vocea lui Dumnezeu. O voce blândă, lipsită de insistenţă supărătoare. Foarte clar şi fără echivoc mi-a spus: „Damaris, este timpul să pleci".

Ştiam că gândul nu venea de la mine, deoarece îmi plăcea această slujbă şi nu voiam să o las niciodată. În acelaşi timp, atunci când mi-a venit acest gând, m-a cuprins din nou acea pace inexplicabilă, care spulberă orice îndoială. Dumnezeu voia să plec. În toţi aceşti ani, atunci când L-am implorat printre lacrimi să-mi arate ce să fac, răspunsul Lui a fost: „Rămâi!" Şi acum, pe neaşteptate şi împotriva oricărei raţiuni, Dumnezeu îmi spunea: „Pleacă!"

Dar, unde? am vrut eu să ştiu. *Vreau să lucrez cu copiii străzii şi aici, în acest proiect, este inima mea.*

„Pleacă", mi-a spus Dumnezeu pur şi simplu. Aş fi vrut foarte mult să ştiu care este planul lui Dumnezeu. Asta mi-ar fi dat un fel de siguranţă să ştiu cum va fi mai departe. Dar singurul lucru pe care l-am aflat era: „Pleacă!"

Şi aşa am făcut acest pas nebunesc al credinţei, la fel ca Petru care a coborât din barcă în speranţa că apa îl va susţine. Ştiam că Dumnezeu nu mă va lăsa să cad. Dar m-a costat puţin efort să merg la şefa mea şi să-i spun că voi ieşi din proiect.

— Şi ce vrei să faci acum? m-a întrebat şefa cu regret pentru decizia mea.

Am ridicat din umeri.

— Habar n-am. Dumnezeu mi-a spus doar că timpul meu aici s-a încheiat. Nu ştiu ce are pregătit pentru mine.

— Oricum, îţi doresc binecuvântarea lui Dumnezeu pentru viitor, mi-a spus şefa.

În felul acesta a luat sfârşit acest capitol plin de aventuri şi provocări. Am sperat că următoarea fază din şcoala vieţii mele va avea un parcurs puţin mai blând.

Dar nu a fost aşa…

O experienţă amară

Mi-am închiriat o căsuţă în centrul oraşului şi am început să-mi fac planuri pentru viitor. Un lucru era sigur: nu voiam să mă întorc în Elveţia pentru a lucra acolo ca învăţătoare. Voiam să rămân aici, în São Paulo, şi să mă implic cumva în viaţa copiilor străzii. Am depus cerere

pentru un permis permanent de şedere. Cei de la biroul unde se depuneau astfel de cereri mi-au spus că, deoarece aveam deja viză, obţinerea acestui permis va fi o simplă formalitate. Deci, statutul meu în Brazilia era clarificat, iar permisul permanent de şedere era ca şi obţinut.

Poate aş putea să încep ceva pe cont propriu, m-am gândit. *O fundaţie pentru copiii străzii. Şi ştiu deja pe cine voi ruga să mă ajute.* Dacă exista cineva pentru care aş fi băgat chiar şi mâna în foc, acesta era Alessandro. În toţi aceşti ani grei care se adunaseră în urmă, el a fost întotdeauna alături de mine. Şi pentru că venea de pe stradă nu puteam să-mi imaginez un partener mai bun decât el.

Aşa că m-am întâlnit cu Alessandro şi i-am împărtăşit ideea mea.

— Ai spus întotdeauna că ar trebui să înfiinţez propria-mi fundaţie, i-am spus. Dar singură nu voi reuşi. Eşti de acord să începem împreună ceva nou?

El nu a ezitat nicio clipă să dea răspunsul.

— Bineînţeles, spuse el. Când începem?

Planul nostru era să deschidem un orfelinat şi, pe lângă acesta, o afacere care să finanţeze totul. În zona noastră existau foarte multe universităţi. Aşa că ne-am gândit la un centru de copiere împreună cu un internet-cafe şi o patiserie. Am găsit foarte repede spaţiul perfect pentru ce ne doream. În următoarele săptămâni am alergat de la un birou la altul pentru a mă informa despre actele necesare pentru a fi în ordine în faţa legii.

Deoarece nu eram braziliancă, nu puteam să înfiinţez singură firma. Aşa că a trebuit ca Alessandro să fie partenerul meu de afaceri – cel puţin pe acte. Primul pas era să investim în centrul de copiere. Şi în câteva luni, după ce afacerea va fi pornit, să deschidem orfelinatul. Era un plan minunat. Dar, din păcate, totul a decurs într-un mod cu totul diferit…

Într-o zi am fost invitată, printr-o citaţie, la poliţie, în biroul pentru străini. Aveam la dispoziţie cinci zile ca să mă prezint acolo. Cel puţin aşa era scris în scrisoare. *Permisul de şedere!* mi-a trecut prin

minte. *L-am obţinut!*

Chiar a doua zi m-am dus la poliţie. A trebuit să predau paşaportul şi legitimaţia de şedere unui funcţionar prost-dispus care mi-a spus printre dinţi să iau loc, pentru că voi fi chemată la timpul potrivit. Agitată, m-am aşezat pe unul din scaunele incomode, din plastic, care erau în hol şi am aşteptat să fiu chemată. Am stat acolo două ore întregi. Dar asta nu m-a deranjat. *Şi dacă trebuie să aştept ţiici toată după-amiaza,* m-am gândit, *când plec de aici ţin permisul meu permanent de şedere în mână.* Voi putea să rămân pentru totdeauna în Brazilia! Am reuşit!

În faţa mea, la rând, era un japonez căruia, din diferite motive, i s-a anulat viza. Şi eu am gândit aşa, pentru mine: *Trebuie să fie cam aiurea ca, dintr-odată, să fii nevoit să părăseşti ţara…*

În cele din urmă am fost chemată şi eu. Am sărit de pe scaun, am semnat o hârtie, în drum mi-am luat paşaportul şi în treacăt l-am întrebat pe poliţistul morocănos:

— E adevărat, mi-am obţinut permisul de şedere? Poliţistul nu a schiţat niciun gest, atunci când mi-a răspuns imperturbabil:

— Nu tocmai. Viza dumneavoastră a fost anulată. Aveţi opt zile pentru a părăsi ţara. Dacă nu o faceţi, veţi fi expulzată.

Mi-a venit să ameţesc.

— Poftim, cum aşa?

— Îmi permiteţi? Poliţistul mi-a luat paşaportul din mână, l-a răsfoit şi mi-a arătat o ştampilă. Credeam că visez.

— Dar legitimaţia mea de şedere? am întrebat. E încă valabilă pentru mai mult de o jumătate de an!

— Nu mai este, mi-a răspuns bărbatul. Din păcate trebuie să vă reţinem aici legitimaţia de şedere. Cum am spus, vă rămân opt zile pentru a părăsi ţara.

— Dar… îmi căutam eu cuvintele. Nu ştiam ce să mai spun. Aveam impresia că îmi fuge pământul de sub picioare. Trebuia să fie o neînţelegere la mijloc. Am depus cerere pentru permisul permanent de şedere şi mi s-a spus că fără nicio problemă viza mi se va transforma într-un permis de şedere.

— Aşa stau lucrurile, confirmă poliţistul. Partea rea este că organizaţia unde aţi lucrat a anunţat oficial plecarea dumneavoastră înainte ca să ajungă la noi cererea pentru permisul permanent de şedere.

— Ce?! am strigat îngrozită. Despre asta nu mi-a spus nimeni nimic!

Poliţistul s-a arătat surprins.

— Nu v-a informat nimeni în legătură cu acest lucru?

— Nu! am strigat eu, gata să izbucnesc în lacrimi.

— Da, asta n-a fost corect, a mai spus bărbatul. Noi l-am sfătuit pe reprezentantul organizaţiei să nu facă aşa ceva, pentru că, în acest caz, vom fi nevoiţi se va anulăm viza. Dar ei au ţinut la decizia de a vă şterge din registrul de evidenţă a populaţiei. Anunţarea plecării dumneavoastră a fost semnată de însuşi directorul general. Aşa că îmi pare rău, nu mai pot să fac nimic pentru dumneavoastră. Trebuie să părăsiţi imediat Brazilia.

M-am prins tare de tejghea pentru a nu cădea. Cu adevărat organizaţia a lăsat ca viza mea să fie anulată, fără să-mi spună niciun cuvânt? Ei au hotărât ca eu să fiu urgent expulzată din ţară ca un răufăcător? Şi asta chiar dacă biroul pentru străini i-au sfătuit să nu facă aşa ceva? Nu îmi venea să cred ceea ce auzisem. Era prea mult dintr-odată. Era de parcă cineva m-ar fi scuipat în faţă. Mă simţeam trădată şi folosită. Aceasta era mulţumirea pentru jertfirea mea? Acesta era salariul pentru munca grea pe care o făcusem? Aşa de mică valoare aveam eu în faţa lor?

Nu, e doar un vis urât, mă gândeam, în timp ce, cu mâinile tremurânde, mi-am luat paşaportul şi am citit cuvintele prin care oficial eram expulzată din ţară. „Potrivit articolului 98 – 1, în decurs de opt zile trebuie să părăsiţi Brazilia sub pretext de ameninţare de expulzare”.

Aşa stăteau lucrurile, decizia era irevocabilă, şi fiecare cuvânt era ca o lovitură de cuţit. Mă gândeam că diavolul nu mai are nimic nou în plan pentru a mă trânti la pământ. Dar şi de această dată m-a convins de contrariu. În mod evident, de această dată a mers prea

departe. Nu am crezut pe nimeni din organizaţie în stare de aşa ceva. Mai mult de patru ani din viaţa mea i-am investit în această lucrare. Am dăruit totul, totul – banii mei, timpul meu, dragostea mea şi toată inima. Şi ce am primit înapoi a fost un şut puternic în fund, semnat de însuşi directorul general. Cum au putut *să*-mi facă una ca asta?

Îmi aduceam aminte, cu mulţi ani în urmă, atunci când mă întâlnisem cu nişte misionari, cât de îngrozitor a fost să-i văd pe unii dintre ei plini de amărăciune. *Cum e posibil ca un misionar să fie atât de plin de amărăciune?* mă gândeam eu. Atunci nu am înţeles aceasta, dar acum începeam încetişor să pricep. Şi când mă uitam la ştampila din paşaportul meu, înăuntrul meu începea să prindă rădăcini un sentiment pe care nu îl cunoscusem până în acel moment: amărăciunea.

Am plecat. Ce altceva puteam să fac? Alessandro m-a condus la aeroport şi cumva a încercat să mă încurajeze:

— Capul sus, Damaris. Poţi să te întorci când vrei, ca turist. Nu îţi face griji. Noi ţinem aici totul în mişcare. Mă voi îngriji de toate cât timp eşti plecată. Poţi să te bazezi pe mine.

— Mulţumesc, am murmurat în timp ce l-am îmbrăţişat la despărţire. Mă voi întoarce cât de repede pot.

Îmi făcea bine să ştiu că Alessandro încă mai era de partea mea. Ce m-aş fi făcut fără el? Dintr-odată, în timpul zborului, mi-a venit din nou în minte visul cu ţapul şi m-au trecut fiori atunci când am realizat că, chiar în acel moment, se împlinea şi ultima parte a visului, cea referitoare la mine. *Ce s-a întâmplat oare cu Rodrigo?* m-am întrebat. *Oare este încă în închisoare? Oare s-a hotărât cui să slujească?* îmi doream din toată inima ca el să se fi întors la Dumnezeu. Dar probabil că nu voi afla aceasta niciodată.

O bănuială

Am rămas o bună bucată de timp în Elveţia. Durerea expulzării a fost atât de mare, încât nu am mai avut curajul să mă întorc în Brazilia. Apoi, după câteva luni, m-am simţit destul de puternică încât să îndrăznesc din nou să merg în groapa cu lei din São Paulo. Prima dată

am mers la organizaţie şi am cerut înapoi casa pe care le-am pus-o la dispoziţie pe atunci pentru copiii străzii. După tot ceea ce se întâmplase nu mai puteam să le-o las mai departe. Asta m-ar fi tulburat sufleteşte.

Ei mi-au dat-o înapoi fără discuţii. Pentru aceasta am fost foarte mulţumitoare, deoarece nu cred că aveam destule resurse pentru a lupta. Casa voiam să o folosim pentru orfelinatul pe care îl planificasem. Alessandro s-a oferit să locuiască în ea ca tată al casei.

— În felul acesta vom economisi banii, pentru că nu vom mai plăti un paznic, a spus el.

Am luat ideea lui ca una foarte bună şi aşa s-a mutat în casă în timp ce eu locuiam în continuare în căsuţa închiriată.

Aveam deja de mult timp sentimente puternice pentru Alessandro. Eram chiar gata să încep o relaţie de prietenie cu el, dacă ar fi fost de acord. Întotdeauna mi-am dorit să am un partener împreună cu care să mă ocup de lucrarea misionară, în toţi aceşti ani, Alessandro mi-a fost un prieten foarte credincios şi acum chiar eram pe cale să deschidem împreună o fundaţie pentru copiii străzii. Oare el să fie bărbatul pe care Dumnezeu l-a ales ca să-mi fie alături?

Alessandro ştia că eu îl simpatizam, dar spunea că nu suntem făcuţi unul pentru altul. Bineînţeles că i-am respectat decizia, cu toate că undeva, într-un colţ al inimii, speram că într-o zi vom fi împreună.

Timpul trecea şi eu aşteptam cu nerăbdare ziua în care să ne deschidem uşile pentru copiii străzii. Amânasem prea mult data inaugurării fundaţiei. Firește, Alessandro vedea altfel lucrurile.

— Numai să nu ne pripim, încerca el să mă oprească. Trebuie să mă concentrez la bunul mers al afacerii noastre. Să mai aşteptăm câteva luni până intră mai mult profit.

Practic, profitul era zero. Lucru care era de neînţeles pentru mine, deoarece magazinul mergea foarte bine. Dar, întotdeauna atunci când discutam cu Alessandro despre deschiderea fundaţie pentru copiii străzii bătea în retragere. Odată chiar a spus:

— Ştii ceva? Ce ar fi dacă eu aş coordona în continuare magazinul şi tu te-ai ocupa de proiectul pentru copiii străzii?

Nu eram de acord cu aceasta.

— Am crezut că înființăm această fundație împreună. Sunt o femeie, o străină, și nici nu am o viză permanentă. Este imposibil să fac așa ceva singură. Am nevoie de tine, Alessandro.

— O să reușești și fără mine, răspunse Alessandro. Aici, în magazin, este atât de multă treabă, încât nu pot să plec așa pur și simplu.

Situația nu mi-a plăcut. Am avut impresia că toată treaba cu firma i s-a cam urcat la cap lui Alessandro. Umbla ca un mic prinț, încolo și încoace, printre angajați. Mă îngrijora faptul că planurile noastre pentru copiii străzii erau tot mai mult abandonate. Nu mai eram așa de sigură dacă eu și Alessandro mai trăgeam împreună la același jug și mă simțeam destul de suprasolicitată și folosită.

Pentru a nu sta fără să fac nimic, am început să mă implic într-un proiect pentru copiii străzii pe timpul nopții. Îi cunoșteam pe lideri și ei mi-au dat libertatea să cânt seara cu băieții, să le povestesc despre Iisus și chiar să fac cu ei scurte scenete. În același timp, mă rugam lui Dumnezeu pentru înțelepciunea de a ști cum să mergem mai departe cu magazinul și cu propria fundație pentru copiii străzii.

Într-una din zile s-a întâmplat ceva foarte neplăcut. Am auzit soneria de la intrare și, când am deschis, doi polițiști în civil mi-au pus legitimațiile sub nas. Totul s-a întâmplat atât de repede, încât nici nu am putut să verific dacă erau adevărate.

— Căutăm o oarecare Damaris Kofmehl. Dumneavoastră sunteți?

— Da, am răspuns încurcată. Despre ce este vorba?

— Putem să intrăm?

Înainte de orice răspuns, comisarul – cel puțin așa arăta – și ajutorul lui au intrat nepoftiți în sufragerie și au început să se uite critic în jur. Polițistul în civil a început să ia notițe zelos, în timp ce comisarul mă examina de parcă aș fi fost o insectă care trebuia anihilată. A luat un bloc notes pe care era deja un formular tip și a spus pe un ton neprietenos:

— Am nevoie de pașaportul dumneavoastră.

— De ce? am întrebat, dar el a repetat aspru.

— Paşaportul, vă rog!

Tonul vocii şi comportamentul lui arătau atâta agresivitate, încât simţeam cum mi se întoarce stomacul pe dos. Ce se petrece aici? Ce vor de la mine? Cine i-a trimis pe aceşti poliţişti aici? Ce înseamnă toate acestea? Am mers în birou, am adus paşaportul elveţian şi l-am predat.

— Nu puteţi să mă lămuriţi despre ce este de fapt vorba aici? întrebai din nou, dar bărbatul nu-mi dădu nicio explicaţie, în loc de asta, nota datele mele personale pe hârtia care părea un formular oficial. Ce era scris pe el nu puteam să-mi dau seama. Dar un cuvânt din titlu îmi sări în ochi fără să vreau. Era un cuvânt care pur şi simplu m-a paralizat: „Proces". Ce se întâmpla oare?

— Ce faceţi aici, în Brazilia? mă întrebă comisarul în timp ce îmi dădu înapoi paşaportul.

— Eu… eu îi ajut pe copiii străzii. Noi suntem pe cale să deschidem o fundaţie pentru copiii străzii.

— Care „noi"?

— Un prieten de-al meu şi cu mine.

— Acest prieten are şi un nume?

— Alessandro. Alessandro Barros. Dar, totuşi, nu puteţi să-mi spuneţi…

— Nicio problemă, veţi afla, mi-a luat bărbatul vorba din gură. Răspundeţi acum la întrebările mele, da? Acest Alessandro, cu ce se ocupă mai exact?

— Lucrează în firma pe care am înfiinţat-o împreună.

— Ce fel de firmă?

— O firmă de copiat, împreună cu un internet-cafe. Se află pe strada principală.

— O firmă de copiat, repetă şi scrise informaţia pe formularul din bloc notes, după care se uită la mine cu o privire pătrunzătoare şi îmi spuse sceptic. Am crezut că îi ajutaţi pe copiii străzii…

— E adevărat, am spus eu. Profitul firmei trebuie să meargă direct în lucrarea pentru copiii străzii.

— Trebuie?

— Bine, până acum nu a funcţionat aşa cum ne-am gândit. Din păcate, afacerea nu a adus mult profit până acum.

— Hmm, făcu comisarul.

Aş fi vrut să ştiu ce este în capul lui. Ajutorul lui începu, fără permisiunea mea, să cotrobăiască prin lucrurile mele. Cred că ei încă nu auziseră de ordin de percheziţie. Ar fi trebuit să îl solicit. Dar, cumva, eram atât de intimidată de toate întrebările şi de acest formular de rău augur pe care îl avea comisarul la el, încât nu am mai avut îndrăzneală să întreb.

Încetul cu încetul, m-am gândit dacă nu ar fi mai bine să-mi caut un avocat. Indiferent ce se juca aici – îmi producea frică.

— Şi acest proiect pentru copiii străzii, aveţi vreo documentaţie pentru aceasta?

— Bineînţeles. În mod special am înfiinţat o fundaţie braziliană. Am documentele, dacă doriţi să le vedeţi.

A făcut o mişcare cu mâna ca şi cum ar fi vrut să lovească o muscă.

— Puteţi să le aduceţi mâine la comisariat, atunci când va audiem pentru protocol.

Îmi era şi cald, şi rece.

— Să mă audiaţi? am întrebat. Ce vreţi de la mine?

— Aveţi un computer?

— Da, în birou.

— Putem să aruncăm o privire peste el?

— De ce vreţi să-mi vedeţi computerul?

— Ascultaţi, noi doar ne facem treaba, spuse comisarul. Şi ne-ar ajuta dacă aţi fi ceva mai cooperantă.

Pulsul mi s-a ridicat la o sută optzeci. Eram ca principala suspectă dintr-un film poliţist şi nu mă simţeam deloc bine în rolul meu. Împotriva voinţei mele, l-am condus pe comisarul posac în biroul meu şi i-am arătat laptopul.

— Vă rog, computerul meu.

Comisarul i-a făcut un semn asistentului tăcut, care, dintr-o mişcare, a scos laptopul din priză şi l-a luat sub braţ. Nu îmi venea să cred ceea ce se întâmpla sub ochii mei.

— Ce înseamnă asta? Nu puteţi aşa pur şi simplu să-mi luaţi computerul!

— Fără îndoială că pot, spuse comisarul impasibil. Computerul dumneavoastră este primul percheziţionat. Material doveditor.

— Material doveditor? am strigat şi mâinile începură să-mi tremure.

— Îl veţi primi înapoi după ce laboratorul nostru îl va cerceta, îmi explică comisarul pe un ton degajat.

Eram gata să explodez.

— Asta pune capac la toate! Năvăliţi aici, îmi scotociţi casă, îmi sechestraţi computerul! Cu ce drept?! Chiar în această clipă vreau să ştiu motivul, ce se petrece aici!

Poliţiştii nu au fost deloc impresionaţi. *Am nevoie de un avocat!* îmi fulgeră din nou prin minte, în timp ce mă plimbam nervoasă dintr-o parte într-alta şi pur şi simplu nu puteam să cred că totul se întâmplă în realitate.

— Aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat niciodată. E vreo reclamaţie împotriva mea, sau ce?

— Despre aceasta nu avem voie vă dăm nicio informaţie, spuse comisarul.

Ceea ce pentru mine era ca şi „da” şi asta m-a tulburat şi mai mult.

— Din ce cauză? am întrebat. Ce am făcut? Cine v-a trimis aici?

Comisarul a scris ceva pe o hârtie pe care mi-a întins-o.

— Să vă prezentaţi exact într-o săptămână, la ora zece, la comisariat. Este pentru binele dumneavoastră.

— Şi dacă nu mă prezint? întrebai provocator.

— Atunci va veni o patrulă de poliţie să vă aducă. Hotărârea vă aparţine în totalitate.

Cu computerul meu sub braţ, hârtia de pe blocul de scris plină,

au ieşit din casă, iar eu m-am aşezat pe un scaun şi am încercat să rumeg ceea ce tocmai se întâmplase. Cu adevărat cineva mi-a pus poliţia în spate! Dar cine putea să facă ceva aşa de îngrozitor? Ce proces este acesta, intentat împotriva mea? De cât timp mă urmăresc? Şi sub ce acuzaţii?

Mii de întrebări îmi treceau prin minte. Era un sentiment oribil să nu ştiu care erau acuzaţiile de care eram învinuită. Şi dacă eram chiar ameninţată să fiu ridicată de poliţie pentru a fi dusă la comisariat, în caz că nu mă prezentam de bunăvoie, într-adevăr nu putea să fie ceva bun. Cât de repede posibil trebuia să-l înştiinţez pe Alessandro. Probabil el cunoştea un avocat bun, care putea să-mi dea un sfat. Oricum nu am făcut nicio spargere! Cine avea interes să mă învinuiască? Cine se ascunde în spatele întregii poveşti?

Hotărâri pripite

Nici o oră mai târziu mă aflam deja în biroul unui avocat care îmi fusese recomandat de Alessandro. Avocatul era un bărbat corpolent, avea în jur de patruzeci de ani, nu era prea simpatic, dar şi-a luat destul timp pentru a asculta toată povestea.

— O situaţie urâtă, spuse el, şi privi cu seriozitate documentaţia pe care o adusesem cu mine. După cum se pare, cineva vă vrea răul. Aveţi duşmani?

Am ridicat din umeri.

— Nu am pe cineva anume. Adică vreau să spun, cel mai mare ar fi acest Lenardo, pe care a trebuit să-l dăm afară. Venea sub influenţa alcoolului la serviciu. De aceea l-am concediat. Din cauza aceasta m-a ameninţat că voi regreta ceea ce am făcut şi el va avea grijă să ajung în puşcărie şi tot felul de astfel de absurdităţi. Mai târziu am fost ameninţată cu moartea prin telefon. Dar toate acestea s-au întâmplat cu mult timp în urmă. Nu demult am auzit că Lenardo ar fi în închisoare. Deci, probabil că nu este el. Ştiţi zicătoarea: câinii care latră nu muşcă. Cred că Lenardo a fost câinele care a lătrat, dar nu a muşcat. Aici are grijă de mine o mână mult mai inteligentă, chiar dacă, cu toată voinţa, nu ştiu cine este.

— Hmm, făcu avocatul, puteţi să aveţi ceva greutăţi.

— Ce fel de greutăţi?

— Sunt tot mai mulţi oameni care, sub acoperirea unei instituţii caritabile, spală bani.

— Asta mă face să râd, am spus. Arăt eu ca o persoană care spală bani?

— Ceva ilegalităţi trebuie să existe. Dacă nu ar fi fost aşa, nu v-ar fi luat computerul şi nu v-ar fi chemat la secţie.

Am clătinat energic din cap.

— Credeţi că mă învinuiesc de spălare de bani?

— Este posibil, a răspuns el sec. Să fim oneşti: nu sună puţin improbabil ca cineva să înfiinţeze o firmă doar pentru a-i ajuta pe copiii străzii?

— Dar acesta este adevărul!

— Şi cum vreţi să dovediţi aceasta?

— Alessandro poate să confirme.

— Asta nu va avea valoare în faţa instanţei.

— În faţa instanţei? Credeţi că din cauza aceasta voi ajunge în faţa instanţei?

— Dacă merge strâmb, din această cauză puteţi ajunge şi la închisoare.

— Închisoare? Faceţi glume cu mine?

Fără să vreau am început din nou să tremur. Nervii îmi erau blocaţi. Toate acestea nu puteau fi adevărate. Singura mea dorinţă era să-i ajut pe copiii străzii. Şi acum această problemă. Oare când se vor sfârşi aceste atacuri personale? Nu a produs diavolul destule pagube? Nu îi ajunge niciodată?

— Dacă ei sunt de părere că undeva se desfăşoară afaceri ilegale, continuă avocatul, atunci îşi dau toată silinţa să dovedească aceasta. Aţi citit cuvântul „proces” pe hârtie. Asta înseamnă că procesul împotriva dumneavoastră este deja început. Cine ştie de când adună poliţia material doveditor împotriva dumneavoastră. Dacă găsesc ceva suspect pe computerul dumneavoastră, chiar puteţi să fiţi arestată

atunci când veţi merge la comisariat.

Inima mi se urcase până în gât.

— Arestată? am repetat încetişor. Simţeam cum mi se usucă gura.

— Dacă ei vor să vă facă rău, vor face un pas mai departe şi vor încerca să vă acuze nu doar de spălare de bani, ci şi de minciună bine construită.

— Ce fel de minciună?

— De exemplu îmbogăţirea personală de pe urma copiilor străzii.

— Ce?! Cum ajungeţi la aceasta?

— Atunci când poliţia poate să dovedească că aţi dezvoltat o strategie prin care aţi avut avantaje personale de pe urma copiilor străzii. Prin aceasta folosiţi copiii şi înşelaţi alţi oameni. În cazul acesta, cu cea mai mare probabilitate, ajungeţi câţiva ani buni la închisoare.

— Dar, am murmurat deznădăjduită şi l-am privit uluită pe avocat, cum vor ei să dovedească aceasta? Doar nu am făcut nimic!

— Este posibil. Şi, până este dovedită nevinovăţia dumneavoastră, ar putea să treacă ani buni. Moara justiţiei braziliene macină încet. Dacă ajungeţi după gratii nu mai putem să vă scoatem aşa de repede. Iar în cazul dumneavoastră înşelăciunea ar trece dincolo de graniţa Braziliei, pentru că aţi făcut reclamă copiilor străzii în ţara dumneavoastră. Aţi dat publicului scrisori cu imagini ale copiilor străzii şi aţi scris cărţi despre copiii străzii. Toate acestea fac situaţia mai încurcată şi aţi putea avea probleme cu interpolul. Nu vreau să colorez totul în negru, dar cam aşa stau lucrurile. Sunteţi băgată destul de adânc în noroi, dacă vreţi să ştiţi părerea mea.

Am înghiţit în sec. Credeam că avocatul este persoana care trebuie să-şi încurajeze clientul. Dar ăsta din faţa mea m-a băgat în sperieţi aşa de tare, încât în mod pripit m-am gândit să fug.

— Ce ar trebui să fac acum, am întrebat lovită de argumentele lui. Să fug?

— Depinde cât de departe este procesul. Dacă procesul este înaintat, vă vor opri la aeroport.

Am văzut roşu în faţa ochilor. Ceea ce-mi spunea avocatul suna ca-ntr-un film poliţist. Cu o mică diferenţă: nu eram cine ştie ce spion, ci o misionară care încerca să-i ajute pe copiii străzii! Oare chiar era posibil ca adevărul să fie deformat într-atât, încât să ajung să fiu căutată internaţional, ca un criminal? Ce se întâmplă cu mine? Oare mai am o şansă să ies teafără din asta?

Trebuie să fug! Era singurul gând în timp ce tâmplele îmi pocneau de parcă erau la lucru o armată de ciocănitori. Cumva trebuie să plec de aici. Probabil cu autobuzul în Paraguay. Cu siguranţă nu mă vor opri la graniţă. Nu pot să rămân mai mult aici. Nicio zi, nicio oră, niciun minut! S-a terminat!

Avocatul mi-a dat cartea lui de vizită şi mi-a spus să-l sun dacă mai poate să facă ceva pentru mine. Buimăcită, am ieşit din biroul lui şi plină de panică am fugit pe străzile oraşului São Paulo. Niciodată nu mi s-a părut aşa de ameninţător. Tresăream la fiecare sunet al sirenei maşinii de poliţie. Pe fiecare trecător care îmi arunca o privire îl luam ca un potenţial duşman.

Probabil că ei sunt deja la pândă, mă gândeam. *Aşteaptă în faţa uşii casei mele pentru a mă aresta. Nu pot să mă împotrivesc lor. O să mă prindă! O să mă prindă şi o să mă ducă la închisoare!* Lacrimile mi se rostogoleau pe obraji. Eram mai deznădăjduită ca niciodată. Cum putea Dumnezeu să îngăduie ceva atât de groaznic! Nu eram o criminală! Nu făcusem nimic rău. Şi totuşi, totul vorbeşte împotriva mea. Părea că toată lumea conspira împotriva mea. Cine se afla în spatele poveştii? Cine a copt această minciună groaznică împotriva mea şi a anunţat poliţia? Şi de ce?

Udă leoarcă am ajuns acasă. Suspinând, am alergat în dormitor, am tras o valiză din dulap şi am umplut-o cu tot ceea ce mi-a venit la mână. Tot trupul îmi era zguduit de hohote de plâns. În capul şi inima mea stăpânea aşa un haos de sentimente, încât nu mai puteam să mai gândesc lucid. Mai era loc doar pentru un singur gând: departe! Departe de aici, cât de repede se poate!

Am luat autobuzul spre Paraguay. L-am sunat pe Alessandro abia după ce am fost destul de departe de São Paulo. I-am explicat ce s-a întâmplat şi m-am străduit să nu plâng. Pur şi simplu era prea mult.

Am fugit din Brazilia mea preaiubită şi nu ştiam dacă mă voi mai putea vreodată întoarce. Oare aşa va lua sfârşit timpul meu în Brazilia? Expulzată pentru totdeauna?

Acuzată de o faptă pe care nu am făcut-o niciodată? Acesta era sfârşitul?

Trebuie să mă întorc?

Nu am avut nicio problemă să trec graniţa. Era clar că încă nu eram pusă sub urmărire la fiecare punct de frontieră. Uşurată că am scăpat de puşcărie, mi-am căutat un hotel şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să dorm. *Mâine totul va arăta altfel,* m-am gândit. *Mâine este o nouă zi şi voi găsi eu cumva o soluţie.* De oboseală, am dormit dusă toată noaptea şi m-am trezit abia următoarea dimineaţă, târziu.

Soarele strălucea, iar eu mă simţeam odihnită şi relaxată. Toată drama din ziua anterioară (incredibil că toate s-au petrecut într-o singură zi) mi s-a părut doar un coşmar urât, care nu a avut nimic de-a face cu realitatea. *Probabil am reacţionat exagerat,* m-am gândit în timp ce luam micul dejun şi încă o dată am reconstruit totul. *Dacă aş fi fost o criminală dată în urmărire, nu mi-ar fi lăsat nicio posibilitate de a pleca, m-ar fi arestat imediat. Am intrat pur şi simplu în panică. Până la urmă, de ce fug, dacă nu am făcut nicio spargere? Dacă Dumnezeu este pentru mine, cine poate fi împotriva mea?*

L-am sunat pe Alessandro şi l-am întrebat ce ar face el în locul meu. El a fost de părere să mă întorc.

— Gândeşte-te un pic, dacă nu te prezinţi la acea dată, atunci te-ai arăta cu adevărat vinovată. Dacă ar avea dovezi solide împotriva ta, atunci ar fi trebuit să fii deja în închisoare. Ce ai de ascuns?

— Nimic, am spus.

— De ce ţi-e frică? a întrebat el. Dacă fugi acum, probabil nu te vei mai putea întoarce niciodată. Atunci tot ce ai zidit aici a fost în zadar. Totul. Nu lua acum o decizie greşită pe care să o regreţi toată viaţa!

— Tu vorbeşti aşa de uşor. Şi dacă găsesc ceva pe computerul meu?

— Ce pot să găsească?

— Habar n-am. Nu știu ce informații caută și de ce mă suspectează. Nici măcar nu știu de ce sunt acuzată! Îți aduci aminte de zvonul care a circulat cum că am deschis un bordel, pentru că primeam în permanență vizite de la prietene din străinătate? Sau atunci când au demonstrat prin fața casei mele cu bannere și steaguri pe care era scris *„Gringa, afară!”* deoarece lucram cu copiii străzii. Ce știu eu cine trage sforile aici! Poate că au scris în rapoarte despre mine că i-am abuzat pe copiii străzii sau le-am vândut rinichii sau alte perversiuni de felul acesta.

— Mai întâi, liniștește-te, spuse Alessandro. Totul va fi bine. Crede-mă. Ceea ce a spus acest avocat nu sunt altceva decât presupuneri.

— Presupuneri care toate împreună mă pot băga în închisoare, dacă el are dreptate.

— Întărește-te, Damaris. Ei nu pot să-ți facă ceva. Dumnezeu este cu tine.

După o matură chibzuință, m-am hotărât să mă întorc în São Paulo și să mă prezint la această programare ciudată, într-adevăr, nu am fost arestată, cu toate că mi se tăia respirația la fiecare polițist care era în apropierea mea.

Interogatoriul a durat peste trei ore. Poliția avea deja adunat mult material. Dosarul meu era mai gros de cinci centimetri. Și atunci când comisarul care conducea audierea îl răsfoia fugitiv vedeam fotografii și pagini întregi despre mine, pe care probabil le-au luat de pe internet. De asemenea, erau listate și părți din fișierele de pe laptopul meu și copertele cărților publicate până la acea vreme. Mi-am dorit să o fi luat la fel de serios și atunci când am fost jefuită de două ori. Dar atunci nu s-au arătat mai deloc preocupați. Acum, pentru că eu eram suspecta, și-au dat toată silința, ceea ce nu mi s-a părut deloc corect. Oare ce acuzații îmi vor aduce?

Comisarul mi-a dat computerul înapoi și apoi a început să-mi verifice cu de-amănuntul întreaga viață. Încă nu aflasem ce a cauzat toată această poveste și cine era persoana care m-a reclamat. Avocatul meu, pe care îl alesesem pentru a mă însoți, nu mi-a fost de mare

ajutor, ba dimpotrivă, în loc să mă protejeze de întrebările încuietoare, chiar îl făcea atent pe comisar în legătură cu anumite date care nici măcar nu erau în dezbatere, punându-mă într-o lumină şi mai proastă. În modul cel mai serios, mi se părea că acest avocat era pentru mine mai degrabă un acuzator, decât un apărător. După audiere, s-a arătat dintr-odată foarte grăbit să plece. A bolborosit ceva cum că mai are încă o programare, apoi a dispărut şi m-a lăsat singură.

Eram atât de terminată, încât nu mai eram în stare să mai merg nicio sută de metri pe stradă. Aceste trei ore înverşunate de întrebări m-au stors de puteri psihic şi fizic. Am intrat într-un restaurant pentru a nu leşina pe stradă şi mi-am comandat un pahar cu suc natural de portocale. Până şi vocea îmi pierise. Da, nu mai puteam să vorbesc. Tot trupul îmi era aşa de slăbit, încât nu mai aveam nici putere să-mi duc paharul la gură. Era o cădere pe care nu o mai trăisem vreodată. Abia după aproape o oră am fost în stare să mă ridic şi să-mi chem un taxi.

Eram cu nervii la pământ. Tot ce îmi doream să fac era să mă îmbarc în următorul avion şi să zbor în Elveţia. Pur şi simplu nu mai puteam să mai suport toată această presiune. Prin urmare, câteva zile mai târziu, zburam în ţara mea natală. În primul rând, aveam nevoie de distanţă faţă de toate aceste întâmplări îngrozitoare care au trecut peste mine ca valul unei furtuni. Aveam nevoie de o minte limpede pentru a-mi clarifica cum ar trebui să merg mai departe.

Din nou am petrecut mai multe luni acasă, în timp ce Alessandro se îngrijea în São Paulo de afacerea noastră. Nimic nu a mers aşa cum mi-am imaginat. Interesul lui Alessandro pentru un proiect destinat copiilor străzii se stingea tot mai mult. Şi eu aveam mâinile legate. Nici măcar nu ştiam dacă procesul împotriva mea era în desfăşurare sau suspendat. Avocatul pasiv, care mi-a cerut foarte mult pentru serviciile lui catastrofale, nu a mai continuat să lucreze la cazul meu. Nici nu mă aşteptam la altceva de la el. Şi nu m-am mai gândit să-l contactez. Doream foarte mult să ştiu dacă mai puteam să intru în Brazilia sau nu. *Posibilitatea de a mă opri la vamă era mică,* am gândit. *Ei se uită la fotografia de pe paşaport, pun o ştampilă şi gata. Oare să îndrăznesc?*

Într-o zi am primit o veste care m-a zguduit până în străfundul rărunchilor. Alessandro s-a culcat cu fiica de şaisprezece ani a unui

cuplu de pastori din comunitatea noastră, iar ea a rămas însărcinată. Şi aşa a ieşit la lumină că Alessandro mai avea doi copii, probabil chiar mai mulţi.

Nu-mi venea să cred. Cum am putut să mă înşel atât de mult în privinţa lui Alessandro? Sentimentele mele pentru el m-au orbit atât de mult. Bineînţeles că am observat că frecventa din ce în ce mai puţin biserica şi flirta din ce în ce mai mult cu fete tinere. Şi câteodată era o şiretenie în ochii lui pe care nu puteam niciodată să o interpretez cu adevărat. Alessandro nu era cu adevărat cel care credeam eu că este?

Trebuie să merg în São Paulo! mi-a trecut prin minte. *Trebuie să vorbesc cu el!*

O săptămână mai târziu, zburam către Brazilia. Dar nu am spus nimănui despre sosirea mea şi mi-am luat o cameră la hotel. Ştiam că trebuie să fiu destul de prudentă. În acel cartier al oraşului, unde mi-am petrecut ultimii ani din viaţa mea, mă cunoştea fiecare: de la proprietarul barului de la colţ, până la vânzătorul de pop-corn, de la paznicul parcului, până la frizeriţă. Nu mai aveam încredere în nimeni. Fiecare putea să fie un spion. Dacă se răspândea vestea că sunt din nou aici, probabil că cineva va încerca să-mi întindă o cursă. Chiar m-am gândit în modul cel mai serios cu putinţă să-mi pun o perucă pentru a nu fi recunoscută de cineva.

Aşa de departe ajunsesem. De frică să nu dau peste cineva care ar fi putut să-mi facă rău, nu ieşeam pe stradă decât cu ochelari de soare închişi la culoare. Mergeam furişându-mă prin cartiere şi pe trotuare.

Dumnezeule, sunt ţicnită! Şi totuşi ce altceva să fac? Atâta timp cât nu puteam să apreciez pericolul în care mă aflam, atâta timp cât nu ştiam cine îmi era prieten şi cine îmi era duşman – şi cine m-a reclamat la poliţie şi pentru ce – puteam doar să fac un singur lucru: să fiu prudentă cu cei care mă cunoşteau. În spatele fiecărui zâmbet putea să se ascundă un trădător.

Mă simţeam la fel ca Sandra Bullock in thrillerul *„Reţeaua”* – dintr-odată devenise o criminală căutată. Toţi erau pe urmele ei, chiar şi acei oameni în care credea că poate să aibă încredere s-au dovedit în

mod surprinzător susţinători ai părţii adverse. Atunci când am vizionat acest film, aproape că n-am putut să suport suspansul. Am fost pur şi simplu fericită că nu eram în pielea acestui personaj. Ce bine că viaţa este altfel! Da, dar nu este foarte diferită când privesc situaţia în care mă găsesc. Şi încă mă mai aşteptau câteva surprize neplăcute…

Adevărata lui faţă înainte să mă întâlnesc cu Alessandro, mi-am propus să descopăr dacă există ceva împotriva mea. Roberto, bărbatul pe care l-am angajat pentru protecţia mea, m-a luat cu el în biroul unei cunoştinţe, care avea acces prin internet la datele ce priveau persoana mea. Era nevoie doar de numele meu şi de numărul de înregistrare de la garda financiară. Le-am dat şi el le-a tastat în calculatorul lui, apoi a listat un document pe care mi l-a întins. Aproape am leşinat atunci când am citit ce era scris pe el. Sub numele meu, cu numărul meu de înregistrare de la garda financiară, pe data de 24 decembrie 1999 se înfăptuise un delict!

— Nu se poate, am murmurat eu, prăbuşindu-mă pe un scaun şi uitându-mă perplexă la documentul din mâna mea.

Nu se preciza despre ce infracţiune era vorba, însă era scris că vinovatul e de origine braziliană şi de gen masculin. Da, chiar acolo, sub numele meu şi numărul meu de înregistrare! Şi în mod garantat, ştiam sută la sută că nu mai există nimeni care să aibă acelaşi nume ca al meu, cu siguranţă nu în Brazilia. Roberto şi cunoştinţa lui au ridicat doar din umeri.

— E clar că cineva s-a dat drept Damaris Kofmehl.

— Evident, am spus, şi am încercat să pun cap la cap lucrurile pentru a-mi da seama cum a fost posibil să se întâmple aşa ceva. Am fost jefuită pe data de 23 decembrie 1999. O zi mai târziu s-a înfăptuit pe numele meu un delict. Nu era ciudat?

— Pe 23 decembrie v-a fost furat şi paşaportul? s-a gândit Roberto.

— Nu, am răspuns. Nu mi-a fost furat niciun document, în afară de asta, hoţii au fost prinşi la câteva ore de la comiterea jafului. Este imposibil ca ei să fi înfăptuit în numele meu, pe data de 24 decembrie, vreun delict. La acel moment erau deja de o zi în arest.

— Atunci ar trebui să fie altcineva, spuse cunoştinţa lui Roberto.

— Cineva care ştie cum se scrie numele meu, am completat. Unul dintre prietenii mei cei mai apropiaţi. Doar mă întreb cine ar fi în stare de aşa ceva.

I-am privit întrebătoare pe cei doi bărbaţi.

— Credeţi că din această cauză am acest proces pe cap?

— Nu are de-a face una cu alta, a dat Roberto din mână. Eu cred că, după cum se vede foarte bine, dumneavoastră nu sunteţi nici bărbat, nici brazilian.

— Totuşi, eu nu aş lua-o prea uşor, l-a avertizat celălalt. Chiar acum, când este în desfăşurare un proces împotriva dumneavoastră, după cum aţi spus, aşa ceva ar putea să vă bage la zdup. În locul dumneavoastră, aş fi foarte atent.

— Credeţi-mă, chiar aşa sunt. Puteţi să aflaţi mai multe despre cazierul meu judiciar?

Bărbatul clătină din cap.

— Dacă doriţi un extras al cazierului judiciar trebuie să depuneţi o cerere la tribunal. Asta durează câteva zile. Vorbim aici despre un proces penal sau un proces civil?

Nu ştiam ce să răspund.

— Atunci cel mai bine ar fi să cereţi extrase din ambele registre. Dacă este ceva împotriva dumneavoastră, veţi afla. Şi dacă numele vă este curat, puteţi să mergeţi pe premisa că poliţia a suspendat cazul dumneavoastră.

Ce mult speram să fie aşa! împreună cu bodyguardul meu, am mers la tribunal pentru a depune cerere pentru caziere. Mi s-a spus că peste şapte zile voi putea să-l ridic. În sfârşit, peste o săptămână urma să aflu adevărul. Dar nu voiam ca în tot acest timp să stau degeaba, aşa că am decis să trec la următorul punct de pe lista mea: să mă întâlnesc cu Alessandro.

I-am scris un e-mail în care i-am transmis că un anume Roberto îl va aştepta marţi după masă la ora optsprezece, la intrarea în centrul comercial Paulista pentru a discuta cu el câteva lucruri în legătură cu afacerea noastră. I-am spus că este foarte important să vină la această

întâlnire. Intenţionat i-am ascuns adevărul că eu voi fi cea care îl voi întâlni.

Aşa că Alessandro a venit şi a fost destul de surprins să mă vadă. Credea că sunt în Elveţia şi iată-mă în faţa lui în carne şi oase.

— Damaris! Eşti aici?! De ce nu mi-ai spus că vei veni?

— Trebuie să vorbim, am răspuns. Şi am observat că ştia deja despre ce urma să discutăm.

Ne-am aşezat la o măsuţă, ne-am comandat două cafele şi, fără prea multă vorbă, am ajuns la tema dificilă care m-a făcut să mă întorc în Brazilia. El mi-a confirmat că într-adevăr fata aşteaptă un copil de la el, dar m-a asigurat că celelalte zvonuri sunt doar baliverne. De ce oare nu puteam să-l cred? apoi a oftat adânc şi mi-a spus:

— Duhul este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă. Ce poţi să faci?

L-am compătimit clătinând din cap şi am observat cum în mod intenţionat mi-a evitat privirea.

— Omule, Alessandro, am crezut că eşti creştin, am spus. Cum să pornesc un proiect creştin împreună cu tine dacă tu faci aşa ceva?

Nu mi-a dat niciun răspuns. În loc de asta, învârtea cana de cafea între degete.

— Cel puţin măcar regreţi ceea ce ai făcut?

Niciun răspuns. Privirea lui fixă era pironită pe cana de cafea.

— Trebuie să te schimbi, Alessandro. Ori te întorci la Iisus, ori nu mai putem să lucrăm împreună.

Şi-a ridicat privirea şi faţa îi era palidă. Nu mai era nicio sclipire în ochii lui, niciun fel de viaţă. În halul acesta nu l-am văzut niciodată. Era o persoană complet diferită de acel băiat fericit şi sincer cu care în toţi aceşti ani am zidit o prietenie aşa de frumoasă. Cel din faţa mea nu mai era Alessandro pe care îl ştiam. Şi apoi, ceea ce a spus nu am mai auzit de la nimeni altcineva şi a fost foarte dureros să aud chiar din gura lui:

— Am văzut calea cu Dumnezeu şi cea fără Dumnezeu, a spus el.

De această dată m-a privit în ochi şi m-au luat fiori atunci când am descoperit acelaşi întuneric care s-a oglindit şi în ochii lui Rodrigo,

atunci când a venit pentru prima oară în proiect.

— M-am hotărât, mi-a spus el rece. Şi nu pentru

Dumnezeu.

Înspăimântată, l-am privit fix, incapabilă să mai completez ceva la această afirmaţie. Cum putea oare să spună ceva aşa de groaznic? Toată speranţa pe care mi-am pus-o în acest bărbat tânăr şi harnic s-a prăbuşit ca un castel de nisip. Ce l-a schimbat pe Alessandro aşa de mult?

— Dacă este aşa, am murmurat în cele din urmă, atunci nu mai pot să-ţi permit să lucrezi ca patron al firmei, îmi pare rău, dar te rog să pleci.

El a clipit puţin din ochi, m-a examinat un timp şi apoi şi-a jucat cartea, fapt care a făcut să-mi îngheţe sângele în vene:

— Bine, voi pleca. Dar, conform actelor, jumătate din firmă îmi aparţine. Vreau să o am.

— Poftim? am întrebat.

— Noi suntem parteneri de afaceri. Fiecare are drept la cincizeci la sută. Aşa este scris în contract, a repetat el. Deci am dreptul la jumătate din afacere.

— Eşti întreg la minte? am ţipat. Nu pot să-ţi dau jumătate din afacere. Nu îmi aparţine nici mie, nici ţie. Este a copiilor străzii.

— Eu vreau jumătate, insistă Alessandro pe cererea lui. După lege îmi aparţine. Poate să-ţi confirme orice avocat.

— Şi cu copiii străzii cum rămâne? Vrei să-i furi acum la fel cum au făcut-o toţi cei dinaintea ta? Tu ştii foarte bine că eu am avut nevoie doar de semnătura ta pentru a putea să înfiinţăm firma. În afară de asta nu ai pus niciun cent în afacere. Noi am deschis această afacere doar cu un singur motiv: pentru a finanţa proiectul pentru copiii străzii. Acesta ne-a fost planul de la bun început. Îţi aminteşti?

— Stai puţin, spuse Alessandro, lăsându-se relaxat pe spătarul scaunului. În hârtiile pe care le-am semnat este scris altceva.

Pur şi simplu nu-mi venea să cred că Alessandro va merge aşa de departe.

— Prin aceasta nu-i furi doar pe copiii străzii, ci îl furi şi pe

Dumnezeu. Totuşi, în inima ta trebuie să ştii că aceasta este înşelăciune. Nu mai ţii minte cât de dezamăgiţi eram de Cămila care a furat proiectul? Şi de Samuel şi Sandra? Ai uitat cum am visat împreună la un proiect în care să nu existe corupţie? Un proiect în care toate finanţele să fie folosite pentru copiii străzii şi nimeni să nu se îmbogăţească de pe urma acestora? Nu îţi mai aminteşti? Am crezut că tu eşti mai bun decât ceilalţi! Am crezut că ai caracter şi onoare! Nu mai ai nicio licărire de conştiinţă? Cum poţi să ceri de la mine să-ţi dau jumătate din ceva care nu ne aparţine. Ce-i cu tine?

Vorbele mele s-au lovit de el ca de o stâncă. Tot efortul meu de a-i atinge conştiinţa a eşuat. Se învârtea doar în jurul contractului pe care l-am semnat amândoi. Şi ştiam că din punct de vedere legal nu am nici cea mai mică şansă.

Inima îmi bătea cu aşa putere, că îmi simţeam pulsul în tâmple.

Am crezut că suntem prieteni. Am crezut că Alessandro e singurul care nu mi-ar înfige cuţitul în spate. Am avut încredere în el! Şi acum el făcea exact ceea ce detestasem cel mai mult în aceşti ani. Voia să-şi taie bucata cea mai mare din tort. Eram total dezamăgită. Nu mă aşteptasem la aşa ceva de la Alessandro. Nu de la el.

— Îţi voi da ceea ce-mi ceri, am spus în cele din urmă, cu inimă grea. Dar un lucru pot să-ţi spun chiar acum: nu vei avea nicio binecuvântare de la aceşti bani. Dumnezeu nu se lasă batjocorit.

M-am întâlnit cu un avocat şi am prelucrat un document în care se preciza câtă valoare are toată firma şi cât de mult trebuie să-i dau lui Alessandro. Era o sumă imensă. Şi, pentru ca să nu fie luaţi banii de la copiii străzii, eram pregătită să-i dau din banii personali.

Potrivit înţelegerii, Alessandro trebuia să părăsească locuinţa în decurs de o lună şi, pentru a nu exista nicio îndoială în ceea ce priveşte valabilitatea înţelegerii, împreună cu avocatul şi Alessandro am stabilit să ne întâlnim la notariat vineri după-amiază pentru a semna documentele necesare şi pentru a le autentifica. Da, şi acolo, la notariat, la nici cinci minute după ce ne-am aşezat la o masă, ca din senin, a apărut poliţia…

Puzzle-ul prinde contur

— Dumneavoastră sunteţi Damaris Kofmehl?

— Da, de ce?

— Noi suntem de la poliţie. Puteţi să ne prezentaţi documentele dumneavoastră?

Cei doi bărbaţi, îmbrăcaţi civil, mi-au arătat legitimaţiile lor. Am cotrobăit în poşetă şi am scos paşaportul elveţian.

Unul dintre cei doi poliţişti, un bărbat de statură mijlocie, care purta un tricou verde milităresc şi blugi, răsfoi paşaportul meu în timp ce celălalt, un bărbat puternic cu o faţă osoasă, stătea lângă colegul lui cu mâinile încrucişate şi nu mă scăpa din ochi. Mă privea de parcă în urmă cu cinci minute aş fi ucis pe cineva sau ceva de felul acesta.

Nu mă simţeam deloc bine în această postură. Situaţia era cât se poate de urâtă.

Printr-o privire am căutat ajutor la Alessandro, dar el a ridicat din umeri ca şi cum nu avea nimic de-a face cu toate acestea. La fel şi avocatul, în mod voit s-a retras din situaţie.

— Ce s-a întâmplat? i-am întrebat. Vreo problemă? Cel cu tricoul verde nu a schiţat niciun gest, atunci când a spus pe un ton poruncitor:

— Vă rugăm să ne urmaţi la secţie.

Mă luară căldurile şi inima începu să-mi bată mai repede.

— De ce?

Poliţistul ridică din sprâncene.

— Doar o rutină. Am primit un telefon şi trebuie să verificăm problema.

Acum pulsul mi-o luă razna.

— Ce fel de problemă? Ce fel de telefon?

— Dacă veţi fi atât de drăguţă şi ne veţi urma, veţi afla, spuse poliţistul, în timp ce celălalt s-a postat cu picioarele depărtate în faţa mea ca şi cum i-ar fi fost teamă că în orice moment voi încerca să evadez.

— În primul rând, spuneţi-mi despre ce este vorba aici, mi-am susţinut cu tărie punctul de vedere.

— Nu avem voie să vă spunem, răspunse rece poliţistul. Vă

rugăm să ne urmaţi. Chiar acum.

Mâinile îmi tremurau şi mi-am dat toată silinţa să-mi maschez nervozitatea pentru a nu da impresia că mă simt vinovată. Rând pe rând, oamenii au început să se uite la noi. Doi poliţişti în civil iau la rost o străină: aşa ceva poate stârni curiozitatea. Un angajat al notariatului a venit la poliţistul care părea mai mare în grad şi l-a rugat încetişor să clarificăm afară lucrurile. Am observat cum poliţistul şi-a pus mâna la gură şi a şoptit ceva angajatului, iar acesta, cu o privire şocată, s-a uitat la mine de parcă aş fi fost o criminală în serie sau ceva de felul acesta. S-a întors în linişte şi a început să discute energic cu colegul său.

Simţeam cum îmi pierd treptat calmul şi stăpânirea de sine. Din nou m-am adresat lui Alessandro, care stătea în faţa mea la masa rotundă şi răsfoia imperturbabil hârtiile pe care le adusese avocatul.

— Poate ştii tu ce se petrece aici? l-am întrebat.

— Ştiam ce va urma, mi-a răspuns calm. Răspunsul lui m-a speriat.

— Ce vrei să spui cu asta? Ce îmi ascunzi?

— Nimic, mi-a spus cu o mimă nevinovată, începusem să am de-a face cu frica şi îngrijorarea.

— Dacă ne-aţi urma chiar acum, ar fi bine, a spus poliţistul şi m-a silit dintr-o parte să mă ridic.

— Mai întâi lăsaţi-mă cel puţin să semnez actele, am răspuns eu.

Mâna îmi tremura. Am semnat ceea ce am avut de semnat, am împins peste masă documentele lui Alessandro şi l-am privit insistent.

— Spune-mi adevărul. Ai ştiut că vine poliţia? l-am întrebat direct.

— Am visat noaptea trecută despre asta, mi-a răspuns pe un ton plin de amărăciune. Am vrut să te anunţ înainte de a veni aici.

M-am uitat consternată la el.

— Şi de ce nu ai făcut-o?

Nevinovat, ridică din umeri.

— De ce nu ai făcut-o?! am strigat.

El mi-a evitat privirea şi, mulţumitor, a adunat documentele

semnate de mine.

— Mergem? Poliţiştii deveneau nerăbdători.

M-am ridicat şi imediat am fost încadrată de ei. M-au escortat de la clădire până la maşina poliţiei. Parcă eram într-un film de spionaj. Astfel de scene pot fi văzute doar la cinema sau la televizor. Dar ceea ce se întâmpla aici nu era un film. Aici era vorba de mine! Eu eram cea escortată precum o criminală!

De ce îngăduie Dumnezeu aceasta? Au început să mi se înmoaie genunchii, atunci când mă gândeam la ceea ce mă putea aştepta. Îmi era îngrozitor de frică. De această dată nu mă vor mai lăsa să plec. De această dată nu voi mai putea să fug de destin. Totul s-a terminat. Definitiv.

Pe drum spre secţia de poliţie i-am tot întrebat pe cei doi dacă nu vor să-mi spună despre ce este vorba.

— Cine v-a sunat? Şi ce v-a spus acel sau acea cineva despre mine?

— Ascultaţi, a răspuns unul dintre cei doi, poate că totul e doar o neînţelegere. Atunci vă lăsăm să plecaţi. Dar este de datoria noastră să verificăm lucrurile.

Am sosit la secţia de poliţie. Câţiva oameni stăteau în sala de aşteptare şi eu m-am alăturat lor. M-am supărat că le-am dat poliţiştilor paşaportul şi nu cartea mea de identitate, într-adevăr, a fost o lipsă de prevedere din partea mea. Cu paşaportul în geantă aş fi putut să plec şi să iau următorul avion spre Europa. Nu ar fi fost nicio problemă să părăsesc secţia de poliţie. Poliţiştii nu mi-au pus cătuşe la mâini, nu mai eram supravegheată, iar sala de aşteptare era doar un hol fără uşi care era deschis înspre stradă.

Poliţişti cu feţe serioase treceau din când în când pe hol, schimbau documente între ei, vorbeau câteva cuvinte cu o poliţistă care stătea în spatele unei tejghele de la intrare şi chemau pe unul sau altul din sală să-i urmeze. Într-o cameră alăturată, la fel, fără uşă, un bărbat plinuţ, tasta ceva la o maşină de scris demodată.

Timpul trecea cu viteza melcului. Habar n-aveam la ce să mă aştept cu adevărat. În orice caz, ştiam că nu la ceva bun. De ce nu am

avut răbdare până când aş fi primit cazierul? Trebuia să aştept doar o săptămână. Apoi aş fi văzut cu ochii mei de ce delict eram învinovăţită şi aş fi putut să dispar. Acum era deja prea târziu. Poliţia mi-a venit în întâmpinare. Cineva m-a trădat. Cineva care ştia că vineri după-amiază, puţin înainte de ora cinci, voi fi la notariat. Dar cine?

M-am adresat poliţistei de la intrare, care dintre toţi, îmi păru cea mai simpatică şi am întrebat dacă ar putea să-mi spună din ce motiv sunt reţinută.

— Se spune că sunteţi căutată, mi-a răspuns direct. Aproape mi s-a oprit inima.

— Căutată? Eu sunt căutată?

— Ştiu doar că cineva a sunat aici şi a spus că v-a recunoscut, sunteţi căutată şi noi să vă arestăm. Aţi mai fost vreodată arestată?

— Nu. Nu am mai fost. Eu sunt scriitoare şi lucrez cu copiii străzii!

— Atunci nici eu nu ştiu care este motivul, spuse ea. În orice caz, colegii vor verifica numele dumneavoastră în calculator şi, dacă nu găsesc nimic împotriva dumneavoastră, sunteţi liberă.

Sunt terminată, m-am gândit. *Ei vor introduce numele meu în calculator şi vor vedea că de Crăciun, în 1999 cineva, cu acest nume, a înfăptuit un delict. Dumnezeule, ce să fac? Ajută-mă! Scoate-mă cumva de aici, Iisuse!*

Deja îmi imaginam cum mă vor duce poliţiştii la închisoare şi mă treceau fiori la acest gând. Acesta era preţul pe care trebuia să-l plătesc pentru că m-am dăruit copiilor străzii? Acesta era preţul? Cum de s-a ajuns aşa de departe?

Cine era acea persoană care mă ura atât de tare, încât mi-a făcut aşa ceva? Cine a înfăptuit pe data de 24 decembrie 1999 un delict pe numele meu? Cine a depus plângere la poliţie? Şi cine a ştiut că exact astăzi, puţin înainte de ora cinci, voi semna documente la notariat?

Dintr-odată mi-a trecut ca un fulger prin minte. În mintea mea începură să se pună cap la cap toate piesele jocului de puzzle. Iar imaginea care s-a format a făcut să mi se ridice părul: Alessandro! Numai Alessandro trebuie să fi fost!

Dintr-odată mi-au căzut ca nişte solzi de pe ochi. Am aşteptat mai mult de o oră în notariat până a sosit Alessandro. Dacă m-ar fi recunoscut cineva pe stradă şi ar fi anunţat poliţia, ei ar fi fost mult mai repede acolo şi m-ar fi reţinut înainte de a intra în clădire. Dar poliţiştii au venit la cinci minute după sosirea lui Alessandro. Aceasta nu era o întâmplare. Era ceva calculat cu sânge rece! El a fost cel care a sunat la poliţie şi a spus că sunt căutată. El le-a spus unde eram şi că trebuie să fiu arestată. El a fost! Alessandro!

Era aproape de neînchipuit şi totuşi nu mai aveam nici cea mai mică îndoială. El era cel care a pus poliţia pe urmele mele. Şi probabil nu doar astăzi. Probabil el era cel care a intentat acel proces împotriva mea şi, cine ştie, poate chiar el a fost în spatele delictului din anul 1999.

În toţi aceşti ani s-a dat drept aşa-zis prieten al meu, dar de fapt s-a jucat tot timpul cu mine ca pisica cu şoricelul. Nu l-au interesat niciodată copiii străzii, ci doar propriul avantaj. Şi-a luat cât de mult a putut şi tot nu i-a fost destul. Nu, a trebuit să meargă mai departe şi să mă denunţe la poliţie.

Evident că voia să mă dea la o parte din cale, ca să se desfete în linişte de tot ceea ce în mod inevitabil trebuia să las în urmă: casa şi jumătatea din firmă care îmi revenea mie. Probabil chiar spera ca prin mine să ajungă la banii sponsorilor, pe care i-ar fi pretins pentru copiii străzii şi i-ar fi reţinut pentru el. Ce imaginaţie oribilă! Şi în tot acest timp am avut încredere în el. Am fost chiar îndrăgostită de el!

M-am simţit folosită, trădată şi vândută. Sufletul îmi era ciuruit de mii de săgeţi. Niciodată nu m-am simţit mai mult înşelată de vreun prieten. Şi acum eram aici: m-a adus la un pas de închisoare, banii mi i-a şterpelit cu multă îndemânare, mi-a distrus toate visele şi, pe deasupra, locuia şi în casa mea… Cum putea oare cineva să fie atât de rău?

Mă simţeam la fel ca David care scrie în psalmul 35:

„Căci mi-au întins fără motiv laţul lor. Nişte martori mincinoşi se ridică şi mă întreabă de ceea ce nu ştiu. Îmi întorc rău pentru bine; mi-au lăsat sufletul pustiu. Doamne, până când te vei uita la ei?

Scapă-mi sufletul din pustiirile lor, scapă-mi sufletul din ghearele acestor lei tineri. Doamne, tu vezi, nu tăcea! Nu Te depărta de mine, Doamne! Trezeşte-Te şi scoală-Te să-mi faci dreptate! Dumnezeul meu şi Domnul meu, apără-mi cauza! Judecă-mă după dreptatea Ta, Doamne, Dumnezeul meu şi să nu se bucure ei de mine! Să nu zică în inima lor: Aha! Iată ce doream! Să nu zică: L-am înghiţit!"

— Damaris Kofmehl?! Urmaţi-mă!

Poliţistul cu tricou milităresc mi-a făcut un semn din cap şi l-am urmat într-o cameră mică unde mi-a luat amprentele. Apoi m-a condus înapoi în sala de aşteptare şi a trebuit să aştept. Incertitudinea pentru ceea ce urma aproape mi-a luat minţile. M-am rugat insistent şi L-am implorat pe Iisus să facă o minune. *Ţie Ţi s-a dat toată puterea în cer şi pe pământ! Doar Tu stăpâneşti peste toţi judecătorii şi peste orice hotărâre judiciară! Doar Tu poţi să mă scoţi din această încurcătură. Te rog, ajută-mă! Te rog, nu vreau la închisoare!*

Mai mult de două ore m-au lăsat să mă perpelesc, până când acelaşi poliţist mi-a strigat din nou numele. *Acum a sosit momentul*, m-am gândit cu genunchii tremurând. *Mă vor aresta, s-a terminat.* Poliţistul mi-a întins paşaportul şi, spre marea mea surprindere, mi-a spus:

— Puteţi să plecaţi, numele dumneavoastră este curat.

O întorsătură neaşteptată

Timp de o clipă am stat pe loc şi nu puteam să cred că sunt într-adevăr liberă. Mi-am luat paşaportul şi, buimăcită, am pornit pe stradă. Mi-a spus că numele meu este curat. Adică a introdus numele meu în baza de date şi nu a găsit nimic. Eram curată! Eram liberă!

Dar nu puteam să mă bucur cu adevărat. Şocul încă îmi stătea în toate încheieturile. Numai ce am părăsit secţia poliţiei şi am început să alerg cât de repede m-au ţinut picioarele. Tremurând şi gemând, am ajuns la prima staţie de metrou. Voiam doar să plec. Am intrat în camera mea de hotel, m-am aruncat pe pat şi am început să plâng.

Cum a putut Alessandro să-mi facă aşa ceva? A încercat să mă bage în închisoare. A vrut să mă bage la închisoare! Pur şi simplu asta

era prea mult. Am avut multe experienţe oribile, dar asta le depăşea pe toate.

Durerea din mine era aşa de mare, încât m-am făcut covrig pe duşumeaua camerei hotelului şi trei ore bune am plâns cu amar şi mi-am vărsat necazul. În acea seară, mult timp nu am putut să adorm. În permanenţă am fost scuturată de crize de plâns până când în cele din urmă, epuizată, am căzut în lumea tulbure a viselor.

Luni am mers la tribunal pentru a-mi scoate cazierele. Registrul penal şi cel civil erau curate. Până în ziua de astăzi nu ştiu ce fel de acuzaţie a fost adusă împotriva mea. Nici nu pot să spun cu siguranţă cine a fost persoana care mi-a întins o cursă. Ştiu doar atât: Dumnezeu m-a scos din ghearele leului. El a luptat în proces. Oamenii s-au gândit să-mi facă rău, dar Dumnezeu s-a gândit să-mi facă bine.

După ce m-am adunat din punct de vedere emoţional, după toate aceste întâmplări şocante, un singur lucru îmi era clar: nu mai puteam continua în felul acesta. Aveam nevoie de o nouă direcţie pentru viitorul meu. Nu aveam putere, nici nervi, nici convingere ca să mă ridic şi să o duc tot aşa mai departe.

Tărăgănasem lucrurile prea mult. Făcusem deja prea multe greşeli. Am riscat prea mult. Voiam să-i ajut pe copiii străzii şi satan a scos toate registrele lui murdare prin care să mă împiedice să fac asta. Chiar l-a schimbat în duşman pe cel mai bun prieten al meu.

Şi acum aici eram: eşuată în mod lamentabil şi la capăt cu înţelepciunea mea omenească. Tot ceea ce îmi rămăsese era doar un „nume curat”. Toate celelalte lucruri în jurul cărora îmi zidisem existenţa mi-au fost luate. Nu mai aveam nimic: niciun prieten, niciun fel de viză, nicio casă. Prezenţa mea în Brazilia părea că nu-şi mai are rostul. Atât de mulţi ani am investit în copiii străzii şi acum mi se părea că totul a fost în zadar. Mă simţeam complet neajutorată şi singură, pierdută într-o lume străină, pe care odată am numit-o „acasă”. Cineva mi-a tras preşul de sub picioare şi nici măcar nu ştiam sigur cine a făcut acest lucru.

Oare m-am înşelat atât de tare? în toţi aceşti ani? Oare chiar copiii străzii nu erau chemarea mea? Care era calea pe care trebuia să

apuc acum? Ce voia Dumnezeu de la mine?

Atunci când a avut loc confirmarea[8] mea, mi-a fost dăruit un verset din Psalmi 32: 8, în care Dumnezeu spune:

„Eu, zice Domnul, te voi învăţa şi îţi voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui şi voi avea privirea îndreptată asupra ta".

Acest verset m-a însoţit toată viaţa mea. Şi l-am implorat pe Dumnezeu ca şi de această dată să-mi arate ce să fac. M-am aşezat într-un parc, sub un copac – şi astăzi ştiu care este acel copac – şi l-am spus lui Dumnezeu: *huse, capitulez. Nu mai ştiu cum să merg mai departe. Toate încercările mele de a realiza ceva aici au eşuat. Acum este rândul Tău. Nu mă mai ridic de aici până când nu îmi dai un răspuns clar pentru ceea ce ar trebui să fac acum.*

Pur şi simplu a trebuit să ştiu cum voi merge mai departe. Trebuia să aflu aceasta.

Aşa am stat pe malul unui lac mic în parcul Aclimasão din centrul oraşului São Paulo şi am aşteptat instrucţiunile pentru viitorul meu. Eram foarte hotărâtă să nu mă ridic înainte de a primi un răspuns de la Şeful meu ceresc. Am aşteptat, încăpăţânată. Orele se scurgeau fără să se întâmple ceva. Am scormonit în Biblie în căutarea unui verset care putea să-mi sară în ochi. Dar, nu a fost nimic care să iasă în evidenţă. Nu era nimic care să-mi dea o direcţie, nimic. Eram deja disperată.

— Vorbeşte cu mine! am strigat înăuntrul meu către Dumnezeu. Aici sunt! Aici este viaţa mea! Aici este tot ceea ce am! Fă ceva din asta! Te rog!

Începuse să amurgească. Primele umbre s-au aşezat peste lac. Treptat se linişteau şi ţipetele jucăuşe ale copiilor. Alergătorii, dansatorii break, cei care se plimbau precum şi perechile de îndrăgostiţi, părăseau parcul şi se îndreptau către casă. Doar eu mai eram acolo, urmărind lebedele, ascultând susurul copacilor şi ciripitul

---

[8] Recunoaşterea oficială de către autorităţile bisericii a absolvirii studiului biblic al unei persoane până la vârsta de majorat.

păsărilor şi încă mai aşteptam un răspuns de sus. Dintr-odată, din senin, mi-a venit o idee.

Scrie o carte! Imediat am ştiut că această idee nu a venit de la mine, pentru că în acel moment aveam alte griji decât să scot pe piaţă o viitoare carte. *Să scriu o carte...* am murmurat şi mi-am continuat gândul. Şi de ce nu? Aceasta îmi va da timp să pun distanţă între mine şi lucrurile care s-au întâmplat şi să îmi pun gândurile în ordine. Ideea mi-a plăcut.

Dar despre *cine* să scriu? Nici nu am terminat de cugetat că mi-a şi venit cineva în minte: acest afro-american, care venise nu demult cu grupul lui şi mi-a spus povestea vieţii sale. Cum îl chema oare? Demetri? A venit pe lume într-o puşcărie. A trăit pe stradă, a vândut droguri şi în cele din urmă a devenit creştin într-un mod neobişnuit. Da, cu siguranţă va ieşi o carte bună.

Dintr-odată m-am simţit mult mai uşoară. Să am din nou o ţintă în faţa mea, chiar dacă era doar ceva temporar – aşa cum gândeam atunci – mi-a dăruit puteri noi. M-am ridicat de pe pământul rece, mi-am masat picioarele amorţite de la şederea îndelungată şi am trimis către Dumnezeu, în cer, un blând mulţumesc. Încă o dată a reuşit să-mi înnoiască curajul şi să-mi arate că viaţa poate merge mai departe. Încă nu era totul pierdut. Nu ştiam încă ce va urma şi cum să procedez în ceea ce priveşte Brazilia, copiii străzii şi celelalte visuri mari. Dar, dintr-odată, toate acestea nu mai erau aşa de importante. Mai întâi voi scrie o carte. Şi după aceea, undeva, cândva, se va deschide o uşă şi pentru mine.

În drum spre hotel, am scotocit în minte şi am încercat să-mi amintesc unde am pus adresa de e-mail a acestui băiat, întrebându-mă în acelaşi timp dacă engleza mea din şcoală va fi suficientă pentru a conversa cu el. Nu am avut nicio bănuială că această idee drăguţă a unei noi cărţi urma să-mi dea peste cap întreaga viaţă.

Când am venit pentru prima oară în Brazilia, a fost tot doar o idee frumoasă să scriu o carte despre intrarea mea în marele şi periculosul oraş São Paulo. Pe atunci, să spunem aşa, mi-am scris propria poveste. Nu ştiam că şi acum eram pe cale să fac acelaşi lucru.

Scrierea unei cărţi are riscurile şi efectele ei secundare. Şi acestea nu sunt scrise pe nicio prescripţie. Nici pe departe nu pot fi bănuite de către vreun medic sau farmacist…

Nu aveam nici cea mai mică idee că Dumnezeu lua, în felul acesta, în mâinile Lui, micul meu vis distrus şi îl transforma în ceva minunat. Ceva care urma să depăşească cu mult cele mai îndrăzneţe visuri ale mele…

Da, Damaris. Tu ai luptat destul singură. Acum lasă-Mă pe Mine. Erau cuvintele pline de dragoste ale lui Dumnezeu.

Habar n-aveam ce pregătea Dumnezeu pentru mine.

Atunci când l-am cunoscut pe Demetri, în aprilie 2002, el vizita oraşul São Paulo împreună cu trupa „No longer music" de la Steiger International, o ramură a organizaţiei „Tineri pentru o misiune", pentru a evangheliza în cluburi satanice şi în alte locuri ciudate. Deoarece managerul trupei citise deja câteva cărţi de-ale mele, a vrut neapărat să mă întâlnească şi i-am propus să vină împreună cu trupa ei.

I-am luat într-o ieşire la copiii străzii şi le-am arătat în ce condiţii groaznice trebuie să trăiască. Iar Demetri – odată un copil al străzii – a fost profund impresionat de destinul lor. El chiar şi-a pus mâna pe umărul meu şi s-a rugat pentru mine ca Dumnezeu să-mi trimită pe cineva care să mă susţină în munca aceasta grea.

Când s-a întors în Statele Unite nu i-au mai ieşit din minte imaginile zguduitoare ale copiilor străzii. Cu câteva luni înainte, împreună cu câţiva misionari tineri, a pus bazele unui centru de reabilitare destinat persoanelor dependente de droguri, undeva în zona Carolinei de Nord. Acest centru era un fel de biserică pentru oamenii marginalizaţi de societate şi dependenţi de droguri. Dar, după ce a văzut situaţia copiilor străzii din Brazilia, a vrut numaidecât să facă ceva pentru aceştia şi şi-a făcut un plan.

Ca persoană de contact din São Paulo şi-a notat numele *Tamari Komel.* După o jumătate de an, a primit de la această *Tamari Komel* un e-mail prin care i se spunea că această persoană intenţionează să scrie o carte despre viaţa lui. De fapt, asta nu îi convenea deloc deoarece era

foarte ocupat. Şi, pe lângă toate responsabilităţile, mai trebuia să se îngrijească şi de o scriitoare, care era toată ziua pe capul lui punându-i mii de întrebări incomode şi călcându-l tot timpul pe nervi. Dar, pentru a nu fi nepoliticos, a acceptat (cu siguranţă cititorul atent a observat că această *Tamari Komel* eram eu).

Şi apoi s-a întâmplat.

Vă spun, voiam doar să scriu o carte despre Demetri atunci când am călătorit în Statele Unite, în noiembrie 2002. Deci, ar fi trebuit să fie cu totul altfel. Însă din prima zi, de când am sosit în Carolina de Nord, acest Demetri m-a fascinat.

Dacă există un bărbat pe acest pământ care să mi se potrivească, atunci el este, m-am gândit şi am păstrat gândul doar pentru mine.

Fluturaşii începeau să-mi danseze în stomac atunci când eram în preajma lui. După trei zile ştiam foarte sigur: acesta va fi soţul meu!

Adesea auzisem de la prietene, care după multe relaţii distruse, îşi găsiseră în sfârşit bărbatul vieţii: îţi vei da seama, atunci când îl vei întâlni pe cel destinat ţie.

Nu am crezut până când nu mi s-a întâmplat chiar mie. Cu toate că nu ne cunoşteam decât de o săptămână, ştiam că Dumnezeu l-a scos în cale pe partenerul vieţii mele. Întrebarea era doar dacă şi Demetri ştia asta. Dar el n-a ştiut nimic până în acea zi când se întorcea acasă şi, dintr-odată, prezenţa lui Dumnezeu a umplut maşina şi i-a vorbit atât de clar inimii lui, încât nu a mai fost loc de vreo îndoială.

Ea este soţia ta, acesta era mesajul clar care l-a lovit pe Demetri cu aşa o putere, încât a plâns în hohote pe tot drumul spre casă.

Atunci când a ajuns acasă, cu ochii roşii de plâns, l-au văzut ceilalţi misionari şi, îngrijoraţi, l-au întrebat:

— Ce-ai păţit? A murit cineva? Demetri clătina din cap.

— Nu, a spus printre lacrimi. Mă căsătoresc. Toţi au rămas perplecşi.

— Te căsătoreşti? Cu cine?

— Cu *Tamari Komel.* Tăcere şi derută.

— Ea ştie despre asta? Demetri clătină din nou din cap.

— Nu, dar Dumnezeu mi-a vorbit.

Apoi, câteva zile mai târziu m-am îmbolnăvit şi Demetri m-a vizitat în casa în care eram găzduită. Mi-a adus o floare şi s-a aşezat zăpăcit la capătul patului meu. O vreme s-a învârtit în jurul cuvintelor, până când, în cele din urmă, a spus:

— Dumnezeu mi-a vorbit.

— Şi, ce ţi-a spus? am întrebat.

— Că trebuie să mă căsătoresc cu tine, a răspuns el direct.

Inima începu să-mi bată cu putere de bucurie. Nu ştiam exact ce să spun în acele momente, zâmbeam doar puţin stânjenită.

— Dar tu ai voie să alegi data, a completat Demetri. De această dată răspunsul meu a venit glonţ.

— Ieri!

O săptămână mai târziu, pe data de 7 decembrie 2002, ne-am căsătorit. Trei săptămâni mai târziu, am zburat în São Paulo cu scopul de a fonda o lucrare misionară pentru copiii străzii, pe lângă centrul de reabilitare deja existent în Carolina de Nord.

Atunci când a aflat Alessandro că planul lui eşuase şi, în loc să fiu la închisoare, eram căsătorită, şi-a făcut bagajul şi a părăsit oraşul. De atunci nu l-am mai văzut niciodată.

Am descoperit că firma nu a adus niciodată profit deoarece banii mergeau doar în buzunarul lui Alessandro. A fost mai bine să o închidem. În felul acesta puteam ca tot timpul să-l investim în zidirea unui proiect pentru copiii străzii.

Pentru mine era limpede ca bună ziua: Dumnezeu mi-a dăruit un partener puternic pentru a nu mai lupta singură pentru copiii străzii. Şi era un sentiment nemaipomenit ca, în sfârşit, să pot împărţi cu cineva povara acestei mari responsabilităţi. Eram atât de mulţumitoare lui Dumnezeu pentru Demetri. Şi abia aşteptam să văd cum se vor desfăşura lucrurile mai departe.

Copiii străzii – identitatea mea!

Bineînţeles că în următorii ani lucrurile nu au mers întotdeauna exact aşa cum ne-am dorit. Am avut câteva experienţe destul de neplăcute. Din păcate, diavolul nu a ieşit la pensie. Dar, în ciuda

regresului, am văzut binecuvântarea lui Dumnezeu în viaţa noastră personală şi în slujirea pe care o făceam. În timp ce El forma şi şlefuia organizaţia pe care am înfiinţat-o, mărind în fiecare an viziunea, făcea acelaşi lucru şi cu mine.

Câteodată suntem atât de fixaţi pe direcţia noastră încât nu mai suntem capabili de a cunoaşte voia adevărată a lui Dumnezeu pentru viaţa noastră. Câteodată avem nevoie de cineva care să ne zguduie puţin. Cineva care să ne provoace în a îndrăzni să facem paşi al căror rezultat să ne dea o perspectivă cu totul nouă pentru viaţa noastră şi care să aibă curajul să pună sub semnul întrebării şablonul nostru. Persoana pe care Dumnezeu a folosit-o pentru a mă scoate din şablonul meu şi prin aceasta să-mi lărgească orizontul, a fost Demetri. Nu voi uita niciodată cuvintele lui. Într-o zi mi-a spus:

— Dragă, ştii ce văd atunci când te privesc? Văd o scriitoare incredibil de talentată. Nu o autoare pentru copiii străzii, ci una care are mult mai mult talent decât presupune abordarea acestei teme. Ştii ce mai văd? Văd o femeie inteligentă şi cu conştiinţă de sine, care are o influenţă puternică pentru a schimba ceva în această lume. Dar ştii tu ce văd toţi ceilalţi? Ei văd un fel de Maica Tereza a Braziliei. Ei văd o misionară a copiilor străzii, care stă doar la dispoziţia acestora. Ştii ce cred eu? Tu te ascunzi în spatele copiilor străzii şi ai uitat cine eşti cu adevărat.

Trebuie să mărturisesc, dacă altcineva mi-ar fi spus aceste lucruri, m-aş fi făcut foc şi pară pentru obrăznicia de a-mi zgâria imaginea. Da, într-un fel, eram văzută ca o Maica Tereza a Braziliei. Şi ce era rău în asta? Era o imagine bună, onorantă, una de care puteam să fiu mândră. Realizasem ceva în viaţă. Eram un exemplu pentru mulţi prin faptul că mă sacrificam şi mă îngrijeam în mod altruist de copiii străzii. Pentru aceasta eram admirată şi lăudată. Ce poate fi rău în toate acestea?

Involuntar, mi-a venit în minte discuţia pe care am avut-o cu păstoriţa mea. Acea discuţie care m-a aruncat într-o prăpastie adâncă, deoarece a îndrăznit să pună sub semnul întrebării chemarea mea atunci când a spus:

— Nu crezi că lucrarea cu copiii străzii te-a orbit atât de mult,

încât nu mai poţi recunoaşte adevărata ta chemare? Bineînţeles că prin „adevărata chemare" ea făcea aluzie la implicarea mea în biserică. Şi, cu siguranţă, nu aceasta era calea mea. Dar fusese în stare să depisteze acelaşi pericol pe care Demetri îl observa acum: copiii străzii puteau să ocupe un loc fals în viaţa mea. Numai că niciodată nu am fost conştientă de aceasta.

M-am simţit bine în rolul meu de Maica Tereza. M-am jertfit pentru copiii străzii. Am scris cărţi despre copiii străzii. Am mers în turnee pentru copiii străzii. Am adunat bani pentru copiii străzii. Eram vocea lor. M-am lăsat jefuită, exploatată, ponegrită, ameninţată – totul pentru copiii străzii. Atunci când cineva auzea numele meu, imediat făcea legătura cu copiii străzii. Ei erau mai mult decât o chemare. Deveniseră mult mai importanţi decât toate celelalte lucruri din această lume; da, chiar mai importanţi decât mine însămi.

Exact aici era problema. Şi, ca să fiu sinceră, niciodată nu aş fi descoperit-o singură. Până la urmă, îmi sacrificam viaţa pentru un lucru bun. Cu siguranţă era bine ceea ce făceam. Doar că, din această cauză, mi-am pierdut propria identitate. Din porunca „iubeşte pe aproapele tău ca pe tine însuţi", am considerat că prima parte e mai importantă decât cea de-a doua. Eu, Damaris Kofmehl, am rămas undeva pe drum. Demetri şi-a dat seama de asta. Şi era pentru prima oară în toţi aceşti ani când am început să mă gândesc la asta.

— Atunci când te uiţi în oglindă, pe cine vezi? m-a întrebat în continuare soţul meu.

Atunci când te uiţi în tine şi dezbraci mantaua copiilor străzii pe cine vezi? Este timpul să te descoperi pe tine însăţi, Damaris. Este timpul ca lumea să nu te mai vadă ca Maica Tereza a Braziliei, ci să te vadă pe tine însăţi.

Pe mine însămi? Dar cine eram eu de fapt? Dacă stau bine şi mă gândesc, această întrebare nu mi-am pus-o niciodată. Pentru ce? Aveam rolul meu, imaginea mea, locul meu în această lume. Imaginea mea erau copiii străzii. De aceea, am fost puţin stânjenită când Demetri a continuat:

— În următorul turneu vreau să nu mai vorbeşti despre copiii

străzii – ci despre tine însăţi. Lasă-mi mie partea cu copiii străzii şi prezintă oamenilor femeia care, în timp, şi-a pierdut propria voce în numele copiilor străzii.

— Dar ce aş putea să spun? l-am întrebat nesigură. Eu… eu nu am nimic de povestit. Tot ceea ce pot să ofer sunt destinele copiilor străzii.

— Atunci a sosit timpul să-ţi dezgropi propria poveste, a spus Demetri. A sosit timpul să ieşi din cutia în care te-ai băgat singură.

Ştiam că Demetri avea dreptate. Dar nu era uşor să îndrăznesc să fac acest pas. Niciodată nu este uşor să laşi ceva de care te-ai ţinut strâns mulţi ani. Dar a sosit timpul. Şi eu voiam să îndrăznesc. Cu ajutorul lui Dumnezeu, voiam să accept provocarea, indiferent de părerea oamenilor. Aici era vorba de viaţa mea. Şi dacă nu abandonam acum imaginea misionarei copiilor străzii, atunci nu puteam să o fac niciodată.

Aşa a sosit momentul ca, în următorul turneu din Germania şi Elveţia, să fac ceva ce nu mai făcusem niciodată: Am ieşit din cutie în public – şi asta s-a întâmplat la propriu. Demetri a exersat ore întregi cu mine pentru că eram incredibil de emoţionată şi de nesigură. Dintr-odată, fără „mantaua copiilor străzii" m-am simţit expusă, goală şi vulnerabilă.

Cu inima bătând puternic, am ieşit pe scenă. Am mers în mijlocul ei şi, spre mirarea tuturor, m-am aşezat într-o cutie din carton, pe care erau scrise tot felul de titluri cum ar fi: Brazilia, Maica Tereza a Braziliei, copiii străzii din São Paulo, cărţi despre copiii străzii şi creştina perfectă. Stătusem de multe ori în faţa a mii de oameni pentru a atrage atenţia asupra situaţiei copiilor străzii. Dar niciodată nu am transpirat aşa de mult ca atunci. Eram atât de emoţionată, încât tremuram din tot corpul în faţa publicului ce mă privea plin de aşteptări. Şi apoi mi-am început discursul neobişnuit.

— Daţi-mi voie să mă prezint. Sunt Damaris Kofmehl, după cum vedeţi că este scris şi pe cutie. Am băgat mâna în cutie şi am scos un steag al Braziliei şi o eşarfă. Eşarfa am înfăşurat-o în jurul capului şi, în timp ce fluturam steagul dintr-o parte în alta, am spus: sunt Maica

Tereza a Braziliei, îi ajut pe copiii străzii 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână, 365 zile pe an. Merg pe străzile oraşului São Paulo şi mă îngrijesc de copiii străzii. Asta sunt eu. După cum vedeţi este scris şi pe cutie. Sunt Maica Tereza a Braziliei, dar asta nu e totul.

M-am aplecat şi am scos o carte din cutie.

— Sunt şi scriitoare. Tot ceea ce fac este să scriu cărţi despre copiii străzii: 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână, 365 zile pe an. Stau la calculator şi scriu cărţi despre destinele copiilor străzii. Asta sunt eu – autoarea unor cărţi despre copiii străzii. După cum vedeţi, este scris şi pe cutie. Dar asta nu este totul.

Din nou m-am aplecat şi acum, pe lângă steagul brazilian, l-am fluturat şi pe cel elveţian.

— Sunt şi vocea copiilor străzii. 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână, 365 zile pe an. Merg în turnee ca cel din această seară pentru a povesti despre copiii străzii. Dar asta încă nu e totul.

Pentru ultima dată, m-am aplecat şi, mândră, mi-am pus o medalie de aur la gât.

— Sunt o creştină perfectă. Da, poate nu vă vine să credeţi, aşa este scris şi pe cutie.

Nu sunt doar 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână, 365 zile pe an maica Tereza a Brazilie, autoarea cărţilor despre copiii străzii şi vocea copiilor străzii, ci sunt perfectă, întotdeauna fericită, nu fac niciodată vreo greşeală şi invulnerabilă. Incredibil, nu-i aşa? Aceasta sunt eu. Damaris Kofmehl.

Am făcut o scurtă pauză şi m-am străduit să rămân serioasă. Apoi, am clătinat din cap şi am rostit pur şi simplu:

— E o prostie. Asta nu sunt eu.

Apoi a urmat a doua parte a discursului, în care nu am mai prezentat oamenilor imaginea ideală pe care o aveau despre mine, ci am fost sinceră cu ei şi pentru prima oară am vorbit din inimă. Mi-am luat medalia de la gât şi am spus publicului cât de imperfectă şi plină de greşeli sunt, cât de greu îmi este de multe ori, cum mândria îmi stă în cale atunci când trebuie să-mi cer iertare de la cineva. Am dat jos masca misionarei intangibile a copiilor străzii şi am transmis

oamenilor o imagine sinceră a vieţii mele, care nu prezenta doar momentele de glorie, ci şi multele văi.

Am aruncat medalia înapoi în cutie şi am povestit despre visele mele, care depăşeau cu mult lucrarea de până acum cu copiii străzii. Le-am spus că vreau să lucrez şi mai departe pentru copiii străzii, dar vreau să mai fac şi alte lucruri. Am aruncat înapoi în cutie steagul Elveţiei şi steagul Braziliei, la fel şi eşarfa, şi am rămas în mână doar cu cartea.

— Autoare a cărţilor despre copiii străzii? am întrebat sceptică. Am aruncat şi cartea în cutie şi am spus: din acest moment îmi voi lărgi spectrul şi voi scrie despre toate domeniile. Veţi fi surprinşi de următoarea carte pe care o voi scrie.

Și, cu aceasta, am făcut un pas mare și am ieșit din cutie.

— Daţi-mi voie să mă prezint. Sunt Damaris Kofmehl.

Pilda geamandurii

Ca să fiu sinceră, nu îmi mai amintesc cum au reacţionat oamenii la sceneta cu cutia. Dar, reacţia lor nu a fost aşa de importantă. Pentru mine mai importantă a fost îndrăzneala de a păşi din cutia în care mă închisesem singură în toţi aceşti ani. Totul în viaţa mea s-a învârtit în jurul copiilor străzii. Nu mai era loc pentru altceva. Aşa de mulţi ani am purtat această povară grea. Cred că mereu şi mereu Dumnezeu voia să mă strige:

Dă-Mi Mie această povară. Lasă-Mă să o port Eu, este mult prea grea pentru tine. Te vei prăbuși sub ea. Îi iubesc pe copiii străzii mult mai mult decât vei putea tu vreodată. Am un destin pentru fiecare. Eu mă voi îngriji de ei, chiar dacă tu nu ești 365 de zile pe an prezentă pe străzile orașului São Paulo. Dă-Mi Mie responsabilitatea de care te ții cu toată puterea, jugul sub a cărui greutate aproape te prăbușești. Dă drumul copilul Meu și odihnește-te în brațele Mele. Mă gândesc la tine. La tine, înțelegi? De atât de mult timp îmi este dor de tine. Nu trebuie să mă impresionezi cu realizările tale. Nu trebuie să fii tot timpul puternică și de neînvins. Vreau să descopăr împreună cu tine mult mai multe lucruri. Dă drumul!

Dacă mă gândesc la asta, aş putea să compar viaţa mea cu un concurs în apă. Ţinta este ca de la un mal al lacului să înoţi la celălalt mal, având pe toată distanţa geamanduri, bine ancorate de fundul lacului. Acestea ar trebui să mă ajute să nu-mi pierd orientarea în timp ce înot. Pentru că distanţa este destul de mare şi îmi solicită toată puterea, Iisus vâsleşte lângă mine într-o bărcuţă, pregătit ca în orice moment să îmi întindă mâna în caz că nu mai pot să înot mai departe. Bineînţeles că Fiul lui Dumnezeu nu are nevoie să vâslească lângă mine, El poate să meargă pe ape. Dar, din perspectiva mea, este mai liniştitor să văd o bărcuţă decât o pereche de picioare.

În orice caz, am înotat în direcţia primei geamanduri, pe care este scris „bacalaureat". Ajung la scopul intermediar. Mă odihnesc un moment şi caut cu privirea următoarea geamandură. „Costa Rica" este scris mare (am fost învăţătoare timp de un an şi jumătate în Costa Rica). Ating şi această geamandură. Trec mai departe şi caut următoarea ţintă. Şi o văd plutind. Geamandura cu numele „copiii străzii ai Braziliei".

Cu tot efortul, mă îndrept înspre ea. Dau totul, toată energia şi nu privesc nici în dreapta, nici în stânga. O furtună se arată la orizont şi sunt foarte tare scuturată. Înghit multă apă. Valuri mari se rostogolesc peste mine, valuri de jefuire, trădare, ponegrire, corupţie şi deznădejde. Unele valuri sunt atât de înalte, încât pierd geamandura din ochi şi nu mai ştiu în ce direcţie să înot mai departe. Pe lângă toate acestea, simt cum sunt atrasă într-un curent care mă duce într-o direcţie opusă.

Toate par că se aliază împotriva mea pentru a mă distrage de la ţintă. Dar Iisus vâsleşte încă lângă mine. Şi, de mai multe ori, mă trage în barca Lui, unde mă odihnesc şi îmi adun puterile pentru a sări din nou în apa rece şi a lupta mai departe.

În cele din urmă, ajung la geamandură. Mă ţin tare de ea şi mă bucur aşa de mult că am ajuns, în ciuda furtunii, încât nu mai vreau să-i dau drumul. Îmbrăţişez geamandura şi încerc să înot împreună cu ea mai departe, dar e imposibil deoarece este ancorată de fundul lacului. Cu foarte mult efort, reuşesc să înaintez câţiva metri. Dar geamandura mă trage mereu înapoi.

— Dă-i drumul! strigă Iisus la mine. Greutatea este prea mare pentru tine! Dă-Mi mâna şi lasă geamandura!

— Dar nu pot s-o las aici, în mijlocul furtunii! strig înapoi, în timp ce aproape că nu mai pot să mă ţin la suprafaţă. Are nevoie de mine şi eu am nevoie de ea, altfel mă scufund.

Vântul mă biciuieşte în faţă. Dau din picioare, suflu şi puterea îmi dispare. Mâinile îmi sunt rănite de lanţul care ţine geamandura. Alge negre îmi înfăşoară braţele şi picioarele şi mă trag în jos. Dar eu lupt mai departe.

Abia atunci când mă prinde un vârtej şi vrea să mă tragă în adânc îi dau drumul şi mă prind de mâna lui Iisus. În acelaşi moment, se potoleşte furtuna, iar eu, rănită şi epuizată, zac în barcă. Iisus îndepărtează algele lipicioase de pe mine şi îmi curăţă rănile. Când privesc peste marginea bărcii descopăr dintr-odată ceva ce nu mai văzusem: celălalt mal!

Te-ai ţinut vreodată de o geamandură căreia pur şi simplu nu mai puteai să-i dai drumul? Probabil că această geamandură poartă numele de bani, recunoaştere, relaţie, carieră, sănătate sau chiar rolul de victimă. Te ţii strâns de ea, pentru că reprezintă identitatea ta şi îţi este teamă să nu te scufunzi dacă îi dai drumul. Dar Dumnezeu strigă la tine:

— Dă drumul! Am mult mai mult pentru tine. Dar nu pot să-ţi dau dacă nu laşi această geamandură şi nu înoţi mai departe.

Îţi garantez că merită să-i dai drumul. Eu am experimentat aceasta şi poţi s-o faci şi tu; fă-o!

Eu cred că această pildă a geamandurii se potriveşte vieţilor Laurei, a lui Sybille, a lui Judit şi a lui Brigitte.

De exemplu, Laura a înotat în direcţie greşită. Geamandura înspre care înota plină de motivaţie se chema „lucrarea de diplomă”. Dar, în timp ce înota, a observat dintr-odată câţiva oameni care înotau într-o direcţie total opusă. Se îndreptau înspre o geamandură pe care era scris „senzaţii”. Suna tentant, aşa că Laura se hotărăşte să se abată puţin pe la această geamandură. Dar, atunci când o atinge, este prinsă de lanţ şi nu mai poate să plece.

Abia acum citeşte ce stă scris pe partea din spate: „dependenţă”. Recunoaşte că a fost o greşeală că s-a îndreptat înspre această geamandură şi vrea să se întoarcă pentru a participa din nou la concursul de înot. Dar, indiferent cât efort depune, geamandura o trage mereu înapoi. Este prinsă bine şi, fără ajutor din afară, nu poate să scape de această geamandură. După multe încercări fără rezultat, în sfârşit, strigă după ajutor. Şi într-o clipită apare Iisus cu barca de salvare. O eliberează din strânsoare şi o trage la El în barcă. Apoi vâsleşte cu ea înapoi la concurs.

Probabil şi tu înoţi câteodată într-o direcţie greşită, înspre o geamandură care nu aparţine concursului şi te înfăşoară în lucruri care te distrag de la chemarea ta. Dacă este aşa, atunci să ai curajul să strigi după ajutor. Iisus te va auzi şi îţi va veni imediat în ajutor. Abia atunci când eşti în barca Lui, îţi vei da seama cât de mult te-ai abătut de la cursă.

Dar pentru Iisus, aceasta nu este o problemă. El va vâsli împreună cu tine înapoi şi îţi va arăta locul în care poţi să sari în apă şi să înoţi mai departe. Probabil că nu va fi locul de unde te-ai abătut, ci o bună bucată mai înainte…

Situaţia lui Sybille este cu totul altfel. Ea înoată înspre geamandura numită „libertate” nu pentru a câştiga un concurs, ci pentru că nu este mulţumită cu geamandura „R.D.G.”, unde se afla. Gândul că totul va fi mai bine doar atunci când va atinge această geamandură o împinge înainte. Dar, atunci când atinge această geamandură observă că încă mai există nemulţumirea lăuntrică. Aşa că îşi aţinteşte privirea la o altă geamandură care ar putea să-i liniştească nevoia după siguranţă. Nu ştie de fapt ce caută până în momentul în care Iisus trece într-o barcă şi o invită să urce. Face aceasta şi găseşte în El ceea ce a căutat tot timpul. Şi abia acum este conştientă că Iisus a vâslit deja tot timpul lângă ea şi nu a pierdut-o niciodată din priviri.

Eşti tu persoana care fuge întotdeauna de situaţii care nu-ţi convin? înoţi de la o geamandură la alta şi de fiecare dată te gândeşti: de data aceasta totul va fi mai bine. Tragi întotdeauna nemulţumirea după tine şi schimbi foarte des geamandura: fie locul de muncă sau casă, şcoala, relaţia, biserica sau altceva. Te învârti întotdeauna în cerc

şi de fapt nu ajungi nicăieri.

Aceleaşi probleme de care ai fugit le vei avea şi la următoarea geamandură. Pentru că problema nu este legată de geamandură, ci de tine. Noii vecini te vor enerva. La noul loc de muncă vor exista colegi care te vor deranja. De asemenea, şi noul tău prieten are defecte. Da, chiar şi în noua ta biserică te va deranja cândva ceva. Dai vina pe ceilalţi şi încerci să schimbi circumstanţele şi oamenii din jurul tău. Dar nimic nu se va schimba atât timp cât tu nu te vei schimba.

Iisus doreşte să te ia în barca Lui şi să îţi deschidă ochii pentru concursul credinţei. Şi crede-mă, conştienţi că viaţa este un concurs, aşa cum scrie Pavel în Evrei 12: 1 – 2, anumite probleme vor deveni secundare.

Judit s-a ţinut cincisprezece ani de geamandura „mica familie sănătoasă". A fost greu pentru ea să-i dea drumul. Dar face aceasta şi urcă în barca lui Iisus. Are nevoie de o pauză pentru a se putea orienta din nou. Îi trage cu ea şi pe copii în barcă şi, împreună, sunt loviţi de toată situaţia. Rămân însă în barca lui Iisus până când se simt suficient de tari pentru a participa din nou la concurs, pentru a înota mai departe.

Este posibil ca şi tu să te afli acum la capătul puterilor, indiferent din ce motiv. Permite-ţi o pauză în barca lui Iisus şi nu te lăsa influenţată de cât de mulţi oameni trec înotând pe lângă tine, în timp ce tu îţi întrerupi cursa. Ia-ţi cât timp ai nevoie pentru a te înzdrăveni sufleteşte. Şi probabil vei fi surprinsă să vezi în ce loc te lasă Iisus înapoi în apă.

În sfârşit, Brigitte. Geamandura înspre care ea înoată se cheamă „vindecare". Valurile sunt înalte şi, după puţin timp, nu poate s-o mai vadă. Cu toate acestea, ea înoată încrezătoare în direcţia în care a văzut ultima dată geamandura. Dar cu cât înoată mai mult fără s-o vadă, cu atât mai mult o copleşesc îndoielile. *Probabil totul este doar în imaginaţia mea. Probabil nu există nicio geamandură,* gândeşte ea. Deznădejdea şi panica o cuprind. Strigă către Dumnezeu şi vede cum Iisus îi întinde mâna. El o ridică şi, atunci când priveşte în jur, dintr-odată observă că merge împreună cu Iisus pe apă! Abia acum vede din nou geamandura. Dar Iisus nu o îndreaptă înspre

geamandură, ci înspre celălalt mal.

— Te conduc sigur la ţintă, spuse El. Ai încredere în Mine?

Brigitte dă din cap. Şi împreună merg peste lacul învolburat. Ating în sfârşit geamandura pe care scrie „vindecare.

Ţi-a dat şi ţie Dumnezeu o geamandură „promisiune", ceva înspre care să te îndrepţi, cu toate că n-ai văzut-o încă şi probabil că unii oameni te-au crezut destul de nebună? Atunci înoată înspre ţintă cu toată puterea! Şi atunci când te cuprinde îndoiala, roagă-L pe Iisus să mergi o bucată cu El pe apă. Împotriva oricărei logici, credinţa ta te va purta. Şi vei câştiga pentru viaţa ta o perspectivă cu totul nouă.

Indiferent înspre care geamandură înoţi sau la care eşti acum, vreau să te încurajez să te întăreşti! Nu renunţa. Sybille, Laura, Judit, Brigitte şi eu nu am renunţat. Furtunile au vuit şi valurile s-au ridicat, dar noi am ajuns la ţintă. Asta poţi face şi tu. Nu te lăsa învinsă. Întăreşte-te!

Rănile se închid

A durat o bună bucată de timp până când s-au vindecat rănile pe care mi le-am făcut în furtună. Iisus le-a îngrijit cu toată dragostea şi a avut incredibil de multă răbdare cu mine.

O rană, care era plină de puroi, a fost amărăciunea mea faţă de organizaţie şi faţă de oamenii care mi-au făcut atât de mult rău. Eram aşa de plină de amărăciune, încât mă apuca durerea de stomac doar când auzeam numele organizaţiei sau pe al lui Alessandro. Ştiam că trebuie să-i iert. Iisus spune mereu şi mereu că trebuie să-i iertăm pe oameni. Dar pur şi simplu nu puteam. I-am spus lui Dumnezeu în inima mea, am pronunţat chiar şi cu voce tare:

— Vă iert pentru ceea ce mi-aţi făcut. Vă iert! Vă iert! Vă voi ierta!

Dar amărăciunea rămânea. Durerea rămânea. Şi simţeam că rănile mele încă nu erau vindecate.

Înainte îmi era foarte uşor să-i sfătuiesc pe alţii să ierte, pentru că doar aşa vor deveni liberi. Şi este adevărat! Iertarea eliberează. Iertarea este cel mai puternic lucru pe care poţi să-l faci! Dar abia

atunci mi-am dat seama cât de greu este să ierţi pe cineva care ţi-a făcut rău în mod gratuit.

Nu că m-am împotrivit să o fac, dimpotrivă, voiam să o fac. Sincer, voiam să o fac. Nu ştiu de câte ori am venit în faţa lui Dumnezeu cu această problemă, plângând am pus-o în mâinile Lui şi L-am rugat să îmi ia aceste sentimente îngrozitoare. Voiam să experimentez eliberarea, dar pur şi simplu nu venea. Întotdeauna când auzeam numele organizaţiei sau mi se vorbea despre Alessandro, îmi trecea ca un curent electric prin tot trupul.

Cineva mi-a spus odată:

— Chiar dacă ai iertat, nu înseamnă că rana produsă s-a vindecat instantaneu. Poate să te doară încă ani de zile. Dar poţi să te rogi lui Dumnezeu ca el să vindece rana. Nu vei putea şti dinainte cât de repede se va întâmpla. Câteodată se întâmplă în momentul iertării. Alteori durează ani. Câteodată rămâne o cicatrice care doare toată viaţa. Dar asta nu înseamnă că nu ai iertat cu adevărat. Iertarea nu este la fel ca uitarea.

Aşa era! Aşteptările mele erau mult prea mari. Întotdeauna am crezut că, atunci când ai iertat, nu mai ai voie să ai sentimente rele. Şi am avut aşteptări prea mari de la ceilalţi. Bineînţeles că au fost câteva lucruri care au mers total greşit. Dar cine eram eu ca să-mi fac iluzia că oamenii trebuie să se comporte întotdeauna foarte corect în relaţia cu mine – mai ales cei creştini? Şi creştinii sunt oameni. Oameni cu greşeli. Oameni care fac lucruri nedrepte, care pot să rănească pe alţii – aşa cum şi eu, şi tu, facem câteodată. Dar, într-un fel, aşteptările noastre faţă de creştini sunt mai deosebite şi suntem cu totul şocaţi şi dezamăgiţi când realizăm că nici ei nu sunt perfecţi. Câteodată avem chiar tendinţa de a ne îndoi de Dumnezeu, doar pentru că angajaţii Lui tereştri nu corespund aşteptărilor noastre. De ce este oare aşa? Odată, un bun prieten brazilian mi-a spus:

— Ştii tu care este diferenţa dintre un creştin şi un necreştin?

— Nu, am răspuns curioasă de ce va spune.

— Iisus, a fost simpla lui remarcă. Doar Iisus. Dacă ni se ia, suntem la fel ca toţi ceilalţi.

Câtă dreptate avea.

Atunci când, după absolvirea şcolii pentru învăţători, am mers pentru un an şi jumătate în Costa Rica, un misionar mi-a spus:

— Un lucru trebuie să ţi-l spun chiar de la început: şi misionarii sunt oameni.

Pe atunci am luat-o ca o glumă. Pentru că, de fapt, mă gândeam că misionarii plutesc cu cel puţin un centimetru deasupra solului şi sunt de o mie de ori mai evlavioşi decât toţi ceilalţi creştini de pe această planetă. Aceasta era imaginea mea naivă despre cineva care îl slujeşte pe Iisus în străinătate. Până când am realizat că şi misionarii se înfurie, se ceartă şi pot să aibă păreri diferite, chiar fac şi greşeli! Cine ar crede că este posibil aşa ceva, dar e adevărat: creştinii fac greşeli! Şi atâta timp cât organizaţiile creştine sunt formate din oameni şi nu din maşini, vor exista greşeli. Asta este. Depinde de noi dacă ne afundăm în deznădejde sau credem cu toată inima ceea ce a spus Iisus: „Cine este fără păcat să arunce primul cu piatra".

Cu toate că ştiam toate aceste lucruri la nivel mental, era incredibil de greu să le las să alunece în inima mea rănită.

Ce trebuie să fac ca să treacă? am strigat către Dumnezeu. *Am pronunţat iertarea, mai mult decât atât nu pot să fac! Trebuie să mă ajuţi, Dumnezeule! Trebuie să-mi vindeci inima, Iisuse. Dacă nu, mă va ucide această amărăciune. Te rog! Fă Tu aceasta pentru mine! Eu nu pot. Pur şi simplu nu pot, Te rog!*

Ca să fiu sinceră, au durat ani până când am biruit aceste răni şi amărăciuni. Şi astăzi încă mai simt o tristeţe profundă din cauza celor întâmplate. Din când în când, mă năpădesc lacrimile atunci când mă gândesc la trecut. Dar nu mai am niciun fel de amărăciune, nici faţă de o anume persoană, nici faţă de organizaţie. Astăzi am din nou foarte multe relaţii minunate cu oameni care lucrează în această organizaţie şi care se dăruiesc fără să obosească şi în mod exemplar pentru binele aproapelui.

Tot ceea ce pot să spun este că însuşi Dumnezeu a curăţit inima mea rănită. El mi-a luat durerea şi m-a vindecat. El a adus iertarea, nu eu. Dacă era de la mine, nu aş fi putut. Am luptat, dar nu a funcţionat. Şi

totuşi am devenit liberă, Dumnezeu a făcut o minune. El a mişcat mâinile lui dumnezeieşti şi a luat din inima mea toate acele sentimente de ură şi dezamăgire amară. Altfel nu pot să descriu. Şi aş minţi dacă aş spune că am reuşit singură. Nu am reuşit singură. M-am lovit de o graniţă pe care, ca om, nu am putut să o trec. Şi pentru prima dată am fost conştientă prin ce trec cei care au experimentat lucruri mult mai grele decât mine. Cei care au fost bătuţi sau abuzaţi sexual de cele mai multe ori de oamenii în care au avut încredere.

Iertarea este o minune. O minune dumnezeiască pe care o face Iisus atunci când îl rugăm. Doar El poate să ne facă liberi. Doar El poate să umple cuvântul „iertare" cu putere. Cu o putere care distruge toată mizeria şi toate gunoaiele care se lipesc de noi ca algele negre. El este singurul care poate face asta. Pentru că a mers pe cruce pentru acest gunoi şi acolo l-a distrus pentru totdeauna. Lăudat să fie El!

Da, fără Iisus niciodată nu aş fi învins tot ceea ce s-a întâmplat. El a învins pentru mine. Doar El.

Altceva care m-a frământat încă foarte mult timp şi care a pătruns în sufletul meu precum o carie, a fost neîncrederea. O neîncredere faţă de fiecare om pe care îl întâlneam. Am fost aşa de des rănită, şmecherită, folosită şi dezamăgită, încât am văzut un potenţial duşman în toţi cei care îmi voiau binele – în special în creştini. Era îngrozitor să trăiesc cu această frică că fiecare îmi zâmbeşte astăzi şi mâine poate să-mi înfigă un cuţit în spate.

Era un coşmar curat, pentru că nu voiam să gândesc aşa. Voiam să fiu din nou în stare să-mi pun încrederea în oameni. Voiam din nou să privesc în ochii cuiva şi să simt că sunt acceptată şi apreciată fără orice fel de gânduri ascunse sau intenţii urâte.

Rădăcinile neîncrederii erau aşa de adânci, încât nu mai îndrăzneam să-mi citesc e-mail-urile, de teamă că cineva ar putea spune ceva împotriva mea.

Dar şi în această situaţie, Dumnezeu a avut soluţia perfectă, care s-a numit „Christliche Gemeinschaft Gochsheim". Aşa se numeşte biserica din Germania, în care, în anul 2004, ne-a pus Dumnezeu pe Demetri şi pe mine. Atunci când în mod surprinzător, în mijlocul

turneului, ne-a vorbit: *„Dragii Mel, rămâneţi aici pentru un timp şi odihniţi-vă”.*

Şi aşa ne-am mutat din São Paulo, metropola de 20 de milioane de locuitori, într-o localitate mică, Gochsheim, de o mie de suflete. Aşa de mică, încât ne-a fost greu să găsim localitatea (asta se întâmpla înainte de apariţia sistemelor GPS).

Cu toate că creştinii din biserică nu au fost conştienţi de acest lucru, ei au fost aceia prin care mi-am recăpătat încrederea în oameni. În toată viaţa mea nu am fost aşa de copleşită de dragoste.

La sfârşitul unui program, a venit la mine şi Demetri o persoană şi ne-a dat o pungă cu lapte şi miere şi o felicitare pe care era scris: *„Dumnezeu mi-a spus că acest loc o să fie pentru voi un loc unde va curge lapte şi miere”.* Mi-au dat lacrimile când am citit. Era ca un balsam pentru sufletul meu zdrobit. În următoarea dimineaţă am găsit în faţa uşii casei noastre un coş cu pâine, dulceaţă şi cafea. Aşa pur şi simplu. Fără expeditor. Demetri şi cu mine ne-am uitat unul la altul şi nu mai ştiam ce să spunem. Trebuie să se ascundă ceva în spate, ne-am gândit amândoi. Nimeni nu poate să fie aşa de drăguţ fără gânduri ascunse.

Nu trecea o săptămână fără să primim daruri de la un membru sau altul al bisericii. Odată un buchet de flori, altă dată am fost invitaţi la masă, în altă zi a fost o felicitare strecurată sub uşă. Pe ea erau scrise cuvinte pline de dragoste, atât de frumoase, încât mi-au dat lacrimile.

— Crezi că toate acestea sunt cu gânduri oneste? l-am întrebat pe Demetri. Oare pot oamenii să fie aşa de drăguţi fără să joace teatru?

Eram foarte sceptică.

Săptămânile treceau, lunile treceau şi atitudinea plină de dragoste a oamenilor din Gochsheim nu se schimba deloc. Aşteptam momentul când, în cele din urmă, oamenii saşi arate adevărata lor faţă. Să spună ceva foarte dur sau să facă ceva care să ne rănească atât de mult, încât să nu mai putem rămâne acolo. Dar nimic din toate acestea nu s-a întâmplat! Şi după un an, am tras concluzia: asta era adevărata lor faţă! într-adevăr, dragostea lor faţă de noi era sinceră.

Prin aceşti oameni, care nu au făcut altceva decât să mă

iubească aşa cum sunt eu, a vindecat Iisus şi această rană adâncă din mine. Nu au rostit cuvinte magice, nu au făcut fapte grozave. Au dăruit doar încredere şi dragoste sinceră, lucru care a făcut ca rana adâncă din inima mea să se închidă încetişor şi să-mi recapăt încrederea în oameni. Toate acestea s-au întâmplat fără ca oamenii să observe ceea ce au făcut cu adevărat pentru mine…

Dumnezeu rămâne învingător

Eu şi Demetri suntem acum căsătoriţi de peste cinci ani. Şi nu ne implicăm doar în viaţa copiilor străzii, ci şi în viaţa tinerilor dezorientaţi din Europa şi a oamenilor deznădăjduiţi din întreaga lume. A durat câţiva ani până când, în cele din urmă, am lăsat geamandura „copiii străzii din São Paulo" şi i-am permis lui Dumnezeu să lărgească orizontul meu peste graniţele Braziliei. Îi sunt aşa de mulţumitoare pentru că a făcut asta. Şi, prin aceste timpuri tulburi, am crescut şi m-am maturizat şi am devenit mai puternică.

În ciuda furtunilor puternice şi a multor întorsături nefavorabile, nu am renunţat să mă angajez pentru alţii. În viitor, vreau să dau ce am mai bun pentru a duce în lume speranţă. Prin ceea ce scriu, vreau să ajung în Germania, în Brazilia sau oriunde pe acest glob. Pentru că aşa îmi văd chemarea de scriitoare creştină.

Iar în ceea ce-i priveşte pe copiii străzii din São Paulo, ştiu că Dumnezeu are un destin pentru fiecare dintre ei, în timpul stabilit de El şi prin metodele lui. Pentru aceasta aş vrea să scriu o ultimă poveste. Nu demult am fost în Brazilia pentru a vizita lucrarea noastră şi, fără să fi planificat aceasta, l-am întâlnit pe Max. Un băiat care a trăit mult timp pe stradă. Cu ani în urmă, atunci când nu mai ştiam nimic de el, am crezut că şi el, la fel ca mulţi alţii, a fost ucis din cauza datoriilor pentru droguri. Dar toamna trecută, pe neaşteptate, în mijlocul a douăzeci de milioane de locuitori ai metropolei São Paulo, într-un centru comercial, a apărut în faţa mea Max. Curat, bine îmbrăcat şi plin de bucurie să mă revadă.

— Damaris! a strigat aşa de tare, încât toţi au întors capul înspre noi. Şi, înainte să pot reacţiona în vreun fel, tânărul a năvălit asupra

mea, ca o locomotivă, şi m-a îmbrăţişat atât de strâns, încât am rămas fără aer.

— Max! am spus, după ce m-a lăsat pe pământ şi s-a desprins de mine. Ce mă bucur să te văd! Arăţi bine!

Cu chipul strălucind ca glazura de pe turta dulce, îmi spuse:

— Damaris, am reuşit! Am scăpat de stradă. Mi-am pus viaţa în ordine şi acum chiar frecventez o biserică. Imaginează-ţi, luna trecută am scos primul CD cu muzică! Nu că este ceva? Vrei să cumperi unul? Costă doar 10 reali.

A trebuit să zâmbesc pe sub mustaţă. Fusese dintotdeauna un maestru al afacerilor. Înainte, voia să-mi vândă marfa furată. Dar acum voia să mă convingă să cumpăr CD-ul pe care îl produsese chiar el. Eram aşa de mândră de el! Reuşise să scape de stradă. Chiar el. Era un sentiment minunat să privesc faţa strălucitoare a acestui băiat, care a trăit mai înainte pe stradă, a jefuit, a făcut trafic de droguri şi i-a ameninţat pe oameni cu cuţite şi arme. Şi să aud chiar din gura lui că a reuşit…

Pentru mine era limpede că Dumnezeu a aranjat această întâlnire. El voia să-mi arate că într-adevăr nu trebuie să îmi fac grijă de copiii străzii „ai mei". Pentru că El se îngrijeşte de fiecare în parte – şi de cei la care am renunţat de mult timp. Încurajată, am putut să mă desprind fără teamă de geamandură şi să înot mai departe.

Împreună cu Max, ne-am aşezat pe o bancă şi am depănat amintiri despre acei băieţi ai străzii pe care îi cunoşteam amândoi. Max mi-a spus ce s-a întâmplat cu ei.

— Mulţi nu mai sunt în viaţă, spuse el. Unii sunt în închisoare, printre care şi Alessandro.

Mi-am ciulit urechile.

— Alessandro în închisoare?

— Da.

— Eşti sigur? De ce?

— Motivul nu-l cunosc. Dar ştiu din surse sigure că a fost arestat în această primăvară. Şi îţi aminteşti de Rodrigo?

Am confirmat din cap.

— Bineînţeles, ce s-a întâmplat cu el?

— E mort, m-a informat Max.

M-am întristat foarte mult când am auzit această veste. Am sperat în inima mea că totuşi se va întoarce la Dumnezeu şi acum aflam că murise.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe Max.

— Deci, cum se pare, Rodrigo s-a întors la Dumnezeu în închisoare, m-a informat.

— E adevărat? am strigat bucuroasă.

— Am crezut că ai auzit asta. El ţi-a scris o scrisoare.

— O scrisoare? Nu am primit niciodată vreo scrisoare de la el.

— Nu? Am întâlnit un lucrător de la organizaţie şi el mi-a povestit. El a deschis scrisoarea, pentru că a fost adresată tuturor, dar în mod special ţi-a adresat-o ţie. Rodrigo şi-a cerut iertare pentru ceea ce ţi-a făcut şi a spus că vrea să-şi pună viaţa în ordine atunci când va fi eliberat. Cu adevărat voia să înceapă o viaţă nouă.

— Serios? am întrebat eu, foarte mişcată de acest mesaj.

— Din păcate nu a mai apucat, continuă Max. Banda lui a aflat că şi-a predat viaţa Domnului. La două săptămâni după ce a fost eliberat, l-au ucis.

Atinsă, am clătinat din cap şi mi-a trebuit un timp pentru a prelucra ceea ce auzisem: Alessandro şi Rodrigo, doi băieţi care au însemnat atât de mult pentru mine şi care au jucat un rol important în viaţa mea – acum unul era mort, iar celălalt era la închisoare. Ce sfârşit oribil a doua poveşti de viaţă tragice. Amândoi au decis cui să slujească. Amândoi au plătit preţul pentru aceasta.

Bineînţeles că mi-am dorit să-l mai văd încă o dată pe Rodrigo ca să-i spun că i-am iertat de mult ceea ce mi-a făcut. Dar probabil a fost mai bine că Dumnezeu l-a luat la El aşa de repede ca să nu mai facă prostii. În sfârşit, după mult timp, fiul risipitor s-a întors acasă.

Şi Alessandro? Şi pe el l-am iertat. Şi rugăciunea mea este ca şi el să găsească calea înapoi la Iisus. Atâta timp cât încă mai este pe acest pământ şi mai are suflare de viaţă în el, mai există speranţă. Şi ştiu că la Dumnezeu nimic nu este imposibil. Max, Rodrigo şi mulţi alţi foşti

copii ai străzii sunt o mărturie pentru aceasta.

Ce îmi mai rămâne să spun? Pur și simplu sunt curioasă de planurile pe care le mai are Dumnezeu pentru mine și pe ce căi mă va călăuzi.

Probabil, da, probabil, într-o zi voi fi acea bunică cu părul alb care își petrece amurgul vieții scriind cărți. Tricotatul șosetelor îl voi lăsa deoparte. Iertați-mă, aceasta va fi prea plictisitor pentru mine…

Cuvânt de încheiere

De la începutul acestei cărţi ţi-am spus: Fii tare, femeie! Şi aceleaşi cuvinte vreau să ţi le spun la sfârşitul acestei cărţi:

Fii tare, femeie!

Indiferent prin ce treci, Dumnezeu va trece împreună cu tine şi nu te va părăsi.

Indiferent de situaţia cu care chiar acum te lupţi, rămâi strâns lipită de Iisus. El îţi va da puterea necesară, El te va mângâia, El te va purta, El îţi va dărui victoria.

Unele probleme nu se rezolvă peste noapte, unele probleme presupun multă muncă, unele sunt aşa de mari, încât credem că niciodată nu le vom putea depăşi, unele ne apasă şi ne fac aşa de mici şi neajutorate, încât putem doar să plângem, pentru că nu vedem nicio ieşire. Sper însă, ca, prin exemplele acestor femei obişnuite şi totuşi atât de neobişnuite, să primeşti curaj proaspăt pentru viaţa ta personală şi situaţia în care te afli în acest moment. Dacă ele au reuşit, de ce să nu reuşeşti şi tu?

„Nimeni nu va putea să stea împotriva ta, cât vei trăi. Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi. Întăreşte-te şi îmbărbătează-te… întăreşte-te numai, şi îmbărbătează-te… Nu ţi-am dat Eu oare porunca aceasta: „Întăreşte-te şi îmbărbătează-te? Nu te înspăimânta şi nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face". (Iosua 1: 5 – 7, 9)

Cine este interesat de organizaţia noastră.

„New Change International" (NCI), care lucrează pentru copiii străzii şi oamenii marginalizaţi din Brazilia şi Europa, poate să viziteze pagina noastră de internet:

www.newchangeinternaţional.com în fiecare an, de Paşte, oferim o tabără pentru tinerii începând cu vârsta de treisprezece ani.

Informaţiile despre aceasta le găsiţi pe:

www.crazy-for-jesus.com

Cine vrea să afle mai mult despre soţul meu, Demetri, îi recomand cartea pe care am scris-o despre viaţa lui:

Partea I: *Tony Brown*

Dacă vrei să îmi scrii personal, atunci poţi să o faci pe adresa:

kofmehl@hotmail.com sau poţi să vizitezi pagina mea de internet: www.damariskofmehl. org

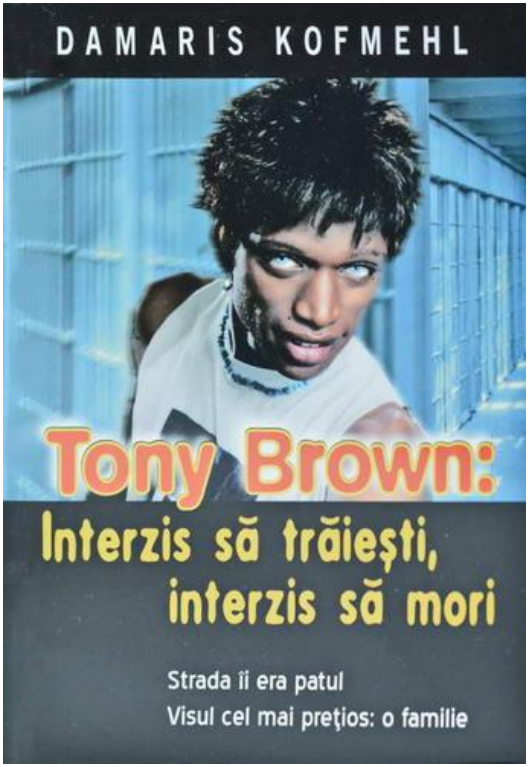

Micuţul Tony vine pe lume într-o închisoare din Carolina de Nord. Povestea vieţii lui continuă la fel de tragic cum a început. Tot ce îşi doreşte acest copil nefericit este un cămin. La vârsta de trei ani, împreună cu un alt băieţel, este adoptat de familia Brown, dar nici aici nu găseşte liniştea. Este bătut, brutalizat atât de des, încât comisia de protejare a copiilor l-a luat de acolo, iar la vârsta de 12 ani este internat într-un orfelinat. Această schimbare înseamnă de fapt

începutul vieţii lui dramatice.

La vârsta de 18 ani, Tony ajunge pe străzile bogatului oraş Chapel Hill şi doarme în pădure, pe sub stânci – singurul refugiu din faţa poliţiei şi a bandelor periculoase de punkişti. Ca să supravieţuiască, începe să vândă droguri, pe care le consumă şi el. Atunci când caută un adăpost, uşile îi sunt trântite mereu în nas. Copleşit de mizeria uriaşă în care se află, întrevede o singură soluţie: sinuciderea. Nu ajunge însă până acolo, pentru că viaţa lui ia o altă întorsătură…

…astăzi, Tony Brown este soţul scriitoarei Damaris Kofmehl.

DAMARIS KOFMEHL

Marcio – Vreau să trăiesc!

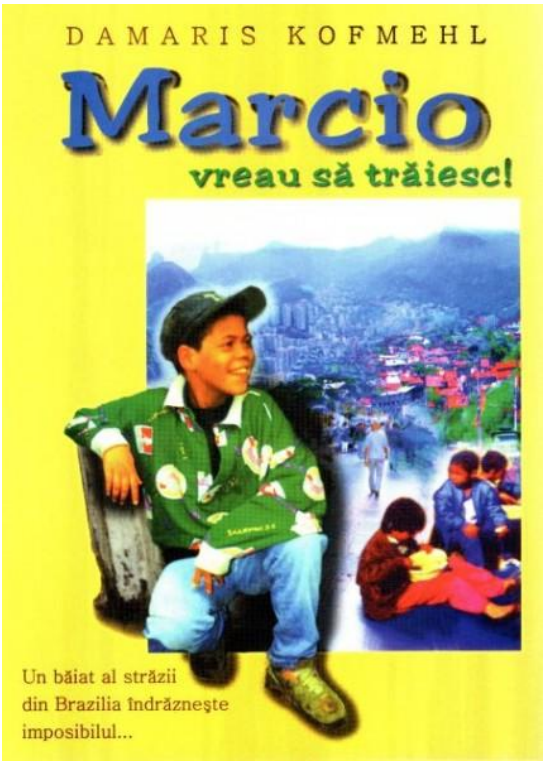

Un băiat al străzii Brazilia îndrăzneşte imposibilul…

Romanul scris de Damaris Kofmehl se bazează pe o poveste adevărată. Marcio, fiul unei prostituate braziliene, evadează din orfelinat şi se supune legii brutale a străzii. Aflat într-o permanentă şi istovitoare luptă printre benzile criminale şi poliţie îşi zideşte o existenţă proprie. Până într-o zi când totul se ruinează…

Un „Real Life Story” din São Paulo.

Coperta IV:

Cinci femei, cinci concepte de viaţă, cinci destine cum nu se poate mai diferite:

Sybille creşte în fosta R.D.G. şi doreşte un singur lucru: să iasă de acolo, împreună cu soţul ei şi fiul de cinci ani se angajează în cea mai periculoasă aventură a vieţii ei: evadarea peste graniţă, în Vest.

Laura începe să fumeze marijuana la vârsta de şaisprezece ani. Apoi trece la droguri tari şi devine dependentă de heroină. După ce renunţă a patrusprezecea oară, în mijlocul unei cure de dezintoxicare, este catalogată drept un caz fără speranţă…

Judit, după cincisprezece ani de căsnicie, stă în faţa cioburilor vieţii ei. Imaginea familiei sănătoase se destramă cu brutalitate. Actele pentru divorţ sunt depuse, copiii sunt devastaţi…

Brigitte are treizeci de ani, o căsnicie fericită şi doi copii atunci când primeşte diagnosticul îngrozitor: cancer de sân. Cu toate că boala se extinde din ce în ce mai mult, crede în posibilitatea unui miracol…

Damaris a scris deja câteva cărţi. Pentru a scrie o carte ajunge în Brazilia, unde petrece zece ani din viaţa ei şi se angajează în lucrarea cu copiii străzii. Dar, pentru aceasta, plăteşte un preţ mare…

Cinci „Real-LIFE Stories" captivante, într-o singură carte!

Editura Little Lamb ISBN 978 – 606 – 8111 – 45 – 2